

กลรัก นฤมิต

กรรรมภา

กลรักกันถมิต

โดย กรรรมภา

ราคา 270 บาท

ลำดับที่ 227

ISBN 978-616-00-1438-5

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อนุตรา ทิพนกนก พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : ธีระวัติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทเยลโล่การพิมพ์ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธิญานัทธ์ พงษ์ไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ

รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืพบ
กระดากนอมสยต
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำสำนักพิมพ์

การที่คนสองคนแตกต่างกันอย่างสุดขั้ว ก็ใช่ว่าจะรักและผูกพันกันไม่ได้...

บางครั้งความแตกต่างก็ไม่สำคัญเท่ากับความจริงใจ การได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และยอมรับความแตกต่างนั้นด้วยความเข้าใจ ก็ทำให้หัวใจสองดวงก่อเกิดเป็นรักแท้ได้ในที่สุด

เช่นผู้ชายที่ภายนอกอาจดูห้าวหาญ ไม่เกรงกลัวใคร ชื่นชอบผู้หญิงสวยเซ็กซี่ แต่ภายในจิตใจลึกๆ ใครเลยจะรู้ว่า...เขาแค่ต้องการความรัก ความอบอุ่นจากผู้หญิงสักคนที่พร้อมจะมาเข้าใจและเติมเต็มหัวใจที่เคยอ้างว้างเปลี่ยวเหงาให้เต็มดวง

และผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง ที่มองภายนอกอาจไร้เสน่ห์ดึงดูดใจ... กลับมีหัวใจอันบริสุทธิ์และพร้อมจะเปิดใจเรียนรู้ ยอมรับตัวตนที่แท้จริงของผู้ชายคนหนึ่งอย่างเต็มใจและด้วยความรักเปี่ยมล้น

ทุกอย่างอาจต้องใช้เวลา...ดังเช่นความรักของเขาและเธอ นายทหารเรือมาดเข้มและสาวนักวิทยาศาสตร์จอมแสบ

กาลเวลาเท่านั้นจะเป็นเครื่องพิสูจน์ ว่าหัวใจที่แตกต่างกันทั้งสองดวง จะเติมเต็มกันด้วยความรักและความอบอุ่นได้หรือไม่

และเหนือสิ่งอื่นใด... ‘ความรักไม่ใช่หลักวิทยาศาสตร์ มันจึงไม่ต้องการเหตุผล’

สำนักพิมพ์ Suger Beat

จุดเริ่มต้นของทุกอย่างเกิดขึ้น ณ ที่นี้ เขายังจำวันที่มรุฑามาหาเขาที่บ้านได้ วันนั้นชายหนุ่มอารมณ์ไม่ดี และเธอก็ช่างตอแยเหลือเกิน ทั้งสองมักปะทะคารมกันอยู่บ่อยครั้ง จนยายแวนน้อยรู้ฉวยาและวีรกรรมในวัยเด็กของเขาก็ใจฝ่อไปเลย หญิงสาวพยายามหนี แต่เขาก็พยายามไล่ตามเพราะเริ่มรู้สึกชอบเธอ...

“คุณยังอยากได้คำตอบหรือคะ จัน...”

“ถ้าไม่อยากได้คำตอบ ผมจะตามหาคุณทำไมละแม่ และถ้าไม่รัก ผมจะยังอยู่ตรงนี้อ้อ”

“เจ.ที” คำพูดของเขาสลักลึกลงในหัวใจเธอ มรุฑาเฝ้ามองหาเขาแล้วทอดร่างสูงใหญ่ไว้นั่น ชุกหน้าร้องให้กับอกเขาอย่างไม่อาย คำพูดของเขาเมื่อครู่ทำให้เธอคิดได้

กลรั๑
นฤ๑ิ๑

บทนำ

“แรงลมห้ากิโลเมตรต่อชั่วโมง เป้าหมายสามคน บนรถ
ฮัมวีความเร็วยี่สิบ”

เสียงระบุเป้า ระยะทาง และให้สัญญาณยิงของพลซี้เป๋าดังมาจาก
คนข้างๆ ร่างสูงใหญ่ของสองหนุ่มในชุดกิลลีฟรางตัวของพลซี้เป๋าและพล
ซุ่มยิงนอนราบอยู่กับพื้นดิน กลืนกับสภาพแวดล้อมที่เป็นกองหญ้าแห้งๆ
จนไม่เป็นที่สังเกตแม้จะมองจากทางอากาศก็ตาม

ชายหนุ่มที่นอนราบอยู่ข้างกันมองผ่านกล้องปืนตรงหน้า เห็นข้าศึก
สามคนพร้อมอาวุธครบมือบนรถดังกล่าวเข้ามาในพื้นที่ปฏิบัติการของ
พวกเขา พลซุ่มยิงหนุ่มทำสมาธิให้แน่วแน่ กำหนดจิตใจให้มั่นคง วางเป้า
กากบาทที่บ่วงข้าศึก พานท้ายปืนซุกซอกไหล่ไว้แน่น ข้างแก้มรกรื้อ
หมวดคราและสีฟรางหน้าแนบกับพานท้าย สายตาพุ่งไปที่รอยต่อ
กากบาทในกล้องปืน กดไกปืนลง แล้วกวาดปืนเพื่อพิฆาตเป้าหมาย
จนครบทุกคน

ปัง! ปัง! ปัง!

ข้าศึกที่อยู่บนรถกำลังเสริมสิ้นใจตายทันที กระสุนหนึ่งนัดต่อหนึ่ง

ชีวิต คือนิยามของพวกผู้ชายอย่างเขา...สไนเปอร์แห่งซีล¹ทีมซิกซ์

“พวกมันมีกำลังเสริม!” เจ้าของสายตาคมเข้มมองผ่านกล้องปืน เห็นเฮลิคอปเตอร์ที่ตรงมาทางพวกตนอย่างรวดเร็ว พลซุ่มยิงหนุ่มหน้าตาย ตะคอกผ่านอุปกรณ์สื่อสารแข่งกับเสียงนรกกระสุนจากเฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธที่สาดไส้ชนิดไม่ลืมหูลืมตา รวากับพวกมันรู้ว่าเขาซุ่มอยู่ที่ไหน!

“ติดต่อกับพวกผู้กองไม่ได้ สัญญาณมีปัญหา!” เคลย์ตัน ผู้เป็นทั้ง พลซุ่มเป้าพ่วงตำแหน่งพลสื่อสารและวิทยุตอบ และพยายามปรับคลื่นหา สัญญาณขอความช่วยเหลือ โดยมีพลซุ่มยิงคอยคุ้มกันตลอดเวลา จนกระทั่งสามารถติดต่อกับหัวหน้าทีมได้

“เออ จะรีบออกไปให้เร็วที่สุด!” หัวหน้าซีลทีมซิกซ์ตะคอกมาตามสาย เคลย์ตันละมือจากอุปกรณ์สื่อสารตรงหน้าแล้วหยิบปืนขึ้นมาช่วย เพื่อนร่วมทีมสังกัดเฮลิคอปเตอร์ที่เข้ามาเสริม ดีที่เจ.ที.ตั้งสติได้มั่นคงกว่า เขายังคงหมอบตัวต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเล็งปืน THOR M408 ตรง ระหว่างใบพัดเฮลิคอปเตอร์ กระสุน .408 CheyTac เจาะเข้าแกนกลาง ระหว่างใบพัดกับตัวเครื่องได้ทันควันก่อนที่พวกมันจะมาถึงตรงที่เขา ซุ่มอยู่ แต่แรงระเบิดมหาศาลของเฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธก็ทำให้สองหนุ่ม กระเด็นไปไกลหลายเมตรทีเดียว

“พวกฉันมาถึงแล้ว!” เสียงจากหัวหน้าทีมและคนอื่นๆ ดังขึ้นในหู แต่เจ.ทีก็ไม่อาจทนฝันลืมตาไว้ได้อีก เสียงสุดท้ายที่ได้ยินคือหัวหน้าทีม

¹ SEAL ย่อมาจาก Sea-Air-Land หมายถึง การปฏิบัติการกิจการรบ ทั้งทางบก น้ำ และ อากาศ ครอบคลุมตั้งแต่การสอดแนม การรบนอกแบบ ต่อต้านภัยการก่อการร้าย และ ภารกิจลับด้านความมั่นคงทั่วโลก ซีลเป็นสุดยอดหน่วยรบพิเศษของสหรัฐอเมริกา หน่วย ซีลของกองทัพเรือสหรัฐ มี 9 ทีม คือ ทีม 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 และ 10 โดยหน่วย ปฏิบัติการพิเศษ “Seal Team Six” หรือ United States Naval Special Warfare Development Group (DEVGRU) ตั้งขึ้นเป็นทางการ เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1980 เป็นทีมต่อต้าน การก่อการร้ายสากล

และเพื่อนๆ ที่กลับมาสมทบกำลังสาดกระสุนปืนใส่อีกฝ่าย เจ.ที่รู้สึกว่าร่างของเขาถูกแบกขึ้นป่าของใครสักคนในทีม จากนั้นก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย

กลับบ้าน

ค่ายทหารสหรัฐอเมริกา อัฟกานิสถาน

เสียงโหยกโหยกไวยวายเป็นของใครบางคน เปรียบเสมือนแสงสว่างนำทางอยู่ในความมืดมิดที่รายล้อมรอบกาย กลิ่นยาอบบอวลอยู่ในนาสิก ประสาททำให้คนที่นอนเจ็บมานานค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า ความรู้สึกแรกคือเจ็บแขนขวาจนแทบขยับไม่ได้ ความทรมานมหาศาลทำให้คนที่พยายามฝืนลุกขึ้นต้องชะงัก แล้วทั้งตัวลงนอนเหมือนเดิม เช่นเดียวกับเสียงแหกปากแหกคอกเมื่อครู่เช่นกัน ทุกคนหันมามองร่างสูงใหญ่ที่ทอดยาวอยู่บนเตียงพยาบาลพร้อมกันเป็นตาเดียว

“อิดนิบหายเลยวะเจ.ที” เคลย์ตันเป็นคนแรกที่ปราดเข้าถึงตัวคนเจ็บ ยังจำวันที่ที่เจ.ทีผลึกเขาจนพันรัศมีแรงระเบิดของเฮลิคอปเตอร์นรกลำนั้นได้ เขาปลอดภัยและบาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น แต่เพื่อนต้องเจ็บหนักหรือแม้แต่คนอื่น ๆ ก็เช่นกัน เหตุการณ์เมื่อสองปีก่อนที่ทำให้เสียเพื่อนร่วมทีมไปหนึ่งคนยังกระจางชัดในความทรงจำ ถ้าต้องมาเสียพลซุ่มยิงที่ดีที่สุดในของทีมไปอีก มันคงเป็นภาพที่ตามหลอกหลอนไปตลอดชีวิตแน่

“เป็นยังไงบ้างวะเจ.ที” เรือเอก นิติธรรม แมคคีย์เซอร์ หัวหน้า เรดทีม² จูโจมของซีลทีมซิกซ์ถามขึ้นบ้าง

“ยังอยู่ดีน้ำผู้กอง”

“คิดว่าจะไปเผ่าซาตานแล้วชะอีก” พันจ่าเอก เจสัน ฟอสเตอร์ หนึ่งในสมาชิกปากเสียได้ทุกสถานการณ์เอ่ยขึ้นแล้วหัวเราะลั่น “เลือกคิดว่าตัวเองเป็นพระเอกไปช่วยไอ้เคลย์มัน สมน้ำหน้า”

“หุบปากนายบ้างก็ได้เจสัน”

“นิดนึงน้ำผู้กอง ไอ้เจ.ทีมันยังไม่โกรธเลยเห็นไหม”

“ป็นผมล่ะ” แทนที่คนเจ็บจะถามเรื่องภารกิจ กลับถามถึงป็นสุดรักสุดหวงเป็นคำแรก จนเพื่อน ๆ ถึงกับหัวเราะครืนใหญ่ เพราะรู้ว่าเจ.ที รักป็นกระบอกนี้แค่ไหน

“เก็บซากไว้ให้แล้ว โดนระเบิดละเลยวะ” เคลย์ตันตอบแทน

“แล้วภารกิจล่ะ”

“ไม่สำเร็จไง มันหนีไปได้ก่อนที่เราจะไปถึงอีก เรื่องนี้เราไม่ผิดหรอก ต้องไปโทษพวกซีไอเอโน่น ข่าวมั่วชะมัด นี่สองครั้งแล้วนะที่พลาดเมื่อไหร่ ไอ้เวรนั่นจะโดนไล่ออกไปสักทีวะ ไม่น่าเอามันไว้หรอกคนแบบนี้ล่ะ” ชาร์ลีเอ่ยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด ยังโกรธเจ้าหน้าที่ซีไอเอชื่อ อีธาน รอดจ์ ไม่น่าย เพราะไอ้บ้านั้นคนเดียวที่ทำงานพลาดจนทำให้ พันจ่าเอก เกรกอรี เทอร์เนอร์ เพื่อนร่วมทีมของเขาตายไปเมื่อสองปีก่อน แม้ไม่ใช่ความผิด

² ซีลทีมซิกซ์ยุคก่อตั้ง ได้แก่ เรดทีม (จูโจม) บลูทีม (จูโจม) และโกลด์ทีม (จูโจมระดับสูง) ปัจจุบันเพิ่มซิลเวอร์ทีม (จูโจม) นอกจากนี้ยังมีเกรย์ทีม (พลประจำเรือ) และแบล็กทีม (สอดแนมและซุ่มยิง) ผู้บังคับการยศนาวาตรี แต่ละทีมมีชื่อเล่นของตน เช่น เรดทีม-อินเดียนแดง โกลด์ทีม-อัศวินหรือครูเซเดอร์ และแบล็กทีม-โจรสลัด ที่มา : หนังสือ NO EASY DAY โดย MARK OWEN และ KEVIN MAURER

เรื่องข่าวมั่วโดยตรง แต่มันก็อดพาลไม่ได้อยู่ดี

“เอาน่า พลาดแล้วก็พลาดไป เราทำดีที่สุดแล้ว” หัวหน้าทีมว่า ทั้งที่ใบหน้ายังฉายแววเจ็บปวดทุกครั้งที่นึกถึงเพื่อนผู้ล่วงลับ

“ตอนนี้อยู่ที่ไหน” หนุ่มคนเจ็บกวาดดวงตาคู่คมกริบไปรอบๆ ตัว

“ในส่วนพยาบาลนะ” หัวหน้าทีมตอบ

“จบภารกิจนี้แล้วเอายังไง”

“กลับบ้านไง” ไม่เคล หนุ่มอีกคนในซึลทีมซึกซ์พูดขึ้นบ้างหลังจากเงยบอยูนาน โดยมี เรือโท แมทริว โดโนแวน ที่เข้ามาสมทบในทีมแทนจำเกรกอร์ที่เสียชีวิตไปและโธมัสสมาชิกเก่าแก่ของทีมยื่นนิ่งไม่พูดไม่จา กับใครเช่นกัน ส่วนชาร์ลีนั่นพอพูดจบก็เดินออกไปทันที คนอื่นๆ รู้ดีว่าชาร์ลีนี่เป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น เพราะตั้งแต่จำเกรกอร์ตาย ชาร์ลีนี่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจ้าหน้าที่ซีไอเอผู้นั้นมาตลอด

“ปล่อยมันไปเถอะ ก็รู้อยู่ว่ามันไม่ปกติ”

“แล้วนายปกติดีหรือเจสัน” หัวหน้าทีมหนุ่มถามสีหน้าเรียบเฉย

“ปกติดีสิวะไอ้ผู้กอง หล่อเหมือนเดิมด้วยนะโว้ย ไม่ได้บุบสลายตรงไหนนี่”

“ແ່ນະ”

“ไปเช็กเดี๋ยวนี้ยังได้เลยผู้กอง ฉันทิปบั้งนะโว้ย”

“ฉันหมายถึงไปเช็กสมองต่างหาก” เจ.ทีแทรกขึ้นแทนหัวหน้าทีมหนุ่มของตนเอง ไม่มีใครคิดว่าคำย่อนนี้ๆ ของคนเจ็บจะทำให้เจสันถึงกับสะอึกได้ ยิ่งบวกกับหน้าตาเหมือนคนตายด้านของคนพูดด้วยแล้ว ยิ่งไม่น่าเชื่อเข้าไปใหญ่

“ไอ้ห่า...” เจสันเตรียมด่าต่อ แต่ยังไม่ทันที่หนุ่มๆ ซึลทีมซึกซ์จะต่อล้อต่อเถียงกันมากกว่านี้ คุณหมอหนุ่มใหญ่ประจำค่ายประจำการก็เดินเข้ามาตรวจอาการคนไข้ของตน จนคนอื่นๆ ต้องล่าถอยไปก่อน

“เราได้พักอย่างไม่มีกำหนดนะเจ.ที นายพอจะเดินทางได้เมื่อไหร่

เขาจะส่งเรากลับบ้านทันที” เรือเอกนิติธรรม หันมาหาลูกทีมตัวเอง ซึ่งคนเจ็บได้แต่พยักหน้ารับ แล้วมองเพื่อนๆ เดินออกจากห้องพักฟื้น โดยไม่ได้พูดอะไรเลยแม้แต่คำเดียว

คนเจ็บพักรักษาตัวได้ราวๆ สี่สัปดาห์ ระหว่างนั้นบรรดาหนุ่มๆ ในทีมต้องบรรยายสรุปปฏิบัติการของตัวเองจนกระทั่งเสร็จเรียบร้อย ในที่สุดพลชุดยิงหนุ่มก็ได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน ตอนนั้นพวกเขาอยู่บนเครื่องบิน C-130 ของกองทัพอากาศ และการเดินทางนับสิบชั่วโมงสิ้นสุดลง เมื่อนกเหล็กลำยักษ์แตะรันเวย์ในเขตฐานทัพเรือสหรัฐอเมริกา

หลังจากข่าวเรื่ององค์การก่อการร้ายชื่อโครอนสปูดออกมา ประเทศจึงต้องเฝ้าระวังและปราบปรามการก่อการร้ายสากลตลอดเวลา ซิลทิมซิกซ์หรือเรียกอีกชื่อว่า ‘เดฟกรุ’ จึงต้องทำงานกันหนักขึ้น เพราะพวกเขาคือหนึ่งในกลุ่มเจซอก³ และต้องมาประจำการอยู่ที่แดมเนก รัฐเวอร์จิเนีย อันเป็นสถานที่ประจำการที่แท้จริงของซิลทิมซิกซ์นั่นเอง⁴ แต่ก็ไม่มีปัญหากับพวกหนุ่มๆ เพราะที่นี้มีบ้านพักให้ ส่วนพวกมีครอบครัวอยู่แล้วก็สามารถหาบ้านพักหลังใหม่ได้ไม่ยาก

บรรดาหนุ่มๆ สมาชิกเรดทีมของซิลทิมซิกซ์จึงถูกขึ้นยึดเส้นยึดสายเตรียมตัวลงจากเครื่องบิน สามเดือนแล้วที่ไม่ได้กลับบ้านและไม่ได้ติดต่อกลับไปหาคนในครอบครัวเลย ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติที่เข้าใจยอมรับกันได้ทุกคนอยู่แล้ว แต่เมื่อสองหนุ่มในทีมแต่งงานมีครอบครัวออกไป ก็เริ่มมี

³ Joint Special Operations Command (JSOC) หน่วยบัญชาการปฏิบัติการพิเศษร่วม คือการทำงานร่วมกันของหน่วยปฏิบัติการพิเศษระดับสุดยอดอื่นๆ ของประเทศ เช่น เดลตาฟอร์ซ หน่วยปฏิบัติการพิเศษของกองทัพบก

⁴ เหย้าของซิลแบ่งเป็นสองฝั่ง คือ ฝั่งตะวันตกที่ซานดิเอโก รัฐแคลิฟอร์เนีย และฝั่งตะวันออกที่เวอร์จิเนียบีช รัฐเวอร์จิเนีย

ปฏิกิริยาทันที บ่นคิดถึงลูกถึงเมียแทบตลอดเวลาประจำการที่คาบูล

เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลคมเข้มกวาดตามองเพื่อนร่วมทีมที่พูดคุยกันโหวกเหวกรวากับอยู่กลางป่าก็ไม่ปาน เขานั่งอยู่ในมุมมืดของตัวเครื่องบินโดยไม่พูดจาอะไรกับใครเท่าไร มันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้วที่เจ.ที หรือยศทางทหารเต็มๆ คือ เรือตรี เจ.ที สไวเกอร์ ผู้นี้จะอยู่ในทีมแบบเงียบๆ จนเหมือนคนไร้ตัวตน

“เจ.ทีมันกลับมาด้วยหรือเปลววะ” เจสันคนเดิมแหกปากเสียงดังหลังจากเห็นคนอื่น ๆ ลูกขึ้นกันหมดแล้วแต่คนเพิ่งหายเจ็บยังนั่งเฉยเหมือนรูปปั้นขึ้นทุกวัน ผิดกับนิติธรรม์และเคลย์ตัน ที่ใจคอจะถลาลงจากเครื่องบินให้ได้ หลังจากรู้ว่าลูกเมียมารอรับอยู่ที่นี้

“นายนี่ก็ช่างหาเรื่องเจ.ทีมันซะจริงๆ” ไมเคิลสายหน้า บางทีก็นึกรำคาญเจสันเหมือนกัน คนอะไรทั้งหาเรื่องและกัดขาชาวบ้านเขาไปได้ทั่ว

“นายดูมันสิ ทำเหมือนไม่ได้มาด้วยกัน หรือมันไม่เอาวิญญาณมาวะ” ไม่พูดเปล่า เจสันเดินเข้ามาใกล้ๆ จวยโอกาสตีกันไม่เคิลเต็มแรงแล้วชักสีหน้ากวนๆ เข้าใส่ ไม่สนแม้แต่ชนิดเดียวว่าอีกฝ่ายถึงตามองอย่างหัวเสีย

“ไอ้เวรนี่!” คนถูกกลอนลามสบถตามมาอีกยาวยัด “หาเรื่องจริงๆ นะนายนะ วอนโดนตีนซะแล้วไหมละ หีนนักไปหาอีหนูแถวบ้านนายโน่น”

“นิดหน่อยน่า กวนไอ้เจ.ทีไม่ขึ้น กวนนายนี้ได้เรื่องกว่าเยอะวะ ไม่นึก”

“เดี๋ยวจะได้ตีนด้วย” ไมเคิลยกเท้าขึ้นมาแล้วชี้ให้ดู “แน่จริงไปแก่งกับเจ.ทีสิวะ ให้มันฟาดปากสักเบรียง”

“เจ็บแขน” คนถูกฟาดฟิงถึงพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“โอ๊ย! นี่ไง มันพูดออกมาแล้ว ตายห่า ต้องจุตพลูฉลองไหมวะ... ทอม นายไปขอกระสุนปืนหมดอายุมาสักสองลังแล้วยิงฉลองเลยดีกว่า” หนุมะกะล่อนที่ชื่อเจสันหัวเราะแล้วหันไปพยักพยักกับโรมัส จากนั้น

จึงเดินไปชกปาชายเฒ่าที่ไม่ได้บาดเจ็บ

“น้อยๆ หน่อยเจสัน เฒ่าที่มันบาดเจ็บเพราะช่วยเรานะ” ชาร์ลีตามเข้ามาสมทบ

“แต่ฉันเป็นคนแบกมันขึ้นป่าหมีมานะโว้ย คนหรือหมีควายจะตัวหนักจิบหาย”

“แค่แบกมันออกมา ทำยังกับเป็นผัวมันไปได้ จะล่ำเล็กบุญคุณอะไรนักหนาอะ” โธมัสยกคิ้วหวัดตา ส่งผลให้ทุกคนเจ็บและคนปากเสียถึงกับถลึงตามองคนพูดขวางๆ แล้วหันมามองหน้าคู่กรณีของตนเอง พลันขนตามเนื้อตัวก็ตั้งชันทันที

อยู่ดีๆ มาหาว่าเป็นคู่เกลี้ยกับไอ้บ้าเจสันนี่นะ!

“มัวคุยอะไรกันอยู่วะ” เสียงปานฟ้าผ่าของหัวหน้าทีมหน้าโหดตั้งขึ้น “เจ.ที. นายกลับบ้านพร้อมฉันเลยแล้วกัน นายแขนเดียแบบนี้ขับรถเองไม่ได้แน่”

“เกรงใจนะผู้กอง ผมไปเองได้”

“มันจะรบกวนอะไรนักหนาอะ ก็ฉันบอกว่าจะไปส่ง อย่าเรื่องมากนักเลยน้าว่าคาญ...ไปเร็วๆ ลูกเมียฉันรออยู่”

“เดี๋ยวสิผู้กอง” แทนที่จะเป็นเจ.ที. ที่เดินตามคนพูดไป แต่กลับเป็นนายเจสันจอมกรวนประสาทคนเดิมที่ซัดขึ้นเสี้ยก่อน

“อะไรอีกวะเจสัน”

“น้องเมียผู้กองมาด้วยเปล่า น้องคนนั้นน่ารักนะ ขอจองเลยได้ไหม คนอะไรเม่งโคตรน่ารักเลยวะ นี่บอกได้เลยว่าชอบมาก อยากรู้ได้... ปานนี้คงโตเป็นสาวเต็มไม้เต็มมือแล้ว” พูดไม่พูดเปล่า เจสันยังถูฝ่ามืออย่างหมายมาดอีกด้วย บวกกับหน้าตาหื่นกามของชายหนุ่ม ส่งผลให้หัวหน้าทีมหนุ่มมองตาขวาง

“น้อยๆ หน่อย นันนะน้องเมียฉันนะโว้ย อย่ามาทำเป็นเล่นไป”

“ทำไม กลัวเสียค่าเหรอไอ้ผู้กอง” เจสันยกคิ้วล้อเลียน

“เออสิวะ!” คนหรงน้องเมียส่ายหน้าพริต เขาเดินนำหนุ่มๆ สมาชิก ซิลทิมซิกซ์ลงจากเครื่องบิน แล้วตรงไปยังส่วนสำนักงานกองทัพเรือ ก็ปรากฏร่างบอบบางของภรรยาสุดที่รักอุ้มลูกสาววัยสองขวบเศษมารอ อยู่แล้ว

ท่าทางของพวกที่มีคนรักมารออยู่เบื้องหน้าทำให้พวกคนโสดทั้งหลายได้แต่แอบเบะปากด้วยความหมั่นไส้ โดยเฉพาะเจสันที่แสดงอาการ อย่างชัดเจนด้วยการเอ่ยลอยๆ

“พวกที่เมียลูกมีเมียแล้วนี่ก็แปลกนะ หวงลูกหรงเมียนี่ไม่เท่าไร แต่หรงย่น้องเมียนี่มันยังงี้ๆ อยู่นา”

“ไอ้...”

“พอเถอะ น่ารำคาญ” คำพูดของคนเจ็บหน้าตายถึงกับทำให้ สงครามย่อยๆ ระหว่างหัวหน้าทีมกับหนุ่มจอมกะล่อนอย่างเจสันชะงัก แล้วหันมามองคนที่เข้าเผือกแซนขวาเป็นตาเดียว

“ฉิบหายแล้วไอ้เจ.ที ฉันทึกว่าหนูผาด นี่นายพูดได้จริงๆ ไช้ไหม”

“เตะปากคนก็ได้” แล้วมือสไนเปอร์หน้านิ่งก็เดินออกไปรอขึ้นรถ หัวหน้าทีมหน้าตาเฉย ไม่พูดไม่ถามอะไรทั้งสิ้น จนคนอื่นๆ ส่ายหน้าแล้ว หัวเราะเสีงดัง

“ฉันว่ามันรำคาญมานานแล้ววะเจสัน ทำหน้าเหมือนคนอยาก ตายขนาดนั้น” ซาร์ลีหัวเราะ เดินมาตบป่าเพื่อน แล้วเดินแยกตัวออกไป

“ก็เห็นมันมีอยู่หน้าเดียว”

“หน้าอื่นก็มี จำไม่ได้หรอกตอนที่นายเรียกชื่อจริง ของมันครั้งแรก นะเป็นยังไง” ไมเคิลท้วง ขณะที่เจสันทำหน้าที่กระอักกระอ่วนทันที ทำไม จะจำไม่ได้ว่าวันแรกในกรีนทิมของเขาและเจ.ทีเป็นอย่างไร

ในวันแรกของการฝึกบุกช่วยเหลือตัวประกันบ้านสังหารในกรีนทิม ด้านแรกของการคิดสรรซึลทั้งหมดทั้งมวลเข้าเป็นซิลทิมซิกซ์ พวกเขาพัก อยู่ในโรงนอนคอนกรีต อบอวลกลิ่นเหงื่อโคลและสเปรย์กำจัดแมลง ไม่มี

ใครอาบน้ำเลยสักคนเดียว ซึ่ลทุกคนพอจะรู้จักหรือได้ยินชื่อกันมาบ้างแล้ว ยกเว้นผู้ชายหน้าตาเหมือนคนเปื้อโลกคนหนึ่ง ร่างสูงใหญ่บึกบึนโดดเด่น ชายคนนั้นแนะนำตัวเองสั้นๆ ว่าชื่อ เจ.ที นามสกุล สไวเกอร์ ตอนนั้นทั้ง เจสันและไม่เคิลพยายามถามว่าชื่อเต็มคืออะไร แต่ไอ้คนที่ม่แค่หน้าเดียวไม่ว่าจะอารมณ์ไหนก็ไม่ยอมตอบ พวกเขาเลยแอบไปขุดคุ้ยชื่อจริงของ เจ.ทีมาจนได้ จากนั้นเอามาล้อเลียนคนพุดน้อย และสุดท้ายก็โดนมัน ประเคนแข้งเข้าให้เต็มรัก หลังจากนั้นก็ไม่มีใครเรียกชื่อจริงของเจ.ทีอีกเลย

“อย่าไปยั่วโทสะมันให้มากนักเจสัน เดียวนายจะโดนเหมือนวันแรก ในกรีนทีมอีก” ไม่เคิลพยักพยิด เพราะตนก็เป็นหนึ่งในคนที่โดนแข้งทองของเจ.ทีเช่นกัน

“แยกย้ายกันไปเถอะเป้ ไอ้เจ.ทีไปนั่งหน้าบูตอยู่บนรถแล้วผู้กองฉันก็จะรีบกลับไปสวีตกับเมียวะ เจอกันไว้” เคลย์ตันหัวเราะหึๆ แล้วโบกมือให้ทุกคน จากนั้นหันไปยิ้มหวานกับภรรยาและลูกชายหัวแก้วหัวแหวน แล้วก็พากันขึ้นรถยนต์ของภรรยาที่มารอรับทันที

“เออไว้ พวกเรามีลูกมีเมียก็มีไปสิวะ เลือกมาจูบกันให้คนอื่นอิจฉาทำไม อยากนักก็ไปต่อในห้องโน้นไอ้เคลย์...ไปไว้ไมค์ อยู่นานแล้วจะอ้วก” เจสันโวยลั่น แล้วกอดคอไม่เคิลเดินออกไปทันที

“เจอกันนะผู้กอง” โธมัสเอ่ยลา ส่วนแมทธิวและชาร์ลส์ทำแค่พยักหน้าให้แล้วเดินออกไปเงียบๆ

“เออ เจอกันวะ”

เมื่อแยกย้ายกันไปเรียบร้อยแล้ว ครอบครัวของนิติธรรมก็ฟุ้งเอาชายหนุ่มพุดน้อยขึ้นรถมาด้วย แล้วมุ่งหน้าออกจากกองบัญชาการทันที โดยตลอดทางนั้นภรรยาของเรือเอกนิติธรรมเป็นคนขับ ส่วนคนเป็นพ่อก็หยอกลูกสาวตัวอวบอ้วนที่แต่งชุดกระโปรงสีเขียวลับชมพูและที่คาดผมประดับดอกไม้สีแดงสดดอกใหญ่กว่าหัวหนูน้อยเสียอีก จนแทบลืมไปเลย

ว่ามีอีกคนที่เดินทางมาด้วยกัน

เจ.ที่มองภาพครอบครัวหัวหน้าที่มแล้วอึ้งมึนตึ๋น แต่ก็ไม่ได้มาไกลกว่านั้น เขาไม่พูดอะไรเลย จนกระทั่งเด็กหญิงธีอาวัยใกล้สองขวบยื่นหน้ามาหา และคะยั้นคะยอเสียงดัง

“อุ้มหน่อย” เด็กหญิงส่งเสียงแจ่ม ส่อแววเอาแต่ใจตั้งแต่มิได้เต็มสองขวบ พอเจ.ที่นิ่ง เด็กหญิงก็ส่งอึ้งหวานให้แทน แล้วส่งอีก “อุ้มหน่อยๆ”

“สั๊กหน่อยไหมเจ.ที่ ยายหนูชอบนายนะ ปกติไม่ชอบให้ใครจับ”

“ไม่ดีกว่าผู้กอง” คนถูกถามส่ายหน้าพริต เขาถูกกับเด็กเสียที่ไหน

“ทำทางยายหนูจะชอบเจ.ที่นะคะ อุ้มแกหน่อยเถอะคะ แกไม่ซนหรอก” เสียงหวานๆ ของบัณฑิตา ภรรยาคนสวยของหัวหน้าทีมดังขึ้น แต่อีกฝ่ายก็ยังเฉย ได้แต่มองเด็กหญิงในชุดกระโปรงกับที่คาดผมสีแสดตาทั้งที่ผมก็ไม่ค่อยมี ซึ่งทำให้นายทหารหนุ่มนึกอยากถามแม่ของหนูน้อยเหลือเกินว่าจะคาดมาทำไม หน้าก็ใหญ่ ที่คาดผมก็ใหญ่ แต่ผมไม่มีดูแล้วตลกชะมัด

มือสไนเปอร์หนึ่งส่ายหน้าอีกรอบ แล้วยืนยันคำเดิมว่าไม่เอาดีกว่า เด็กๆ พวกนี้น่ากลัวจะตายไป!

“เผื่อนายอยากจะมีลูกเป็นของตัวเองบ้างไง” คุณพ่อของหนูน้อยกล่าวกลัวหัวเราะ

“ไม่ดีกว่าผู้กอง”

“เอาไปเถอะน่า” และแล้วเด็กหญิงตัวกลมหน้าตาน่าพิศก็อึ้งหวานใส่นายทหารหน้าโหดจนคนเป็นพ่อหัวเราะร่วน แล้วสั่งล่ำทับ “ป้อนนมยายหนูแทนด้วยนะ”

“เฮ้ย! ไม่เอานะหัวหน้า ผมทำไม่เป็น”

“ถ้าอย่างนั้นเอายายหนูกลับมาสิ”

เจ.ที่ดันร่างเด็กหญิงธีอากลับไปหาพ่อทันที แต่ยายหนูกลับไม่ยอม

ขึ้นตัวแล้วหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียว

“ธิดาไม่ยกกลัวคนแปลกหน้านะคะ สงสัยจำหน้าพ่อไม่ได้ ings ว่าใครกันแน่ เห็นหน้าหนาวเหมือนกัน” บัณฑิตาหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นอาการไม่หวั่นคนแปลกหน้าของลูกสาวตัวดี

“เออ ดิดเจ.ทีไปเลยก็ดี พ่อจะได้นอนบ้าง”

“ผมเคยเลี้ยงเด็กที่ไหนละ” คนพูดน้อยสั่นหน้าแล้วพยายามส่งเด็กหญิงกลับไปจนสำเร็จ ครั้งล่าสุดที่เขาอุ้มเด็กคือเมื่อสิบหกปีที่แล้ว เห็นจะได้ ผลที่ได้คือเด็กคนนั้นหล่นจากมือเขาหน้าตาเฉย หลังจากนั้นเจ.ทีก็ไม่เล่นกับเด็กคนไหนอีกเลย

“ดูท่ายายหนูจะไม่มีเสน่ห์แฮะ” ผู้กองหนุ่มแห่งทีมซีลสายหน้าแล้วรับลูกสาวเข้าสู่อ้อมกอด ก่อนจูบแก้มยู่ๆ พอดใหญ่ เด็กหญิงหัวเราะว่าจ๊กจั่นหวดควารุงรังของพ่อ

“ขายไม่ออกแล้วธิดา ลูกแม่ ขนาดอาเจ.ทียังไม่ยอมจับ”

“เฮ้ย! ฉันหมั้นนายกับลูกสาวฉันไว้แล้วนะไว้อยเจ.ที”

คนเพิ่งรู้ว่าถูกหมั้นถึงกับสะดุ้งโหยง “บ้าหรือไงผู้กอง กว่าลูกสาวผู้กองจะใช้งานได้ ผมเสื่อมสมรรถภาพไปหมดแล้วมั้ง”

บัณฑิตาและนิติธรรมหัวเราะถ้อยคำของหนุ่มพูดน้อย พอพูดทีก็ทำเอาน้ำหน้าหายไปเช่นกัน

“ทำไมวะ ลูกสาวฉันไม่น่ารักตรงไหน”

“น่ากลัวนะสิผู้กอง กลัวว่าถ้าโตมาไม่บ้าพลังแบบผู้กอง ก็คงขาวี้นเหมือนคุณแบลร์เมื่อก่อนนะสิ ไม่เอาหรอก ผมขออยู่อย่างสงบของผมแบบนี้ดีกว่า”

“เออนะ สรุปรายหนูธิดาไม่มีดี เตะลงเสียตรงนี้เลยดีไหมวะไอ้เจ.ที!”

“จะฟ้องให้ถึงผู้การเลยละ”

“เออ ล้อเล่นไว้อย ว่าแต่เจ.ที นายอยากกลับบ้านเลยหรือว่าไปเที่ยว

บ้านฉันก่อนใหม่ พอดีต้องไปรายงานตัวกับพ่อแม่ที่นิวยอร์กก่อน แบลร์ก็จะเข้าไปหาพี่ชายที่สำนักงานด้วย”

“อยากไปเที่ยวที่บ้านใหม่คะเจ.ที” คุณแม่ยังสวดยหันไปยิ้มให้เพื่อนสามเวิบหนึ่ง แล้วกลับไปตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่อ

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับคุณแบลร์ ผมไม่รีบ แค่อยากกลับบ้านไปดูพี่สาวก็เท่านั้น ไปช้าหน่อยคงไม่เป็นอะไรมั้ง” มิสไนเปอร์หนุ่มตอบ

“เออ ไปนอนบ้านฉันแล้วลูกสาวฉันจะเสียชื่อเสียงตั้งแต่สองขวบใหม่เนี่ย มีผู้ชายมาค้างอ้างแรมด้วยเนี่ย”

“เสียชื่อตั้งแต่ตอนนี้อแล้วโตไปจะมีใครสนใจลูกเราไหมคะนอร์ต”

“ถ้าไม่มีก็ให้อ้อเจ.ทีมันรับผิดชอบไป”

แล้วสองสามีภรรยา ก็คุยกันไปหัวเราะกันไป โดยมีหนูน้อยตัวอ้วนกลมผอมโรงอยู่ไม่ขาด ช่วงเป็นภาพครอบครัวที่แสนสุขชวนให้อิจฉาเสียจริง จนเจ.ทีต้องแอบอย่างอดทนใส่ไม่ได้ แต่ลึกๆ ในใจชายหนุ่มนี้ก็อิจฉาหัวหน้าที่มีไม่น้อย เพราะเขาจำไม่ได้เลยว่าความสุขแบบครอบครัวครั้งสุดท้ายที่ได้สัมผัสคือเมื่อไหร่กัน

ใบหน้าคร่ำเซ้มสะบัดไล่ความคิดนั้นออกจากหัว แล้วมองภาพครอบครัวหัวหน้าที่มีหนุ่มที่ยังหัวร่อต่อกระซิกกันเหมือนเดิม หลังจากนั้นไม่นานหนูน้อยก็ร้องจะกินนม ก่อนจะหลับลงในอ้อมกอดแข็งแรงของพ่ออย่างง่ายดาย และแม่หนูนอนอุต้อยอย่างนั้นตลอดทางจนถึงนิวยอร์ก ที่ซึ่งมีบ้านอีกหลังของพวกเขาตระกูลแมคคีสเซอร์อยู่ด้วย

เจ.ทีไปพักอยู่กับผู้กองหนุ่มราวสองวัน จนกระทั่งหายเหนื่อย แล้ว จึงเดินทางกลับบ้านด้วยรถประจำทาง การเดินทางจากนิวยอร์กมาเมืองวินฟิลด์ รัฐแคนซัสใช้เวลาไม่น้อยทีเดียว หนาวออกมาแต่เช้า มาถึงบ้านก็เลยครึ่งวันไปแล้ว ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนครึ่งข้อศอกและกางเกงยีนส์เข้ม แขนข้างขวาที่เป็นแผลกล้ำมเนื้ออักเสบ

ยังคงปลอดภัยอยู่ในเผือกชั่วคราว เขาลงจากรถบัสดแล้วเดินไปตามทางเดินเล็กๆ ระหว่างทุ่งหญ้ากับไร่ข้าวโพด ตรงที่มีกล่องไปรษณีย์สีทึมๆ กับตัวหนังสือหลุดล่อน แต่ยังอ่านได้ใจความว่า ‘สโวกเกอร์’

เจ้าของดวงตาคูมคุมองไปยังบ้านไม้สองชั้นตั้งตระหง่านตรงหน้า นอกเหนือจากสีเหลืองสดที่ส่งกลิ่นฉุนฉุนแล้ว ที่เหลือก็ยังคงคุ้นตาเหมือนเดิม โรงนาขนาดใหญ่ซึ่งเป็นสถานที่เก็บรถตั้งอยู่ทางขวามือตัวบ้าน ‘แม่หนูกวินเนธ’ แท้จริงแล้วคือมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์คันโปรดของเขา เมื่อเกือบสิบปีก่อนนอนแอ้งแม้งอยู่ในมุมอับ ต้นไม้ใบหญ้าถูกตัดแต่งอย่างดี ล้อมรอบตัวบ้านด้วยรั้วสีขาวสะอาดสะอ้าน บ่งบอกว่าเฟื่องจะทาสีใหม่เมื่อไม่นานนี้แน่นอน

ที่นี่คือบ้านที่เขาอยู่มาตั้งแต่สมัยวัยรุ่น และจากไปร่วมสิบปีแล้ว จะกลับมาบ้างแต่นานๆ ครั้ง ส่วนมากจะอยู่ที่บ้านพักใกล้ฐานทัพเรือ แต่ละแห่งมากกว่า คราวนี้ไม่รู้ทำไม จู่ๆ จึงคิดถึงพี่สาวอายุห่างกันมากกว่าสิบปีขึ้นมา ไหนจะหลานชายตัวแสบของเขาอีก

เจ.ที. สายหน้า พวกเขาติดต่อกันตลอดเวลาก็จริง แต่เพราะความที่ไม่ใช่คนช่างพูดเท่าไรนัก จึงไม่สนิทกับใครเลย

ชายหนุ่มนึกย้อนไปเมื่อครั้งยังวัยรุ่น เขาและพี่สาวเคยทะเลาะกันหนักมาก เจ.ที.ก็เหมือนวัยรุ่นทั่วไป ที่เรียนดีแต่คบเพื่อนนิสัยไม่ดีเท่าไรพากันเที่ยวเตร่ มีเรื่องชกต่อยไม่เว้นวันจนชาวบ้านเอือมระอากันหมด เขาได้ฉายาว่า ‘ไอ้เด็กเปรตสโวกเกอร์’ ก่อเรื่องได้ทุกวันจนชาวบ้านทั้งวินฟิลด์สาปส่ง ความประพฤติของเขาส่งผลให้พี่สาวผู้เป็นเสาหลักของบ้านและกำลังมีลูกอ่อนถึงกับเครียดจัด หลังจากนั้นพี่ชายที่เป็นนายอำเภอก็ส่งเขาเข้าเรียนโรงเรียนนายเรือ เรียนได้ไม่กี่ปีพี่ชายก็ถูกพวกค้ายายิงตาย

เด็กหนุ่มเจ.ทีอยากมาหาพี่สาวที่สุด แต่นึกละอายใจที่ทำตัวไม่ดี จึงตัดสินใจไม่มา จากนั้นเขาก็เริ่มห่างเหินไป ใช้ชีวิตราวกับอยู่คนเดียวในโลก กระทั่งผ่านไปจนถึงบัดนี้ เขาไม่รู้ว่าทั้งพี่และหลานชายเป็นอย่างไร

บ้าง เจสสิก้าจะแก้มขึ้นบ้างไหม หลานชายของเขาโตขึ้นหน้าตาเป็นอย่างไร
นิสัยใจคอเหมือนใครมากกว่ากัน

ระหว่างที่ยืนท้อและคิดอะไรเพลินๆ อยู่ตรงนั้น เสียงโครมคราม
จากในบ้านก็ดังขึ้น ไม่นานประตูบ้านก็เปิดออก พร้อมกับร่างผอมสูงของ
เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดที่รูปร่างหน้าตาไม่ผิดจากเขาเท่าไรปรากฏขึ้น

“น้า!”

เจ.ทีไม่ตอบ เขามองยิ้มมึนๆ ขณะมองหลานชายรูปร่างหน้าตา
คล้ายตนเองราวกับแกะพิมพ์กันออกมา รู้สึกเหมือนกับมองเงาสะท้อน
ตัวเองในอดีตที่ไม่ปาน

“น้าใช่ไหมครับ”

“ลินคอนใช่ไหมล่ะ ถ้านายคือลินคอนก็ใช่...ฉันเอง เจ.ที สโวกอร์
ไม่ผิดคนแน่”

“น้าเจย์!” เด็กหนุ่มผมสีเข้มหัวเราะร่วน แล้วถลาเข้าหาน้าชาย
ที่ตัวสูงกว่าเพียงนิดเดียว

“เจ็บมาด้วยหรือครับ”

“เออเนะสิ”

“ไม่เจ็บคงไม่กลับ มาครับๆ เดี่ยวผมถือของให้” เด็กหนุ่มงู้อืดจ้อ
รับกระเป๋าสัมภาระใบย่อมของน้าชาย ที่ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี ก็ยังมีสีหน้า
ไร้อารมณ์เหมือนเคย จนตัวเองต้องเป็นฝ่ายเริ่มชวนคุยก่อน

“ไม่เจอกันนาน น้าเจย์เดนโตขึ้นเป็นกองเลยนะครับ”

“ทะเลาะนะเรา...เจสซี่ไม่ได้บอกเธอว่าห้ามเรียกชื่อจริง”

“บอกอะ แต่ผมสนใจที่ไหน”

เจ.ทีได้แต่มองหน้าหลานตัวดีที่ถอดแบบวัยรุ่นกวนโทสะเหมือน
ตัวเองไม่ผิดเพี้ยน แล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างปลงๆ และก็เหมือนเดิม คือ
เขาไม่พูดอะไรอีกเลยแม้แต่คำเดียว

ภายในบ้านหลังนี้ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง ผิดแค่ไปบ้างก็คือความ

รกรุงรังจนนึกภาพไม่ออกเลยว่าพี่สาวเจ้าระเบียบที่ชื่อเจสสิก้าอยู่ได้อย่างไร

“เจสซี่ไม่อยู่หรอ”

“แม่ไปทำงานฮะน้ำ อยู่ที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแคนซัส⁵ ในแคนซัสซิตีโน่น นานๆ จะกลับมาที่”

“ทำไมต้องไปไกลขนาดนั้น โดนย้ายหรือไง ทำงานที่เดิมก็ดีแล้ว ใกล้บ้านดีด้วย”

“ไม่รู้สิฮะน้ำ แม่ก็ไปๆ กลับๆ ถ้าไม่ได้ขึ้นเวอร์แม็กก็กลับ”

“นานที่ว่านี้นานแค่ไหน”

“เป็นเดือนนั่นแหละฮะ” ลินคอนยักคิ้ววณๆ “นี่ผมกำลังหาดีบ้านใหม่ น้ำเจย์มาช่วยหน่อยสิฮะ”

“เจ.ที” เขาย้ำชื่อของตัวเอง รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันทีที่มีคนเรียกชื่อจริง ซึ่งไม่ได้ยินมานาน

“โอเคครับน้ำเจย์เดน เทอร์เรนซ์ สไวเกอร์...โอ๊ย!” เสียงแตกหนุ่มอุทานดังลั่น เพราะถูกหน้าแข็งแ้งๆ ของน้ำชายเข้าเต็มรัก

“บอกก็ครั้งให้เรียกเจ.ที”

“แม่ก็บอกแล้วนะ แต่ผมแค่อยากลองดีเฉยๆ” เด็กหนุ่มตัวสแลบหัวเราะร่วนทั้งที่ยังคลำกันบ่อยๆ “น้ำนี้มีมือหนักตีนหนักดีจริงๆ”

“แล้วเจสซี่จะมาเมื่อไหร่”

“ไม่รู้สิฮะ นี่ก็หายไปเป็นเดือนแล้ว”

“โทร. กลับมาบ้างหรือเปล่าละ” คนเป็นน้ำรับแก้วน้ำจากหลานชายแล้วทรุดนั่งบนโซฟากลางห้องนั่งเล่น

“โทร. ฮะ เมื่อวานแม่บอกว่าเลิกงานดึก แล้วนี่น้ำจะมาอยู่กี่วัน”

“จนกว่าจะหาย” เขายกแขนข้างที่ใส่เฟือกให้ดู

⁵ The University of Kansas Hospital

“ไปโดนอะไรมาหรืออะ”

“แรงระเบิดไปอัดกับอะไรไม่รู้...ข้างเถอะ ขอไปนอนก่อนแล้วกัน
ห้องฉันยังอยู่ดีไหม”

“ดีสิ ผมปวดกวดทุกวันเลยละ มาสิอะเดี๋ยวผมถือของไปส่ง”

เจ.ทีพยักหน้า แล้วเดินตามหลานชายขึ้นไปบนชั้นสอง ซึ่งยัง
เหมือนเดิมทุกกระเบียด บ้านหลังนี้ใหญ่โตพอควรตามฐานะพี่เขย มีสาม
ห้องนอนและห้องน้ำในตัวด้วย

ร่างสูงใหญ่กำลังจะเลยผ่านห้องพี่สาวไปแล้ว แต่ไม่รู้ว่าอะไรดลจิต
ดลใจให้เท้าทั้งสองข้างชะงัก ก่อนหันไปหาหลานชาย

“นายยังนอนกับแม่อยู่หรือเปล่าลินซ์”

“โธ่ญาเจย์ ผมโตแล้วนะ ผมนอนอีกห้องต่างหาก ห้องแม่นอนไม่
ไหวหรอก รกอย่างกับอะไร”

“เจสซีนี่นะหรือทำห้องรก” นายทหารเรือหนุ่มย้อนถาม แทบไม่เชื่อ
หูตนเองเลยแม้แต่หน่อยว่าผู้หญิงกระเปียบอย่างเจสสิกาจะปล่อยห้องรก
ได้ สมัยเด็กๆ เขาไม่กวาดห้องแค่วันเดียว โดนด่าเป้งไปทั้งอาทิตย์ก็ไม่จบ

“ผมจะโกหกน้ำทำไมละ แม่เขาไม่ค่อยว่างนะ กลับมาก็เอางานมา
สุ่มๆ แล้วก็ไป ไม่เชื่อน้ำก็เข้าไปดูสิ” เด็กหนุ่มยกไหล่ “ผมไปหาที่บ้าน
ก่อนดีกว่า ตื่นแล้วก็มาช่วยกันบ้างนะฮะ บ้านหลังตั้งโตแต่แม่ไม่ยอมจ้าง
ใครเลย งานหนักอยู่ที่ผมคนเดียวเนี่ย”

เจ.ทีได้แต่มองหลานชายบ่นอุบิบไปตลอดทาง รอจนร่างสูงเพรียว
เดินลงบ้านไปแล้ว จึงตัดสินใจเอื้อมมือไปเปิดประตูห้องนอนพี่สาวดู แล้ว
ก็พบว่ามันคือเรื่องจริงอย่างที่ลินคอนว่าไม่มีผิด

เจ้าของดวงตาคู่คมเข้มกวาดมองไปรอบห้อง ทั้งกองเอกสาร สมุด
หนังสือกายวิภาคและหนังสือทางการแพทย์บาบเต็มไปหมด ข้าวของแต่ละ
อย่างวางระเกะระกะไร้ระเบียบ จนน้องชายที่รู้จักพี่สาวดีมาตลอดชีวิตถึง
กับขมวดคิ้ว เริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่าช่วงเวลาที่เขาขาดการติดต่อไปนั้นเกิด

อะไรขึ้นบ้าง ชายหนุ่มชำเลืองรูปพี่สาว แล้วเดินลงไปด้วยตัวเอง จะนอนก็
คงนอนไม่หลับ เพราะตอนนี้มีเรื่องกังวลใจเขาเหลือเกิน

“อ้าวน้ำเจย์ ไหนว่าจะนอนง”

“นอนไม่หลับ” ใบหน้าคมเข้มแห่งมองหลานชายที่นั่งอยู่บนโครง
เหล็กสูงสำหรับทาสีบ้าน แล้วจึงรีบตามขึ้นไป

“เดียวได้แขนหักอีกข้างหรอหน้า”

“เงียบๆ ไปเถอะ รำคาญ!” แล้วเจ.ก็แสดงให้เห็นมีคนคนหนึ่งว่าเขา
ยังพิตเปรี๊ยะแม้เหลือแขนที่ใช้การได้เพียงข้างเดียว จนเด็กหนุ่มถึงกับห่อ
ปากทำตาโต สุดท้ายแล้วก็เห็นร่างสูงบึกบึนมานั่งอยู่ข้างกาย

“น้ำเจย์สุดยอดเลยอะ!”

“เงียบๆ น้า” ผู้อาวุโสกว่าเอ่ยด้วยสีหน้ารำคาญ “แล้วถ้าวันนี้
แม่นายไม่กลับ นายจะเอาอะไรกิน”

“ไปดาวนัทวอนกันไหมอะ มีร้านอาหารอร่อยๆ ด้วย”

“มันจะมีอะไรสักเท่าไรกันเชียวะ”

“แต่ก็ดีกว่าอยู่กลางไร่ข้าวโพดแบบนี้ละอะน้ำเจย์” ผู้เป็นหลาน
ท้วงเสียงหลง แต่น้าชายยังเฉยจนบางครั้งมีคนคอยถามเหลือเกิน
ว่า เจ.ที่มีสีหน้าอย่างอื่นนอกเหนือจากทำหน้าทำตาเหมือนคนเบื่อโลก
แบบนี้บ้างไหม

“ปกติถ้าอยู่คนเดียว นายทำอาหารกินเองหรือเปล่า”

“ก็ใช่ไงน้า ผมก็ทำอาหารได้บ้างนะ แต่นานๆ น้ำจะกลับมา
ผมเลี้ยงเองเลยนะ”

“คิดไว้บ้างหรือยังว่าจะเรียนต่ออะไร” หนุ่มพุดน้อยไฟล่ถามไปอีก
เรื่อง รู้สึกกระตือรือร้น ที่ต้องมาคุยเรื่องนี้กับหลานชายที่ไม่ได้เจอกันมา
นานหลายปี แต่เขาไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน ลินคอนอยู่ในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ
คงมีเรื่องนี้แหละเป็นหัวข้อสนทนาที่ดีที่สุด

“แม่อยากให้เป็นหมออะ”

“แล้วนายล่ะ”

“ผมอยากเป็นทหาร” รอยยิ้มแห่งความภูมิใจฉายชัดอยู่บนใบหน้าเด็กหนุ่ม “ผมอยากเป็นทหารมาตั้งแต่เด็กแล้วนะน้ำเจ้ ผมอยากเป็นทหารเหมือนน้ำ แม่บอกว่าภูมิใจในตัวน้ำมาก ตั้งแต่เข้ากองทัพนะ”

“ไม่เห็นเจสซีพูด” เจ.ทีไม่มีสีหน้ายินดียินร้าย แม้ภายนอกเขายังคงสีหน้าไร้อารมณ์ ทว่าในใจกลับรู้สึกชุ่มชื่นราวกับต้นไม้ที่ขาดน้ำมานานได้รับสายฝนชุ่มฉ่ำเป็นครั้งแรก

“แม่บอกว่าน้ำไม่กลับมาบ้านเลย แต่ผมจำน้ำได้”

“เรียนได้เกรดเท่าไร”

“เอตลอดฮะ ไม่เคยพลาด”

“กีฬาล่ะ เล่นอะไรได้บ้าง”

“ก็...” ลินคอนทำหน้าที่ครุ่นคิด “รักบี้ฮะ บอลก็ได้ บาสก็ได้ ซี่ม้าก็ได้”

“ว่ายน้ำได้ไหม”

“ได้สิฮะ...ผมอยากเป็นทหารเรือ อยากเป็นซีลเหมือนน้ำด้วย”
นัยน์ตาสีเข้มของลินคอนเต็มไปด้วยประกายแห่งความหวัง

“ต้องแข็งแรงกว่านี้”

“น้ำสอนผมบ้างสิ”

“ทาสีให้เสร็จก่อน ไปหาอะไรกินแล้วค่อยว่ากัน”

“แต่น้ำเจ้...”

“เจ.ที” นายทหารหนุ่มทำเสียงขรึม จนหลานชายได้แต่เกาหัวแกรกๆ ซื่อ เจย์เดน เทอร์เรนซ์ สโวกอร์ มั่นตลกตรงไหน แต่พอนึกดูดีๆ มันก็ตลกจริงๆ อย่างที่เจ.ทีว่านั่นแหละ!

2

ความตายคือจุดเริ่มต้น

สองหลานอยู่ในรถซาร์เจอร์ปีเจ็ดศูนย์สี่ดำ ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีแต่ก็ยังได้รับการบำรุงรักษาอย่างดี มุ่งหน้าสู่วานอาหารย่านดาวทาวน์ตามที่ตกลงกันไว้ ที่นี่เป็นเมืองเล็กๆ ไม่วุ่นวาย แม้ว่าตอนนี้ทั้งคู่จะอยู่ในตัวเมืองก็ตาม แต่กลับไม่มีรถราให้เห็นมากเท่าที่ควร มีร้านอาหารให้เลือกอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้มากมายอะไร มีร้านเครื่องเขียน ร้านอุปกรณ์ของใช้ในบ้าน ร้านซีดี ร้านหนังสือ และร้านขายต้นไม้ ซึ่งไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปมากนัก

“น้ำเจย์...เอ่อ น้ำเจ.ที่อยากกินอะไรละอะ” ลินคอนรีบเรียกชื่อย่อของน้ำชายทันที เมื่อเห็นแววตาเรื่อยๆ ของอีกฝ่าย

“อะไรอร่อยก็ไปเถอะ หิวจนแทบกินข้าวได้ทั้งตัวอยู่แล้ว”

“ไปร้านตรงหัวมุมถนนดีกว่าอะ”

“แล้วร้านนี้ไม่ดีหรือไง” คนเป็นน้ำเริ่มออกอาการ ‘รำคาญ’ อย่างชัดเจน เมื่อเห็นความเร่งรีบของหลานชายตัวดี

“ก็ดีอะ แต่เด็กเลิร์ฟนะแฟนเก่าผมเอง ไม่อยากมีเรื่อง”

เจ.ที่ตีหน้าขมึ้ม เพิ่งลำพินัยก็ได้ว่าตัวเองก็ไม่ได้เจอหลานมานาน แม้คิดว่ามันเพิ่งผ่านมาไม่กี่ปี แต่ความจริงก็คือความจริง เวลาผ่านไปนับสิบปีแล้ว เขาลืมเสียสนิทว่าลินคอนอายุสิบเจ็ดเป็นวัยรุ่นเต็มตัว ทำทาง

แสนสนไม่ต่างจากเขาเมื่อสิบกว่าปีก่อนสักเท่าไร

“มีแฟนก็คนแล้วเรา”

“นี่น้ำถามเองซีไหมอะ ไม่ใช่จะไปบอกแม่นะ” เด็กหนุ่มยิ้มหยันตา
แพรวพราว ท่าทางเจ้าเล่ห์ไม่น้อย แต่ยังไม่ตอบ เมื่อเข้ามาในร้าน รอจน
กระทั่งสั่งอาหารเสร็จแล้วจึงหันกลับมาตอบคำถามน้ำชายหน้าดู “แฟน
ไม่มีครับ แต่...”

“ก็ไม่ได้จะว่า อย่าให้การเรียนเสีย แล้วก็รู้จักป้องกันตัวเองก็พอ”

“รับรองเลยน้ำ”

“แค่เรื่องหญิงไซ้ไหม ยาเสพติดไม่มีนะ”

“ไม่อะ” หลานชายยืนยันหนักแน่น “แต่น้ำ ผมอยากเป็นทหาร ถ้า
ผมจะสอบเข้าโรงเรียนนายเรือแบบน้ำ มันยากไหมอะ”

“ก็ไม่ยาก สอบเข้าเรียนได้มันก็แค่ส่วนหนึ่ง แต่เวลาที่นายอยู่ใน
นั้นต่างหาก มันไม่ใช่แค่เรียน แต่นายต้องฝึกอย่างหนัก”

“เป็นทหารเรือหน่วยซีลนี้ยากไหมอะ”

“ไม่ยากหรอก” เจ.ทีกระดกเบียร์อีกใหญ่ “แต่มันก็ไม่ง่าย นายต้อง
ตั้งใจ ใจนายนะสำคัญที่สุด”

“ทำไมน้ำถึงเป็นทหารล่ะ” คำถามของลินคอนทำให้เจ.ทียอมนหัน
กลับมาสบตาด้วยในที่สุด ในแวตาลินคอน ทำให้คนมองรู้สึกราวกับว่า
ได้เห็นแวตาพี่สาวหลอมรวมอยู่ด้วยกระนั้น วุบหนึ่งเขาคิดถึงเจสสิก้า
ขึ้นมาจับจิต รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นน้องที่เลว ไม่ยอมติดต่อกับพี่สาว
บ้างเลย

“อยากทำให้เจสซี่พอใจละมั้ง เมื่อก่อนฉันเลวร้ายแค่ไหน แม่นาย
ไม่เล่าให้ฟังบ้างหรือ”

“ไม่นี่อะ กับบอกแล้วว่าแม่พูดแต่ว่าภูมิใจในตัวน้ำมาก”

“แล้วนี่เมื่อไหร่เจสซี่จะกลับ” เรือตรีเจ.ที ถามไปอีกเรื่อง คำพูด
หลานชายทำให้รู้สึกจุกขึ้นมาถึงลำคอจนกินอะไรไม่ลง

“สุดสัปดาห์นี้น่าจะกลับแล้วละ แม่ไม่ไปนานเกินเดือนแน่นอน ถ้าไม่มาเราไปรับแม่ที่แคนซัสซิตี้ใหม่น้า”

“ก็ได้อ” เขาตอบสั้นๆ แล้วก็หันหน้าก้มตารับประทานอาหารต่อเจียบๆ แต่ในใจนั้นกระหวัดถึงคำพูดเมื่อครูของหลานชาย

เจสสิก้าไม่เคยเล่าเรื่องความประพาศิเลวแหลกสมัยวัยรุ่นของเขา ให้ลินคอนฟังเลย สำหรับลินคอนแล้ว น้าเจ.ที่ คือฮีโร่ คือต้นแบบและความภูมิใจของแม่ สิ่งที่ไดยินเมื่อครูนั่นทำให้อดน้ำตาารื้นขึ้นมาไม่ได้ เขาถามตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นมันถูกต้องแล้วหรือ

สองน้าหลานนั่งรับประทานอาหารเจียบๆ จนกระทั่งเสร็จก็พากันกลับบ้าน คืนนั้นเจ.ที่ไม่ได้นอนในห้องตนเอง หลังจากกลับมาบ้านและแยกย้ายกับลินคอนแล้ว ชายหนุ่มจึงเข้ามาในห้องนอนพี่สาวแล้วถือโอกาสนี้ช่วยเก็บข้าวของให้เสียเลย เพราะเมื่อช่วงค่ำ ลินคอนได้รับโทรศัพท์จากเจสสิก้าแล้วว่าเธอจะกลับมาวันพรุ่งนี้ และสั่งให้ลินคอนเก็บกวาดห้องให้ด้วย

เขาสั่งไม่ให้หลานชายบอกว่าตนเองกลับมาแล้ว ตั้งใจว่าจะเซอร์ไพรส์เจสสิก้า ทิฐิเมื่อครั้งวัยรุ่นล่มลายสิ้นทันทีเมื่อไดยินสิ่งที่ลินคอนบอก เขามิพี่สาวที่ดีที่สุดในโลกแบบนี้แล้ว ทำไมจึงทิ้งไปไม่ไยดีได้นานถึงเพียงนี้

ชายหนุ่มได้แต่ดำหนิตนเอง แล้วหยิบสมุดสีแดงเล่มหนึ่งขึ้นมาคิดว่าจะเปิดดูเสียหน่อย แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ที่อยู่ด้านล่างตัวบ้านก็ดังขึ้น

“ลินซ์ นายลงไปรับโทรศัพท์หน่อยสิ”

“น้าเจย์ลงไปแทนได้ไหมอะ ผมกำลังอาบน้ำ ไปอยู่นะฮะ”

เจ.ที่จำต้องโยนสมุดสีแดงเล่มนั้นไปส่งๆ แล้วเดินลงบันตังตังลงไปทันที

“สวัสดีครับ”

“นั่นใช่บ้านของคุณเจสสิก้า อี. สไวเกอร์หรือเปล่าคะ” คนปลาย

สายเป็นผู้หญิงแน่นอน สังเกตได้จากน้ำเสียงหวานที่ดังมาตามสาย

“ใช้ครับ มีอะไรหรือเปล่า”

“คุณเป็นอะไรกับเธอคะ ลินคอนลูกชายเธออยู่หรือเปล่า”

“ผม เจ.ที สไวเกอร์ครับ เป็นน้องชายของเจสสิก้า”

“ฉันมีเรื่องต้องแจ้งค่ะ” หญิงสาวปลายสายมีน้ำเสียงเคร่งเครียด จนนายทหารเรือหนุ่มใจคอไม่ดี “คุณฟังดีๆ นะคะ เกิดอุบัติเหตุขึ้นที่ห้องแล็บค่ะ เจสสิก้าเสียชีวิตแล้ว กรุณามาที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแคนซัสเดี๋ยวนี้เลยได้ไหมคะ”

เท่านั้นเอง เจ้าของมือหนาปล่อยโทรศัพท์หลุดมือไปทันที แข้งขาคล้ายไร้แรงลงลงเดี๋ยวนั้น แผนที่เคยเตรียมไว้เซอร์ไพรส์ที่สาวต้องฟังลงไม่เป็นท่าเพราะอีกฝ่ายจากไป ชายหนุ่มไม่อยากจะยอมรับความจริงและสิ่งที่ต้องเผชิญอีกเลย แรงใจแรงกายหดหายไปราวกับถูกกระชากวิญญาณหลุดออกจากร่าง เขารีบขึ้นไปหาลินคอนและรีบเดินทางไปโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแคนซัสทันที

กว่าสองนำหลานมาถึงเมืองแคนซัสซิตี้ก็เป็นเวลาครึ่งค่อนคืนแล้ว แต่กลับไม่รู้สึกร่วงงุนเลยแม้แต่น้อย แม้ว่าจะต้องขับรถมาไกลแค่ไหนก็ตาม ใบหน้าเจ.ทีเคร่งขรึม ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ขณะที่หลานชายแม้จะไม่ร้องไห้ แต่น้ำตาก็ไหลออกมาตลอดทาง

แต่ใครเลยจะรู้ว่าในหัวใจอันแสนแกร่งของนายทหารเรือหนุ่มกำลังเจ็บปวดยิ่งกว่าถูกคมมีดกรีดจนเป็นแผลเหวอะหวะ ชาวร้ายที่ไม่ได้เตรียมใจไว้เลยว่าจะเกิดขึ้น ภาพเจสสิก้าผู้สวยงามดังงามที่สุดในชีวิตเขาค่อยๆ ผ่านเข้ามาในความทรงจำเป็นฉากๆ ราวกับฟิล์มภาพยนตร์ที่ฉายซ้ำๆ ครั้งหนึ่งเขาเคยเก็บเธอไว้ลึกสุดหัวใจ เพราะความน้อยใจและไม่เข้าใจกัน คิดว่าเจสสิก้าคงจะเกลียดตนที่เคยทำตัวเหลวแหลก เป็นวัยรุ่นกวนเมืองที่ชาวบ้านทั้งวันฟีดลู้จักดีว่าเป็นตัวอันตรายแค่ไหน จนเธอทนไม่ได้ต้อง

ส่งเขาไปเรียนโรงเรียนนายเรือตามคำสั่งสามี

เจ.ทีในวัยสิบห้าจึงทั้งโกรธทั้งน้อยใจพี่สาวเหลือเกิน คิดว่าเจสสิกาเห็นสามีและลูกที่เพิ่งเกิดดีกว่าตน จึงพยายามขับไล่ไล่ส่งน้องไปเรียนที่อื่นเพื่อเตรียมกวตวิชาสำหรับเรียนโรงเรียนนายเรือ และเขาก็ทำทุกอย่างเพื่อประชดพี่สาว เจ.ทีตั้งหน้าตั้งตาเรียน ไม่ยอมกลับบ้าน มุเรียนจนกระทั่งจบโรงเรียนนายเรือมาได้ เขาจำได้ว่าเจสสิกาทรอ. หาและบอกให้กลับบ้าน ซึ่งเจ.ทีก็กลับไปจริงๆ แต่แค่ช่วงเวลาไม่กี่วันเท่านั้น จากนั้นเขาก็กลับมารับราชการกองทัพเรือและไม่เคยกลับไปอีกเลย

ยิ่งเจสสิกาไม่ติดต่อมา เขาก็ยิ่งก่อกำแพงแห่งที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ตามกาลเวลาที่ผ่านไปเพื่อตอบโต้พี่สาว เริ่มจากสมัครเข้าหน่วยซีลของกองทัพเรือสหรัฐ ช่วงเวลาบีบคั้นหัวใจในช่วงการฝึก BUD/S หรือหลักสูตรการทำลายได้นำขึ้นพื้นฐานนั้น เขาคิดถึงเจสสิกาที่สุด แต่ด้วยทสิฐมานะแรงกล้า จึงข่มใจและไม่ติดต่อหาพี่สาว ในที่สุดเขาก็ผ่านสัปดาห์นรกและได้ตราโทเรเดนส์หรือสามง่ามซีลสีทองอวามติดอกซ้ายจนสำเร็จ เจ.ทีเดินทางกลับบ้าน แต่ความสัมพันธ์ระหว่างน้องชายกับพี่สาวก็ไม่มีที่ทำว่าจะดีขึ้นเลย

เจสสิกายังวางเฉย ไม่เคยพูดว่าภูมิใจหรือว่ายินดีด้วยเลยที่เขาฝ่าฟันการฝึกอันทรหดที่สุดในโลกมาเป็นซีลได้อย่างเต็มภาคภูมิ เจ.ทีอยู่บ้านได้เพียงวันเดียวก็กลับกองทัพแล้วโหมทำงานเป็นบ้าเป็นหลัง ไม่นานนักก็สมัครเข้ารับการฝึกช่วยเหลือตัวประกันในบ้านสังหารหรือกรีนทีมของซีลทีมซิกซ์ พอจบมาก็สมัครเข้าโรงเรียนสไนเปอร์ต่ออีก ภาระการอยู่ที่อัฟกานิสถานนานที่ปีชาติอย่างไรก็ไม่เคยได้รับการติดต่อจากพี่สาว ด้วยทสิฐแรงกล้าที่สั่งสม ชายหนุ่มจึงกลายเป็นคนเงียบขรึม เย็นชาและไร้หัวใจในที่สุด เพราะสิ่งที่เขาต้องการมากที่สุดสิ่งเดียวในโลกนี้ คืออ้อมกอดอบอุ่นจากเจสสิกา ผู้หญิงที่เปรียบเสมือนแม่พระในใจเขาเ็นเอง

แต่ตอนนี้ไม่มีอีกแล้ว...ไม่มีพี่สาวที่เคยโอบอุ้มเหมือนวัยเด็ก ไม่มี

มือที่คอยจับมือเขาไว้ตอนที่พ่อแม่ตาย ไม่มีคนที่พร่ำบอกว่า ‘พี่จะอยู่ข้างเธอเองเจ.ที’ ต่อไปนี้จะไม่อีกแล้ว...ไม่มีอะไรทั้งนั้น

แล้วเขาจะเก็บไอ้ทิวี่บ้าๆ นี้ไว้ทำไม ชายหนุ่มนึกเกลียดตัวเองเหลือประมาณ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เขาจะกอดเจสสิกาวีไว้นั่นแน่ แล้วบอกเธอว่าเขารักและคิดถึงเธอเพียงไร

นายทหารเรือหนุ่มยังนั่งนิ่งไปตลอดทางจนกระทั่งถึงโรงพยาบาลที่แคนซัสซิตี เมื่อลงจากรถได้สองน้าหลานวิ่งเข้าไปในห้องฉุกเฉินทันที แต่ทุกอย่างมันสายไปแล้ว ร่างเจสสิกานอนทอดยาวอยู่บนเตียงโดยมีผ้าขาวคลุมไว้ ลินคอนเอื้อมมือจะเปิดออกแต่ถูกพยาบาลห้ามไว้

“เธอเสียชีวิตจากแรงระเบิดในห้องแล็บค่ะ อย่าดูเลย เราพยายามต่อชิ้นส่วนและแต่งศพให้ดีที่สุดแล้ว”

“ห้องแล็บที่ไหนครับ”

“ห่างจากที่นี่ไปสิบไมล์ค่ะ โครงการวิจัยพฤกษศาสตร์ทางการแพทย์ของคุณหมอท่านหนึ่ง” พยาบาลคนเดิมตอบ

“แล้วหมอคนนั้นล่ะครับ”

“เสียชีวิตแล้วเช่นกันค่ะ ญาติมารับศพไปก่อนหน้าคุณไม่เท่าไรเอง”

“หมอชื่ออะไรหรือครับ”

“คุณหมอสมิธค่ะ นายแพทย์คาร์ลอส สมิธ เป็นคุณหมอคนสนิทที่สุดของคุณเจสสิก้า ชอบทำแล็บด้วยกันบ่อยๆ แล้วเกิดอุบัติเหตุพร้อมกัน”

เจ.ทีรับฟังเรื่องราวทั้งหมดด้วยหัวใจที่เจ็บปวด แต่จะแสดงอารมณ์ใดๆ ออกไปไม่ได้ ตอนนี้หลานชายเพียงคนเดียวกำลังร้องไห้อยู่ข้างศพแม่ ในเมื่อไม่มีเจสสิก้าแล้ว คนที่จะเป็นหลักให้ลินคอนก็เหลือเพียงเขาคคนเดียวเท่านั้น

มือหนาข้างซ้ายของเจ.ทีแตะบ่าหลานชายแล้วดึงเข้ามากอด เขา

ปลอมใครไม่เป็น เวลานี้ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะตนเองก็ต้องการการปลอมใจ
ไม่ต่างกัน

“อย่าร้องไห้ลินซ์ อย่าทำให้แม่นายต้องเป็นห่วง”

“แล้วผมจะอยู่กับใครล่ะฮะน้ำ”

“ฉันนี่ไง อย่าร้องไห้ลินคอน ฉันจะเป็นคนดูแลนายเอง”

“น้ำเจย์” เด็กหนุ่มกอดบ่าน้ำชายแล้วร้องไห้ ท่ามกลางความ
เศร้าโศกสูญเสีย เจ.ที่ค้นพบแล้วว่าเขารักพี่สาวคนนี้อย่างไร และเขาจะ
ต้องดูแลตัวแทนที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของเจสสิกาทต่อไป

ช่วงเวลาแห่งความเศร้ามักจะผ่านไปอย่างเชื่องช้าเสมอ
ตำรวจที่เข้าไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุและแพทย์นิติเวชสรุปแล้วว่าเป็น
อุบัติเหตุแน่นอน จึงสรุปและปิดคดีลงอย่างง่ายดาย แม้ว่าพิธีฝังศพ
เจสสิกาผ่านไปร่วมสัปดาห์แล้ว แต่ทั้งเจ.ทีและลินคอนยังคงอยู่ในอาการ
เศร้าซึมทั้งคู่ บ้านที่เสียบอยู่แล้วยังเหมือนเดิม แต่ความรู้สึกแสนคิดถึง
คำนึงหาต่างหากที่ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

แม้พยายามปลอบตัวเองว่าไม่เป็นไร ความจริงก็คือความจริงอยู่
วันยังค่ำ เจสสิกาจากไปแล้ว ทั้งลินคอนและเจ.ทียังไม่อาจทำใจยอมรับ
ได้ง่ายๆ โดยเฉพาะนายทหารเรือหนุ่ม แม้เขาจะทำงานเสี่ยงตาย พบกับ
ความสูญเสียหลายครั้งต่อหลายครั้ง แต่ไม่มีสักครั้งเลยที่จะเหมือนกับ
ความสูญเสียในคราวนี้

เจสสิกาเป็นคนในครอบครัว เป็นคนที่เขาตั้งใจตั้งแต่วัยรุ่นเพราะ
ทิวี่ และปัจจุบันนี้ก็ไม่อาจเรียกคืนวันเหล่านั้นกลับคืนมาได้อีกแล้ว

นายทหารเรือหนุ่มยังนั่งจมอยู่กับความคิดของตนเอง เขาคงรู้สึก
ผิดน้อยกว่านี้ หากไม่รู้ว่าตลอดเวลาแล้วเจสสิกายังรักเขาเสมอมา เธอไม่
เคยเล่าเรื่องวีรกรรมเลวทรามสมัยวัยรุ่นของเขาให้ลูกชายฟัง ให้ลินคอน
บุชาน้ำชายเป็นต้นแบบในดวงใจ เจสสิกาไม่เคยหมดความภูมิใจในตัว

เขา เธอยังศรัทธาน้องชายไม่ได้เรื่องคนนี้ตลอดเวลา มีแต่เขาเองเท่านั้น
ที่คิดอยู่ฝ่ายเดียวว่าไม่มีใครต้องการ

กว่าจะรู้ว่ามันสายไป ก็วันที่พี่สาวที่แสนดีจากไปแล้วอย่างไม่มีวัน
กลับ

เจ.ทีเบนสายตากลับมาที่หลานชายวัยรุ่นหัวเลี้ยวหัวต่อของตนเอง
แวตาว่างเปล่าไร้ที่พึ่งของเด็กหนุ่มทำให้เขาอดสะท้อนใจไม่ได้ มอง
ลินคอนคราวใดก็รู้สึกราวกับมองพี่สาวผู้ล่วงลับของตนเอง เขาถอน
หายใจน้อยๆ ลินคอนไม่มีใครอีกแล้ว เหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่เป็น
คนในครอบครัว และเขาควรเป็นหลักยึดให้หลานชายจึงจะถูก

ชายหนุ่มตัดสินใจแล้ว เสร้าไปก็เท่านั้น เพราะการถูกฝึกและใช้
ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายตลอดเวลาทำให้เขาทำใจยอมรับเรื่องพรศนี้ได้
รวดเร็วกว่าคนทั่วไป

“หิวหรือยังลินท์”

“ไม่เลยน้า” เด็กหนุ่มตอบเสียงเบา หัวต่ายงึ้นๆ แม้จะผ่านไปนับ
สัปดาห์แล้วก็ตาม

“นายควรกินอะไรบ้าง”

“น้ำเจย์ก็ด้วย”

“แม่นายจะเป็นห่วงรู้ไหม ถ้าทำตัวแบบนี้ละ”

“ผม...” ลินคอนอีกอึก สองตาแดงก่ำเหมือนคนกำลังจะร้องไห้

“ผมไม่รู้จะทำยังไงน้า แม่ทิ้งผมไปแล้ว”

“ย่านายไ้ ไม่กลับไปหาละ”

“ผมไม่ชอบย่า แล้วย่าก็ไม่ชอบผมกับแม่ด้วย ตั้งแต่พ่อตายผม
ไม่เคยไปหาย่าเลย” ความจริงที่เด็กหนุ่มสารภาพออกมา ทำให้น้าชาย
ยังหนุ่มรู้สึกแปลบปลิบในอกทันที ที่เขาทิ้งพี่สาวให้อยู่ตามลำพังทั้งที่พี่
ไม่มีใครเลย

“นายยังมีฉันลินท์”

“เดี๋ยวน้ำก็ไปนี่” ดวงตาคู่เศร้าหมองมองท่อนแขนกำยำที่อยู่
ในเสื้อของชายหนุ่มตรงหน้า “น้ำหายดีเมื่อไหร่ก็จะไป...แต่ผมนี่สิ”

“ฉันส่งเสียนายได้นะลินซ์”

“ผมรู้” เด็กหนุ่มถอนหายใจ “แต่ผมไม่อยากอยู่คนเดียวที่นี่น้ำ โลก
มันกว้างตั้งใหญ่ ผมไม่รู้จะไปไหน”

“อยากเรียนโรงเรียนนายเรือใช่ไหม” หลังจากที่เงียบไปนาน
สุดท้ายแล้วเจ.ที ก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ผมอยากเรียนนะสะพาน้ำเจย์ แต่...”

“อยากเรียนก็เรียน ไม่จำเป็นต้องกลัว ไหนนายบอกว่าอยากทำให้
แม่ภูมิใจใน”

“ผมจะต้องอยู่คนเดียว น้ำจะติดต่อผมไหมอะ”

“ตอนนี้ฉันยังอยู่ที่นี้” ดวงตาคู่คมเข้มล้าลึกหลบตามองแขนที่อยู่
ในเสื้อของตัวเอง “อย่างน้อยก็จนกว่าจะหายดี นายต้องตั้งใจเรียนให้
มากๆ เรื่องวิชาการฉันลืมไปหมดแล้วคงช่วยตัวให้นายไม่ได้หรอก แต่เรื่อง
สมรรถภาพร่างกาย ฉันฝึกนายได้”

สีหน้าเด็กหนุ่มคลายกังวลลงทันที “น้ำจะช่วยผมจริงๆ ใช่ไหม”

“ใช่”

“ตกลงน้ำ” ลินคอนคลายเศร้าลงไปได้ไม่น้อย เมื่อได้กำลังใจจาก
น้ำชายเข้ามาแทนที่ “ผมจะทำให้แม่ภูมิใจเหมือนที่แม่เคยภูมิใจในตัวน้ำ
ผมเชื่อว่าแม่จะต้องภูมิใจผมอยู่”

“เจสซี่จะดูนายอยู่ เธอจะเห็นความสำเร็จของนายแน่ลินซ์”

“ขอบคุณสะพาน้ำ” เด็กหนุ่มร่างสูงกอดน้ำชายตนเองทั้งน้ำตา “อย่าง
น้อยผมก็ยังมีส่วนน้ำใช่ไหม”

“พี่เลยลินซ์ นายยังมีฉัน แล้วถ้าไม่อยากเสียเวลาฝึกฝนตัวเองแล้ว
ละก็ เราเริ่มเลยไหม” ปากก็พูดไป ทว่าสายตานายทหารเรือหนุ่มกลับมอง
รูปถ่ายที่อยู่ด้านหลังเด็กหนุ่ม รูปใบนั้นเป็นรูปเขาเองเมื่อสมัยวัยรุ่น จำ

ได้ว่าพี่เขยเป็นคนถ่ายให้ เจ.ทีในร่างผอมสูงกว่าพี่สาวยืนทำหน้านิ่งคิ้ว
ขมวด ถ้าจำไม่ผิดแล้วละก็ ตอนนั้นเขาถูกเจสสิกาดูเรื่องออกไปซึ่ง
มอเตอร์ไซค์ควิบากกับเพื่อนๆ แต่สีหน้าเจสสิกานั้นยิ้มแย้มแจ่มใส เธอโอบ
มือข้างหนึ่งไว้บนไหล่เขา ส่วนอีกข้างวางลงบนท้องแขนๆ ของตัวเอง

เจ.ทีหันกลับมามองหลานชายแล้วยิ้มบางๆ ส่งต่อสิ่งที่ค้างคาอยู่
ในใจให้พี่สาวผู้ลวงลับได้รับรู้ผ่านสายลม ‘ผมขอโทษเจสซี่ หลับให้สบาย
ผมจะดูแลลินคอนแทนพี่เอง’

อาจเป็นเพราะหน้าที่การงานที่ทำให้เจ.ทีดูคล้ายคนไม่มี
หัวใจขึ้นทุกวัน ตลอดเวลาหลายปีที่ยึดอาชีพพลซุ่มยิงในกองทัพเรือ
สหรัฐฯ ทำให้ชายหนุ่มเป็นคนมีสมาธิแน่วแน่ ไม่วอกแวกต่อสิ่งใด แม้ว่า
จะเสียใจกับการจากไปอย่างกะทันหันของพี่สาว แต่ชีวิตก็ต้องดำเนิน
ต่อไปเรื่อยๆ คนที่จากไปแล้วก็คือจากไป คนที่เหลืออยู่ต่างหากที่ต้อง
ดูแลกันให้ดีที่สุด

เช้าวันหยุดก่อนที่โรงเรียนจะเปิด พลซุ่มยิงหนุ่มปลุกหลานชาย
ตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นเต็มดวง แล้วพาเด็กหนุ่มวิ่งออกกำลังกายอย่าง
หนัก ต้องการสร้างแรงบันดาลใจใหม่ให้แก่หลานชาย จะได้ไม่จมอยู่กับ
การจากไปของแม่จนไม่เป็นอันทำอะไร ใ่วว่าไม่เสียใจ แต่คนที่อยู่ต่อจะ
ต้องใช้ชีวิตต่อไปให้ได้

การอยู่ในเมืองเล็กๆ ของอเมริกาก็ดีตรงที่มีกิจกรรมหลายอย่างให้
ทำ หลังจากวิ่งแล้ว เจ.ทีก็เริ่มหัดให้ลินคอนวิดพื้น ดึงข้อ วิ่งข้ามสิ่งกีดขวาง
ว่ายน้ำ บริเวณรอบๆ บ้านจึงกลายเป็นลานฝึกร่างกายของสองน้าหลาน
โดยปริยาย จนกระทั่งเด็กหนุ่มร่างผอมเริ่มแข็งแรง มีกล้ามเนื้อขึ้นภายใน
เวลาไม่ถึงสัปดาห์

ช่วงเวลานั้น ชายหนุ่มเองก็ไปหาหมอและได้รับการยืนยันว่าน่าจะ
ถอดเฝือกได้สัปดาห์หน้า เขารับปากจะสอนลินคอนยิงปืนเป็นครั้งแรก

“ผมจะได้ยิงปืนจริงๆ ไซ้ใหม่น้ำเจย์” เด็กหนุ่มตาเป็นประกาย
ราวกับได้ของเล่นถูกใจ สีหน้าแวตาเปี่ยมด้วยความหวัง

“ได้ แต่ต้องรอจนถอดเปลือกก่อน นายจะได้จับปืนของจริงแน่”

“แม่มบอกว่าน้ำเป็นมือสไนเปอร์” หลานชายถาม ขณะที่นอน
เอกเขนกกันอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น แม้ว่าเป็นเวลาดึกสงัดแล้วก็ตาม
“ซู”

“ผมอยากเป็นเหมือนน้ำ”

“ไม่ดีหรอกลินท์ เป็นแบบฉันไม่ดีหรอก”

“ไม่ดียังไง แม่ภูมิใจในตัวน้ำออกนะฮะ”

“นายเห็นฉันเสียใจไหมล่ะ ตั้งแต่เจสซี่ตาย” ลิ่นเสียงนายทหารเรือ
หนุ่มคนกล้าแห่งกองทัพเรือ คนเป็นหลานกึ่งนึ่งโปแลนด์ แล้วส่ายหน้าเบาๆ
เป็นคำตอบ

“ก็...”

“ทหารกับความตายคือสิ่งที่เลี่ยงกันไม่ได้หรอกนะ ฉันไปรบหรือ
ทำภารกิจแต่ละครั้ง สิ่งที่ได้มาพร้อมกับชัยชนะและความสำเร็จ ก็คือ
ความตายของเพื่อนๆ ในกองทัพ หรือที่ร้ายแรงกว่านั้นคือเพื่อนร่วมทีม
ของตนเอง“ ใบหน้าพันจ่าเอกเกรกอรีผู้ล่องลัดลยอยู่ในห้วงภวังค์ของ
เจ.ที เขายังจำวีรกรรมของเพื่อนได้ จำเกริกตายเพื่อช่วยหัวหน้าทีมของ
เขาและทุกคนในทีมจนได้กลับมา

“เรื่องนั้นผมรู้”

“นายยังไม่เข้าใจลินท์” ใบหน้าคมเข้มดูไร้ชีวิตชีวา ยามต้องพูดถึง
สิ่งที่ทำให้เขาเป็นอย่างทุกวันนี้ “พวกเราต้องทนได้ในทุกสภาวะจิตใจ นาย
อาจเคยเป็นวัยรุ่นนักร้อนที่ใครด่าพ่อล้อแม่ไม่ได้จนต้องโถมเข้าใส่แล้วต่อ
กันจนจมูกหัก ทุกใหม่”

ลินคองคกล้าจมูกตนเองทันทีที่น้ำชายพูดจบ เขาเป็นอย่างนั้นจริงๆ

“นายจะทำแบบนั้นในกองทัพหรือในภารกิจไม่ได้ แม้จะโดนทรมาน

ทั้งร่างกายและจิตใจอย่างไร สิ่งที่น่ายต้องทำคือมีสมาธิกับงานอย่างเดียวเท่านั้น แม้เพียงเสียคนที่รักไป แต่นายต้องมีสติ เพราะถ้านายพลาดแม้เสียวินาที นั่นหมายถึงชีวิตของนายและเพื่อนร่วมทีม”

“เป็นมือสไนเปอร์นี่ยากไหมอะ”

“ไม่” เจ.ทีตอบทันทีแบบไม่ต้องคิด หรืออาจเพราะคุ้นเคยกับมันแล้วจึงไม่คิดว่ายากเย็นอะไร “ข้อห้ามของมือสไนเปอร์มีไม่มากหรอก ต้องควบคุมตัวเองให้ได้เหมือนชิลทั่วไป แต่ที่เพิ่มเติมกว่านั้นคือ หนึ่ง... นายต้องแม่นยำ ซึ่งฉันกำลังจะสอนนายอาทิตย์หน้า จริงๆอยู่ในโรงเรียน นายเรือหรือกองทัพจะต้องสอนนาย แต่หากมีทักษะก่อนย่อมได้เปรียบ” นายทหารหนุ่มพูดเสียงขรึม ซึ่งเด็กหนุ่มก็พยักหน้าเชื่อฟัง

“สองคือร่างกายต้องพร้อม ร่างกายนายต้องแข็งแรงกว่านี้ สาม... สายตาและความสามารถในการมอง คนที่เข้ารับการฝึกต้องไม่ใส่แว่นสายตา เพราะจะเสี่ยงต่อความล้มเหลวของภารกิจเมื่อแว่นสายตาชำรุดหรือสูญหายในพื้นที่ปฏิบัติการ ต้องไม่ตาบอดสี เพราะจะมีปัญหาในการแยกแยะเป้าหมายจากสิ่งแวดล้อม”

ลินคอนกลืนน้ำลาย แล้วสดับฟังต่อ

“สี่คือไม่สูบบุหรี่ เพราะการสูบบุหรี่เป็นการเปิดเผยที่ตั้งของตนเอง นอกจากนี้การปฏิบัติงานจริงต้องอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถสูบบุหรี่ได้เป็นระยะเวลานาน สำหรับคนที่สูบบุหรี่เป็นประจำจะส่งผลให้ประสิทธิภาพในการยิงลดลง ห้า...มีความมั่นคงทางอารมณ์สูงกว่าคนปกติ คือต้องสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดีในภาวะต่างๆ เพราะการปฏิบัติงานจริงอาจต้องตกอยู่ในภาวะที่มีความกดดันสูง การลั่นไก ณ เวลาและสถานที่ที่เหมาะสม เป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อการปฏิบัติงานของพลซุ่มยิง นายเข้าใจใช่ไหมลินซ์”

“เข้าใจฮะนายเจย์”

“ถ้าอย่างนั้นข้อสุดท้ายคือ ความคิดและระดับสติปัญญา ผู้ที่เข้า

รับการฝึกนั้นต้องเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวปณิธิของกระสุนในลักษณะต่างๆ การปรับแต่งอุปกรณ์ช่วยเล็ง การใช้วิทยุสื่อสาร การตรวจการณ์ และการปรับการยิง เครื่องยิงลูกระเบิดและปืนใหญ่ การเดินแผนที่และเข็มทิศ การรวบรวมและรายงาน แต่ข้อนี้ไม่สำคัญเลยถ้านายสอบเข้าโรงเรียนนายเรือและเข้ากองทัพไม่ได้ นายจะได้ทำทุกอย่างที่ฉันพูดมาก็ต่อเมื่อนายได้เป็นทหาร เข้าใจไหมลินซ์”

“ผมเข้าใจครับน้า”

“อยากจะถอนตัวตอนนี้ก็ได้ลินซ์ ไม่ว่ายังไงฉันก็เป็นน้าของนาย และจะส่งเสียนายเรียน ไม่ว่านายจะเลือกอาชีพไหน”

“ผมตัดสินใจแล้วครับ” แววดาเด็ดเดียวของลินคอนทำให้เจ.ที พอใจไม่น้อย แต่เขาซ่อนอาการนั้นไว้อย่างมิดชิด ทำเพียงพยักหน้าขำๆ เท่านั้น

“ถ้าอย่างนั้นนอนซะ พรุ่งนี้ตื่นแต่เช้าออกไปวิ่งพร้อมฉัน เราจะมาฝึกร่างกายกัน แล้วนายค่อยไปเรียน”

“ครับ”

เขาปล่อยให้หลานชายขึ้นไปนอนพักเพราะพรุ่งนี้ลินคอนจะเปิดเรียน แต่กระนั้นเขาก็ยังอยากให้ลินคอนเตรียมร่างกายให้พร้อมอยู่ตลอด เจ.ทีนำแฟ้มเอกสารผลการเรียนของลินคอนขึ้นมาดู รู้สึกภูมิใจเหลือเกิน แม้จะไม่มีพ่อ แม่ก็ไม่มีเวลาให้ แต่ลินคอนไม่เคยทำให้ใครผิดหวัง เขามีระดับผลการเรียนดีเยี่ยมแม้อยู่ในโรงเรียนที่ไม่ดีเด่นอะไรมาก แต่เจ.ทีก็เชื่อมั่นว่าลินคอนจะทำสำเร็จแน่นอน

ไกลออกไปอีกฝั่งของประเทศ ยามราตรีกาลของคำคืนหนึ่ง
เสียงโทรศัพท์ที่ดังต่อเนื่องบริเวณข้างใต้หั่วเตียง ทำให้หญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งนอนหลับอย่างแสนสุข จำต้องค่อยๆ ความมือเปะปะไปหาดันตของเสียง จนกระทั่งปิดมันตกพื้นดังตุบ

“โอ๊ย ชุ่มชุ่มอะไรอย่างนี้นะ” เจ้าของเสียงหวานบนเบาๆ เธอผุดลุกขึ้นจนได้ แต่ยังต้องความมือหาต่อไป คราวนี้ไม่ใช่โทรศัพท์ แต่เป็นแว่นสายตาต่างหาก

“เอาไปไว้ที่ไหนนะ!” เธอชักเริ่มหงุดหงิดเสียแล้วที่เป็นคนงุ่มง่ามขนาดนี้ สายตาก็ลั่นเฉียดแปดร้อย มองอะไรก็ไม่ถนัด ยิ่งมีดแบบนี้ยิ่งเหมือนคนตาบอดทีเดียว

หญิงสาวได้แต่คลานไปตามเสียง สุดท้ายก็สามารถคว้าโทรศัพท์มือถือของตนเองมาได้ในที่สุด แล้วรีบกรอกเสียงลงไปทันทีเพราะกลัวคนที่โทร. มาจะเป็นห่วง “คะแม่”

“ทำไมรับช้าจังเลยแมร์”

“หาแว่นตาไม่เจอค่ะ” สาวสายตาสั้นสารภาพเสียงอ่อย ครั้งหนึ่งมารดาเคยบอกให้เธอเลิกไปเสีย แต่ด้วยความที่เป็นคนซี้กั้วจึงบอกบิดไปทั้งที่สนใจไม่น้อย

“แม่จะบอกว่าแม่มาถึงเมืองไทยแล้ว แมร์อยู่ที่นั่นคนเดียวไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“สบายค่ะแม่ หนูเรียนเต็มวันไม่มีเวลาเหงาแน่ๆ ค่ะ หรือถ้ามันเหงาจนทนไม่ไหวเดียวไปหาพี่เซสกับพี่แบลร์ก็ได้ค่ะ” เธอหมายถึงลูกเรียงพี่เรียงน้องของพี่สาวแม่

“ตามใจ ดูแลตัวเองด้วยลูก”

“แม่อยู่เมืองไทยคนเดียวได้ใช่ไหมคะ” ลูกสาวถามด้วยความเป็นห่วงมารดา รู้ดีว่าทำไมมารดาถึงต้องไป เหตุเพราะหลังจากบิดาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุในห้องแล็บ มารดาก็เหมือนคนไร้หลักพึ่งพิง จึงเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดที่เมืองไทย เพราะอย่างน้อยก็ยังมีย่านและกิจการที่ตกทอดไว้ให้ดูแล

“แม่อยู่ได้ สบายมากลูก”

“ติดต่อมาหาหนูบ่อยๆ นะคะ”

“แม่รู้จ๊ะ แม่ว่าคงต้องวางสายแล้วละ ไท. ทางไกลมันแพง หนูก็นอนเถอะแมร์ แล้วแม่จะโทร. ไปหาใหม่ล่ะลูก”

“รักแม่คะ”

“รักลูกเช่นกันจ๊ะ”

หลังจากวางสายมารดาไปแล้ว หญิงสาวก็ไม่รู้สึกรังงุ่นอีกต่อไป คนตัวเล็กควานหาแว่นตาหนาเตอะจนเจอแล้วรีบสวม ภาพลึงของรอบกายที่พราเบลอเมื่อครู่จึงกลับมาชัดเจนอีกครั้ง

สาวตัวเล็กยิ้มด้วยความยินดี ตอนนี้อย่างหัวค้ำอยู่แท้ๆ เพราะตัวเองนอนไม่เป็นเวลา ทำให้นาฬิกาชีวิตรวนไปหมด จึงตัดสินใจเดินออกไปข้างนอกแทน แล้วก็พบว่าเพื่อนสาวชาวญี่ปุ่นที่รูปร่างเล็กพอกันกำลังนั่งอ่านเอกสารบางอย่าง

“ทำอะไรนะมาโกะ” มาโกะ ยูซึทาตะ เป็นสาวญี่ปุ่นอายุยี่สิบสามแล้ว แม่ว่าจะแก่กว่า แต่เธอก็นับเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันเพราะเข้าเรียนคณะแพทยพร้อมกันเมื่อปีที่แล้ว

“อ่านสมุดของเธออยู่ไง” เพื่อนญี่ปุ่นร่วมห้องสมุดบันทึกเล่มสีแดงให้ดู “อ่านมาตั้งนานแล้วไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกมาโกะ” แมร์เกาศีระชะจนผมที่ยุงไม่เป็นทรงอยู่แล้วยิ่งยุ่งเหยิงไปอีกใหญ่ “ฉันอ่านมาตั้งนานยังไม่เจอว่าพ่อคิดจะทำอะไร ก็เลยเอามาให้เธอดูไง ว่าแต่เธออ่านแล้วพอจะรู้ไหมว่าพ่อฉันคิดจะทำอะไร”

“ไม่รู้สิ เหมือนจะสกดสารพันธุกรรมจากพืชนะ หรือเธอว่าไง”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นนะ แต่ยังอดสงสัยไม่ได้อยู่ดี ไม่ยักรู้ว่าพ่อชอบพฤกษศาสตร์ตั้งแต่เมื่อไหร่” สาวแว่นหนาขมวดคิ้วจนยุ่งไปหมด

“ฉันจะไปหมดแล้วว่าพ่อเธอพยายามจะทำอะไร แต่เดี๋ยวลับมาคุยต่อให้นะ ตอนนี้อยู่ เธอเอาไปก่อนก็ได้ แล้วอย่าลืมเอาไปไว้ในห้องนอนฉันด้วยนะ” มาโกะส่งสมุดเล่มสีแดงสดมาให้ “ฉันจะออกไปหาอะไรกิน

ข้างนอก เธอจะเอาอะไรไหม”

“ไม่ดีกว่า ขอบใจนะมาเถอะ”

“แล้วเจอกันแมร์ ล็อกห้องไปเลยนะเพื่อฉันกลับดีกว่า”

“จ๊ะ”

3

ของสำคัญ

คนตัวเล็กปิดสมุดแล้วนำกลับไปไว้ในห้องนอนเพื่อน เพราะมาโกะรับปากแล้วว่า จะดูให้เธอต่อ จากนั้นจึงออกมาบนดาดฟ้าตึกวีดีซีรีสที่ห้องนั่งเล่นเล็กๆ ภายในอพาร์ทเมนต์ที่พักอาศัย มธุรดานอนดูได้ราวๆ ครึ่งชั่วโมงก็เริ่มหิว สุดท้ายคนตัวเล็กก็ลุกเข้าไปในส่วนครัว แต่แล้วเธอก็ต้องผิดหวัง ในครัวไม่มีเสบียงหลงเหลืออยู่เลย และมนุษย์ค้างคาวที่ไม่นอนกลางวันคืนไม่ตื่นกลางวันอย่างเธอก็หิวโซเสียด้วย

“ทำไมมาโกะไม่รับโทรศัพท์นะ” เจ้าของน้ำเสียงเล็กบ่นเบาๆ เพราะไม่ว่าจะเพียรติดต่อเพื่อนร่วมห้องสักกี่ครั้ง แต่อีกฝ่ายก็ไม่รับสายเธอเลย และเมื่อกระเพาะควรวูจระเข้เข้า เธอก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป สาวแว่นหนาคว่าเสื้อโคटตัวใหญ่มาสวมแล้วเดินออกจากอพาร์ทเมนต์ทันที เป้าหมายคือร้านสะดวกซื้อที่อยู่ห่างจากที่พักเธอไปสองช่วงตึก

แม้จะเป็นเวลาครึ่งคืนแล้ว แต่ย่านที่เธอพักอาศัยก็ดูไม่น่ากลัวแต่อย่างใด เพราะที่นี้อยู่ใกล้มหาวิทยาลัยเธอมาก เดินเพียงสิบห้านาทีก็ถึงแล้ว แต่น่าแปลกที่แม้ผู้คนคลาคล่ำเพียงไร แต่มธุรดากลับรู้สึกถึงสายตาของใครบางคนที่เฝ้ามองเธอตั้งแต่ออกจากที่พักตลอดเวลา

สาวร่างเล็กหยุดเดินเสียดื้อๆ แล้วหันขวับไปมอง เธอไม่เห็นใครเดินตามเลย ด้านหลังยังคงเป็นผู้คน que เดินผ่านมาแคว้นั้น ไม่มีใครต้อง

สงสัยเลยสักคนเดียว

“คิดมากน่า ดูหนังมากแล้วเป็นอย่างนี้ตลอดเลยนะแมร์” เธอบ่นกับตัวเองเบาๆ เพราะชีวิตนี้หมกตัวอยู่แต่ในห้องเรียน ในห้องแล็บปฏิบัติการ หรือถ้าว่างก็มักจะนอนดูภาพยนตร์สืบสวนเรื่องโปรด ทำให้เธอกลายเป็นคนวิตกกังวลๆ ซ้ำระแวงน้อยๆ ตลอดเวลา ซึ่งเอาเข้าจริงแล้วก็ได้มีอะไรเลย จนมาโกะบอกว่านี่คือโรคเพื่อเจ้อ์ที่วงการแพทย์รักษาไม่หายแน่นอน จะหายก็ต่อเมื่อเธอลุกขึ้นมาใช้ชีวิตโลดโผนอย่างคนปกติทั่วไปเสียบ้าง

‘เรื่องอะไรจะเอาตัวเองไปเสี่ยงอันตรายแบบนั้นล่ะ’ มรรดาจำได้ว่าเธอเถียงเพื่อนไปทันควันเช่นกัน จนมาโกะก็หมดคำพูด

คิดแล้วสาวแว่นก็ได้แต่หัวเราะตัวเอง เธอมองไปด้านหลังอีกครั้งให้แน่ใจว่าไม่มีอะไร แล้วจึงเดินไปมินิมาร์ทต่อ คราวนี้ไม่ต้องระแวงอะไรอีกแล้ว คงจะไม่มีใครตามเธอมาแน่ เพราะทุกอย่างเธอเพื่อเจ้อ์ไปเองเหมือนอย่างเคย มรรดาจับซื้ออาหารสำเร็จรูปและขนมขบเคี้ยวถึงสองหอบใหญ่ๆ แล้วเดินออกมาจากมินิมาร์ท มุ่งหน้ากลับที่พักด้วยอารมณ์ที่ผ่อนคลายกว่าเมื่อครู่มาก อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลัวว่าใครจะสะกดรอยตามเธอห่างๆ อย่างในหนังสือสืบสวนที่ชอบดูอีกแล้ว

ทว่ามรรดาคิดผิด...

แม้ว่าสภาพภายนอกของอพาร์ทเมนต์นั้นจะยังเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่เมื่อก้าวเท้าเข้าไปแล้ว หญิงสาวเริ่มสังเกตถึงความผิดปกติ อย่างน้อยเธอก็มั่นใจว่าไม่ได้เปิดน้ำทิ้งไว้แน่ แต่ทำไมมีเสียงน้ำไหลอยู่ในห้องน้ำ จะบอกว่ามาโกะกลับมาแล้วอย่างนั้นหรือ ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเพื่อนร่วมห้องเธอไม่ชอบอยู่คนเดียวเสียๆ อย่างน้อยมาโกะต้องเปิดโทรทัศน์ไว้เป็นเพื่อนตลอดเวลา

สาวร่างเล็กขมวดคิ้วด้วยความสงสัย แล้วจึงค่อยๆ ย่องเข้าบ้านอย่างเงียบกริบ โชคดีที่เธอเป็นคนตัวเล็ก ทำให้มีฝีเท้าเบา หญิงสาวย่อง

มาจนถึงกลางห้อง แล้วก็ต้องห่อปากทำตาโต เมื่อได้ยินเสียงผู้ชายสอง
คนดังมาจากในห้องนอนเธอ

“ทำไมมันไม่ได้อยู่ที่นี้!” เสียงสบดดังลั่นจนมธุรดาใจหายหล่นไป
กองอยู่กับตาตุ่ม ห้องเธอกำลังถูกบุกรุก!

สาวแว่นถึงกับหันรีหันขวาง ทำอะไรไม่ถูกขึ้นมาทีเดียว จนกระทั่ง
ได้ยินเสียงล่ำทับมาอีก

“ดูแน่แล้วใช่ไหม ว่าไอ้สมุดเวอร์นั้นไม่ได้อยู่ในห้องลูกสาวมัน”

“ดูแล้วสิวะ สมุดเล่มสีแดงของไอ้หมอสสมิธนั่นก็เล่มมิดเดียว เรา
หามาตั้งนานแล้วนะโว้ย”

“แล้วมันจะหายไปไหนได้วะ หรือว่าอยู่ในห้องเพื่อนของลูกมัน”

“ลองดูหน่อยก็ได้” บทสนทนายุติลงแค่นั้น ทำให้เจ้าของห้องที่แอบ
อยู่ใจหายวาบ แม้ว่าจะตกใจจนตั้งตัวไม่ติด แต่กระนั้นเธอก็ยังตั้งสติได้
อย่างรวดเร็ว ทายาทนายแพทย์คาร์ลอส สมิธ รีบวิ่งเข้าไปซ่อนใต้โต๊ะเขียน
หนังสือที่อยู่มุมสุดห้องนั่งเล่นทันที เพราะบริเวณนั้นติดกับหน้าต่าง ถ้า
พวกนั้นเดินเข้ามาถึงตรงนี้ คนที่อยู่นอกหน้าต่างก็จะมองเห็นแน่นอน
พวกมันไม่กล้าเดินแน่

มธุรดาคิดอย่างชาญฉลาด แต่กระนั้นหัวใจยังกระหน่ำเต้นระรัว
อย่างลึนระทึกตลอดเวลา เธอก็ม้วนหน้าหลับตาปี๊ กระทั่งได้ยินเสียงพวกมัน
เดินออกมา และเปิดประตูเข้าไปในห้องมาโกะ

“เจอไหม”

“ไม่เจอ รีบไปเถอะก่อนที่เด็กแว่นนั้นจะกลับมา” อีกคนเสนอ คน
เป็นหัวหน้าคงจะเห็นดีด้วย เพราะไม่นานนัก มธุรดาก็ได้ยินเสียงพวกมัน
เปิดประตูห้องพักออกไป

เจ้าของห้องยังนั่งซุกหน้ากับเขาแล้วหลับตาปี๊อยู่สักระยะ จนแน่ใจ
ว่าพวกนั้นจะไม่ย้อนกลับมาแน่นอนแล้ว จึงออกจากที่ซ่อนอย่างระแวด
ระวัง ใจยังลึนระทึก ดวงตาคู่กลมโตสอดส่ายไปมาจนกระทั่งแน่ใจว่าไม่มี

พวกนั้นแล้ว เธอจึงรีบวิ่งเข้าห้องนอนเพื่อสำรวจความเสียหายทันที

“เฮ้ย!” เจ้าของน้ำเสียงใส่อูทาน เพราะในห้องของเธอถูกรื้อค้นจนกระจัดกระจาย กองหนังสือล้มระเนระนาดเกลื่อนห้อง ไม่รวบรวมตู้เสื้อผ้า และชุดชั้นในที่กระจ่ายไปทั่วด้วย จนหญิงสาวต้องรีบเก็บข้าวของเพราะอับอายที่เสื้อและกางเกงชั้นในถูกรื้อค้นจนเกลื่อนห้อง

“ไอ้พวกโจรไม่มีมารยาท” ถ้าไม่ได้ยินการสนทนาของพวกมันว่าต้องการอะไรแล้ว เธอคงจะคิดว่าผู้ชายสองคนนั้นต้องเป็นพวกโจรโรคจิตที่แอบมาขโมยชุดชั้นในเธอแน่นอน แต่นี่สิ่งที่มีนัยต้องการคือสมุดสีแดง สมุดบันทึกแล็บของพ่อ!

มธุรดาถลาเข้าไปในห้องนอนของเพื่อนทันที โชคดีที่เธอเก็บสมุดแล็บของพ่อไว้ในที่ลับตาคน ไม่อย่างนั้นผู้บุกรุกสองคนต้องเห็นมันแน่

“ทำไมจะต้องสนใจสมุดของพ่อด้วยนะ” ลูกสาวคุณหมอสุมิรับนงิม่า ขณะก้มลงหยิบหนังสือในกล่องพลาสติกใต้เตียงของมาโกะออกมา เธอรู้ว่ามาโกะจะเก็บหนังสืออ่านเล่นไว้ในกล่องที่บ๊าย เพราะสะดวกเวลาหยิบขึ้นมาอ่านบนเตียง ส่วนหนังสือเรียนมาโกะจะเก็บไว้บนชั้นหนังสือข้างโต๊ะคอมพิวเตอร์ภายในห้องนอน

“เฮ้อ...” มธุรดาถอนใจโล่งอก เธอทอดสมุดเล่มเล็กของพ่อไว้นั่น แล้วรีบเดินกลับออกมาทันที ตอนนี้ในใจอัดแน่นไปด้วยความไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงมีคนอยากได้สมุดเล่มนี้

หญิงสาวร่างเล็กคิดไม่ตก ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปดี ตอนนี้เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าพ่อเสียชีวิตเพราะแรงระเบิดจากอุบัติเหตุในห้องแล็บจริงๆ หรือถ้าจริงตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจบอก ทำไมต้องมีคนตามหาสมุดเล่มนี้ด้วย มีหน้าซำอย่างกับพวกมือปืนในหนัง เธอละกั้วจริงๆ

และแล้วหญิงสาวก็เริ่มคิดได้ อุบัติเหตุในห้องแล็บเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาที่จริง แต่พ่อของเธอไม่น่าจะทำพลาดจนถึงขนาดตายได้ โดยเฉพาะกับแล็บสังกัดสารพันธุกรรมจากพีช การทดลองพวกนี้ไม่มีสารเคมีหรือ

สารประกอบอะไรร้ายแรงถึงเพียงนั้น มรูดาพลิกหน้ากระดาษตรงหน้า แล้วไล่อ่านข้อความไปเรื่อยๆ จนกระทั่งพบสิ่งผิดสังเกตจนได้

“เจสสิก้า อี. สไวเกอร์” ลายมือพ่อเขียนไว้อย่างนั้นตรงท้ายสมุด “ใครละเนี่ย”

ใบหน้ากลมป่องส่ายไปมาอย่างสนใจ แล้วจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา จัดการใช้โซเชียลเน็ตเวิร์กให้คุ้มเสียเลย ด้วยการพิมพ์ชื่อหญิงสาวปริศนา ไม่นานก็ปรากฏข้อมูล

“เป็นพยาบาลในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแคนซัสนี่นา” ร่างเล็กบอบบางผุดลุกขึ้นไปหยิบวารสารโรงพยาบาลขึ้นมาดูเพราะมันเป็นทีเดียวกับที่พ่อของเธอทำงานอยู่ ในนั้นมีทั้งทะเบียนแพทย์และบุคลากรต่างๆ ในที่สุดเธอก็เจอพยาบาลชื่อเจสสิก้าแล้ว หญิงสาวไม่รอช้า รีบหาข้อมูลที่อยู่ของพยาบาลคนนั้นทันที

หญิงสาวนัยน์ตากลมที่ชื่อแมร์ หรือ มรูดา สมิท หันกลับไปมองปฏิทินที่ตั้งอยู่ทางขวามือ อีกสองสัปดาห์เธอจะเปิดเรียน แต่ตอนนี้กลับมีเรื่องบางอย่างกังวลใจจนไม่มีจิตใจจะทำอะไรแล้ว

‘เอายังไงดีนะ’ ร่างเล็กบอบบางเดินวนไปวนมา เธอไม่รู้ว่่าพ่อพยายามทำอะไรอยู่กันแน่ ทำไมถึงมีคนติดตามเธอหลังจากที่พ่อตายได้ไม่นาน เธอรู้แล้วว่าพวกนั้นต้องการสมุดบันทึกแล็บของพ่อ แต่พวกนั้นจะเอามันไปทำอะไรละ

สาวแฉ่นเริ่มตัวสั่นน้อยๆ เพราะหวาดกลัวท่าทางของคนพวกนั้น ที่เหมือนกับพวกมือปืนมาตามเก็บเธอเหมือนในหนังสือสืบสวนไม่มีผิด สำคัญคือเธอไม่รู้เลยว่าพวกนั้นตามหาสมุดของพ่อไปเพื่ออะไร ทำไมจะต้องมาบุกรุกห้องพักของเธอด้วย คนพวกนี้ต้องไม่ธรรมดาทีเดียวที่สามารถฝ่าด่านรักษาความปลอดภัยมาได้โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

ต้องรีบแจ้งความ!

หญิงสาวตัวเล็กรีบกลับมาที่ห้องนอน แล้วอยากจะกรีดร้องกับ

ความเดิมของตัวเอง ที่อายอะไรไม่เข้าท่า รีบเก็บข้าวของให้เข้าที่ ทำลายหลักฐานด้วยมือตัวเองเสียอย่างนั้น

ไม่เป็นไร ยังเหลือกล้องวงจรปิดไม่ใช่หรือ ถ้าพวกนั้นบุกเข้ามา กล้องต้องจับไว้ได้สิ!

มธุรดาคิดแล้วรีบวิ่งไปยังห้องควบคุมกล้องวงจรปิด แต่ก็ต้อง ผิดหวัง เพราะเมื่อครู่นี้ไม่มีใครอยู่เลย และกล้องก็กำลังปิดซ่อมบำรุง อยู่ด้วย

ทำไมทุกอย่างถึงเป็นแบบนี้ คนพวกนั้นเป็นใคร ต้องการอะไรจาก คนที่ตายไปแล้ว หรือว่าก่อนหน้านี้พ่อเคยไปพัวพันกับคนน่ากลัวพวกนี้ กันแน่ ความคิดนั้นทำให้คนเป็นลูกชนลูก แล้วมันจะย้อนกลับมาอีกไหม!

มธุรดาไม่รู้เลย ทางเดียวที่จะรู้ว่าพ่อทำอะไรไว้ นั่นก็คือตามหา พยาบาลชื่อ เจสสิก้า อี. สไวเกอร์ คนที่ถูกจดชื่อไว้ในสมุดของพ่ออย่างไงละ คิดได้ตั้งนั้นแล้ว หญิงสาวจึงหาเบอร์โทรศัพท์พยาบาลคนดังกล่าวจาก วารสารโรงพยาบาล แต่ไม่มีใครรับสายเลย แล้วเธอจะอย่างไรต่อไปดี

อยู่รอให้พวกมันย้อนกลับมาที่นี่ หรือว่าจะหาความจริงจาก พยาบาลคนนั้น ให้เธอบอกว่าพ่อทำอะไรเกี่ยวกับการทดลองในสมุดสีแดง แล้วให้เธอมาเป็นพยานให้ ตำรวจน่าจะเชื่อเธอมากกว่า

หลังจากที่ไตร่ตรองอยู่นาน เธอก็ตัดสินใจได้แล้วว่าควรทำอย่างไรต่อไป มธุรดารีบเก็บกระเป๋าเดินทางทันที ซึ่งก็ไม่ได้เตรียมอะไรไปมาก เพราะตั้งใจจะไปพักบ้านที่พ่อซื้อไว้สมัยเป็นแพทย์ใหม่ๆ และได้ขายทิ้ง ไป สาวแวนจะไปตั้งหลักที่นั่นก่อน แล้วค่อยเดินทางไปหาพยาบาลคนนั้น ที่หลัง

กระทั่งเก็บของใช้ส่วนตัวเสร็จแล้ว นักศึกษาแพทย์สาวก็รีบโทร. หาเพื่อนร่วมห้องทันที

“ทำไมไม่รับโทรศัพท์นะมาโกะ” มธุรดาบ่นน้อยๆ แล้วตัดสินใจ เขียนโน้ตบอกเพื่อนว่าให้โทร. กลับด้วย ไม่กล้าบอกเหตุผลแท้จริงว่าเพราะ

อะไรกันแน่ เพราะกลัวคนพวกนั้นจะย้อนกลับมาอีก

“เอาน่า เป็นไงเป็นกันแมร์ เธออย่ากลัวสิ” ด้วยความที่ต้องเดินทางไกลคนเดียว และไม่รู้ว่ ‘ผู้บุกรุก’ พวกนั้นจะติดตามเธอไปอีกหรือไม่ จึงตัดสินใจแต่งตัวให้เรียบร้อยรัดกุม ไม่อยากให้ตัวเองเป็นหนึ่งในหน้าข่าวหนังสือพิมพ์หัวข้ออาชญากรรมในวันพรุ่งนี้ก่อนที่จะไปถึง

คนตัวเล็กขึ้นรถพอร์ชคันสีเหลืองสดสุดรักสุดหวง ที่พ่อซื้อให้เป็นของขวัญก่อนเรียนจบปริญญาตรีแค่ไม่กี่เดือน นับจากวันนั้นเธอก็ใช้มันมาตลอด และตอนนี้ก็เช่นกัน มธุรดาได้แต่ภาวนาให้มันพาเธอไปอย่างปลอดภัยจนถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพ

มธุรดาขับรถมาได้ราวค่อนคืน ในที่สุดโทรศัพท์ข้างตัวก็ดังขึ้นจนได้ ไม่บอกก็รู้ว่าเป็นเพื่อนร่วมห้องคนสวยสมมองดีอย่างมาโกะแน่นอน แล้วก็ไม่ผิดคาดเลย เพราะสุดท้ายได้ยินเพื่อนสนิทส่งเสียงแหวน
“เธอคิดยังไปถึงออกไปดึกๆ ตื่นๆ ละแมร์ เธอจะไปไหนกัน”
น้ำเสียงมาโกะดูโกรธเกรี้ยวไม่น้อย จนคนตัวเล็กที่ขับรถออกไปได้สัปดาห์เริ่มยิ้มเหว หวเราะแหะๆ กลบเกลื่อน

“ฉันไม่ได้ขับเร็วหรอกน่า ค่อยเป็นค่อยไปต่างหาก”

“แล้วเธอจะไปไหน”

“ฉันมาทำธุระนิดหน่อยจ๊ะ มาเอาของที่บ้านพ่อ” ทายาทคุณหมอสมิธยังไม่กล้าบอกความจริงว่าเธอถูกบุกรุกห้องพัก เพราะกลัวว่าถ้าอีกฝ่ายไม่ยอมมารื้อมือ บางทีพวกนั้นอาจกำลังสะกดรอยตามเธออยู่ก็เป็นได้
“นี่บอกฉันทีแมเรดิธ ว่าฉันควรจะทำอย่างไรรักกับเธอดี ออกไปบ้านพ่อของเธอตอนนี้นะหรือ” มาโกะหัวเสีย และเวลาไม่พอใจเพื่อนรักเมื่อไหร่ ก็จะใช้ชื่อภาษาอังกฤษของมธุรดามาเรียกเมื่อนั้น

“อย่าคิดมากสิ ฉันไปได้แน่ ถึงแล้วจะโทร. หานะ”

“ไม่ละ ฉันคงนอนไม่หลับทั้งคืนแน่ เตี่ยวฉันคอยโทร. หาเธอเป็น

ระยะๆ แล้วกัน”

“เอาอย่างนั้นหรือ”

“อือ”

“ขอบใจนะมาโกะ”

น้ำเสียงใสๆ ของมธุรดาทำให้อีกฝ่ายถอนใจเอือกทันที จนแล้วจนรอดก็โกรธเพื่อนสาวไม่ลงเลยสักครั้ง จึงได้แต่ตอบกลับไปเนือๆ ว่า “ขับรถดีๆ นะแมร์”

สาวแว่นยืมกริม วางสายเพื่อนแล้วขับรถมุ่งหน้าสู่แคนซัสซิตีทันที

กว่ามธุรดาจะเดินทางมาถึงที่หมายก็เป็นเวลารุ่งสางแล้ว บ้านพักของพ่ออยู่ห่างจากเมืองแคนซัสซิตีหลายสิบลไมล์ ซึ่งพ่ออาศัยอยู่ตลอดเวลาที่ยึดอาชีพแพทย์อยู่ในภูมิภาคนี้ หญิงสาวเคยมาที่นี้บ้างแต่น้อยครั้งเหลือเกิน ดีที่ยังพอจำได้ว่ามันอยู่ที่ไหน

ก่อนหน้านี้พ่อจะมาประจำที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแคนซัส นายแพทย์คาร์ลอส สมิธ เคยทำงานในโรงพยาบาลเล็กๆ ของเมืองวินฟิลด์ รัฐแคนซัส แต่เพราะพ่อเป็นหมอที่เก่งมาก สุดท้ายก็ได้รับเชิญไปสอนในวิทยาลัยแพทย์และประจำอยู่แคนซัสซิตีในที่สุด พ่อสนใจงานวิจัยทางชีวเคมีทุกชนิดและถือเป็นงานอดิเรกก็ได้

สาวแว่นเดินเข้าไปภายในบ้านแล้วเปิดไฟสว่างพริบทั้งหลัง ที่นี้ก็เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเคลื่อนย้ายไปไหน โทรทัศน์จอแบนขนาด 52 นิ้วยังตั้งอยู่กลางห้องนั่งเล่น ด้านข้างเป็นชั้นวารสารการแพทย์และวงการวิจัยที่พ่อเก็บไว้ตั้งแต่เริ่มทำงานใหม่ๆ บางเล่มเธอเห็นมาตั้งแต่เด็ก บางเล่มก็เก่ามากจนกระดาษเริ่มเหลือง แต่บางเล่มยังใหม่เอี่ยม ซึ่งคงมีก่อนที่พ่อจะเสียชีวิตได้ไม่นาน การได้มาเห็นข้าวของต่างๆ นานาที่พ่อรัก ก็ทำให้หญิงสาวน้ำตาซึมจนได้ เธอจึงตัดสินใจเดินลงไปในห้องเล็กๆ ที่ถูกซ่อนไว้ชั้นใต้ดินแทน เพราะจำได้ว่าเมื่อครั้งยังเด็ก พ่อเคยพาเธอเดินลงไป

หลายครั้ง

ทว่าเมื่อเข้ามาแล้ว ดวงตาคู่กลมโตหลังกรอบแว่นเทอะทะกวาดมองไปรอบๆ อย่างแทบไม่เชื่อในสิ่งที่ตาเห็น ภายในห้องตั้งอุปกรณ์ทำแล็บไว้มากมาย เธอเดินไปลูบคลำสิ่งของพวกนั้นอย่างอาลัย น้ำตาไหลจนได้ทั้งที่พยายามทำใจมาหลายวัน แต่เมื่อมาเห็นสิ่งที่พ่อรัก สุดท้ายก็อดไม่ได้อยู่ดี เธอสนิทกับพ่อมาก และไม่อาจทำใจยอมรับความสูญเสียนี้ได้เลย

พ่อรักอุปกรณ์ทำแล็บพวกนี้มาก สังเกตว่าทุกชิ้นได้รับการดูแลทำความสะอาดอย่างดี หญิงสาวเดินไปยังกระดานไวต์บอร์ดเขียนสิ่งที่ต้องทำต่อ จะต้องสกัดพันธุกรรมพืชชุดต่อไป พ่อเขียนรหัสพันธุกรรมไว้คร่าวๆ มีการขีดฆ่าทิ้งไปบ้าง แต่ที่พ่อทำกรอบชัดเจนก็คือชื่อและที่อยู่ของคนชื่อ เจสสิก้า อี. สไวเกอร์

“ที่อยู่ของพยาบาลคนนี้นะ” เธอถอดแว่นออกแล้วปาดน้ำตา ก่อนจะสวมแว่นกลับเหมือนเดิมและเดินไปใกล้ๆ ชื่อ นั้น

มธุรดากวาดมองด้านล่างกระดานไวต์บอร์ด พบว่ายังมีเอกสารอีกมากมาย ส่วนมากเป็นลำดับเบสพันธุกรรมที่เธอไม่รู้ว่ามีคนของสิ่งมีชีวิตชนิดไหน หญิงสาวลองเปิดดูคร่าวๆ ก็พบว่ามันไม่ใช่ลายมือพ่อแค่คนเดียว แต่มีลายมือเป็นระเบียบของใครบางคนปะปนอยู่ด้วย และลงท้ายว่า เจ. สไวเกอร์ เสมอ

หรือว่าจะเป็นคนเดียวกับ เจสสิก้า อี. สไวเกอร์ สาวแว่นครุ่นคิดเริ่มสงสัยว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงเกี่ยวข้องกับพ่อ ถ้าได้เจอพยาบาลคนนั้นและขอให้เธอบอกว่าพ่อทำอะไร ทำไมถึงมีคนตามล่าสมุดบันทึกเล่มนั้นเล่าเรื่องคนที่เข้ามาค้นหาสมุดบันทึกให้ฟัง บางทีพยาบาลเจสสิก้าอาจช่วยยืนยันและเป็นพยานในการแจ้งความของเธอก็ได้

คิดแล้วก็ลองโทรศัพท์ไปตามเบอร์ที่พ่อจดไว้แต่ไม่มีใครรับสาย เธอตัดใจแล้วค้นกองเอกสารต่อไป ส่วนมากเป็นการทดลองผิดๆ ถูกๆ ของ

พ่อเกี่ยวกับพืชบางชนิด แม้แต่เธอเองที่ดูมาจนปานนี้ก็ยังไม่รู้ว่าตัวอย่าง การทดลองคือพืชชนิดใดกันแน่

หญิงสาวตัดสินใจเดินไปทั่วห้องแล็บ พบแต่การทดลองของพ่อ แต่ สิ่งเดียวที่มองไม่เห็นคือบทสรุปการทดลองนั่นเอง มีหน้าที่ยังมีข้อความ แปลกๆ ฝากไว้ที่โทรศัพท์บ้านอีก

‘ส่งของได้แล้ว’

ของอะไร...หญิงสาวถามตัวเองด้วยความสงสัย แต่ไม่ว่าจะ พยายามอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าพ่อคิดจะทำอะไรกันแน่

หญิงสาวค้นเอกสารต่อไปแต่ก็ไม่พบอะไร มรุตตาได้แต่ถอนหายใจ เพราะไม่รู้จะไปทางไหนต่อ ร่างบอบบางจึงเดินออกไปนอกบ้านเพื่อรับ อากาศบริสุทธิ์ แต่แล้วกลับเจอต้นไม้ที่มีดอกหน้าตาแปลกประหลาด เธอ แน่ใจว่าไม่เคยเห็นมันมาก่อนแน่นอน

“ให้ไคล์ช่วยดูดีกว่า” เธอหมายถึงเพื่อนที่เรียนชีวเคมีมาด้วยกัน เขาอายุมากกว่าและเรียนเก่งมากด้วย คิดได้ดังนั้นสาวแวนจึงรีบถ่ายรูป และส่งไปให้ไคล์ดู รวมทั้งมาโกะด้วย แต่ก็เหมือนเดิม คือทั้งสองยืนยัน ว่าไม่เคยเห็นพืชชนิดนี้มาก่อนเลย

“พ่อพยายามจะทำอะไรนะ” คนตัวเล็กคิดแล้วคิดอีก คนเดียวที่ พ่อจะบอกได้ก็คงเป็นเจ้าของชื่อที่พ่อจดไว้ในสมุดและบนกระดานภายใน ห้องทดลองแน่แท้ ในเมื่อเคยโทร. หาตามข้อมูลวารสารโรงพยาบาลก็ไม่ สามารถติดต่อก็ได้ ดังนั้นเธอก็จะบุกไปถึงบ้านเลย ไม่เจอก็ให้มันรู้ไป

ร่างเล็กเพรียวบางเดินกลับไปขึ้นรถพอร์ช แล้วตรงไปยังเมือง วินฟิลด์ ที่ตั้งบ้านของผู้หญิงปริศนาคนนั้นทันที

4

ผู้หญิงปริศนา

สองนำหลานก็ยังใช้ชีวิตกันตามปกติ ทุกเช้าเจ.ทีจะเป็นคนนำลินคอนออกกำลังกาย หลังจากนั้นก็ออกไปส่งหลานชายที่โรงเรียนมัธยมในตัวเมือง ก็วัตรประจำวันเป็นไปแบบนี้ซ้ำๆ เดิมๆ เหมือนกันทุกวัน

ตอนนี้เขาสามารถทำทุกอย่างได้เป็นปกติแล้ว ไม่ว่าจะขับรถทำงานบ้าน รวมถึงเข้าไปดูแลคนงานในไร่ของพี่สาวด้วย แม้ว่าจะใส่เสื้ออกอยู่ แต่มันก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของเขาไปแล้ว เพราะในเมื่อยังเอาออกไม่ได้ ก็ต้องใช้ชีวิตกับมันไปจนกว่าจะหายดี อย่างวันนี้ก็เช่นกัน หลังจากไปส่งลินคอนแล้ว เจ.ทีก็กลับมาอนต่อที่บ้านเพราะเหนื่อยกับงานมาตั้งแต่เช้า กว่าจะตัดสินใจลุกก็เป็นเวลาใกล้เที่ยง เขาเดินเข้าห้องน้ำอย่างคนที่ยังไม่ตื่นเต็มสองตาดี ร่างสูงใหญ่ปลดเปลื้องอาภรณ์ออกจากร่างจนหมด แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร เสียงกริ่งหน้าประตูก็ดังขึ้น

นายทหารเรือหนุ่มหนึ่ง ไม่สนใจคนกดกริ่งที่หน้าประตูบ้าน ตั้งใจจะอาบน้ำ แต่ต้องชะงักเพราะเสียงกริ่งยังดังต่อเนื่องอย่างเสียมารยาท

เจ.ทียืนคิ้วแล้วสบกอย่างอารมณ์เสีย แต่คิดว่าผ่านหน้าผืนใหญ่มาพันท่อนล่างของตนเองแล้วเดินออกไปด้วยอารมณ์กรุ่นๆ ที่ถูกขัดจังหวะ เขาสาวเท้าเร็วๆ แล้วกระชากประตูเปิดทันทีชนิดที่ไม่ต้องมองผ่านช่อง

ตาแมวเลยว่าผู้มาเยือนเป็นใคร สิ่งที่ยากทำมากที่สุดก็คือการไล่คนคนนั้นไปให้พ้นเสียมากกว่า บ้านของเขาไม่ใช่บ้านคนร่ำรวยมีหน้ามีตาในเมืองเสียเมื่อไหร่ เลิกคิดเรื่องจะมีคนมาติดต่อกันได้เลย ถ้าจะมี...ก็คงเป็นพวกเซลส์ขายของเสียมากกว่า คิดแล้วก็น่าโมโหคนพวกนี้เสียจริง ชายหนุ่มจึงกระซอกประตูเปิดเต็มแรงด้วยอารมณ์กึ่งโมโหกึ่งรำคาญ

“สวัสดีค่ะ ฉัน...”

“ผมไม่สนใจค่ะมึนๆไปเบิลหรรอครับแม่ชี!” หนุ่มเจ้าของบ้านตวาดลั่น แล้วปิดประตูโครมทันที โดยไม่สนใจเลยสักนิดว่า ‘แม่ชี’ กำลังอ้าปากค้าง ตาโตเท่าไข่ห่านอยู่ที่หน้าประตู เขารู้ว่าเธอกำลังจะค้านแต่ก็ไม่สนใจ คนกำลังเบื่อๆ อยากอาบน้ำให้สบายตัวเสียหน่อย กลับมีแม่ชีที่ไหนก็ไม่รู้มาขายไปเบิลเสียได้

ชายหนุ่มร่างสูงได้แต่ถอนใจอย่างหงุดหงิด กำลังจะกลับเข้าห้องน้ำ แต่แล้วแม่ชีคนเดิมก็กดกริ่งซ้ำๆ อย่างเสียมารยาท จนเจ.ทีทนไม่ไหว เขาเดินไปกระซอกประตูให้เปิดออกด้วยสีหน้าอึดอัดเหมือนเดิม

“บอกว่าไม่เอาไง!”

“นี่ฉันไม่ใช่แม่ชีนะ” สาวฉิมแวนหนาทำหน้าบึ้ง เจ็บจัดไปถึงชั่วหัวใจเมื่อถูกผู้ชายไร้มารยาททักว่าเป็นแม่ชี ดูเอาเถอะ เธอไม่ได้สวมผ้าคลุมผมเสียหน่อย แล้วหน้าตาเธอเหมือนแม่ชีมาขายไปเบิลขนาดนั้นเลยหรือไง คนอะไรตาต่าชะมัด

มธุระดาเป็นฝ่ายหัวเสียบ้าง เธอเห็นพวกคนน่ากลัวที่มานุกรูและพยายามจะเอาสมุดบันทึกแล็บของพ่อไป ต้องเดินทางมาไกลถึงแคนซัส เพราะต้องการตามหาเบาะแสคนสนิทของพ่อ เพื่อจะได้รู้ว่าพ่อมีความลับอะไรจึงมีคนมาขุดคุ้ยการทำงานทั้งที่พ่อก็กะลือซิวไปแล้ว แทนที่จะได้เจอคนที่ป็นคำตอบให้เธอได้ แต่กลับเจอคนบ้าป่าเถื่อนที่ไหนก็ไม่รู้แทน

สาวแวนหนามองผู้ชายตรงหน้าด้วยแววตาแสดงความไม่พอใจอย่างชัดเจน คนอะไรหน้าตาก็เหมือนโจรแถมนิสัยยังสุดแสนร้ายกาจอีก

เขาเป็นสามีของเจสสิก้าหรือเปล่านะ สมองก็คิดไป ทว่าสายตาเจ้ากรรม กลับหลบต่าจนมองเห็นว่าท่อนล่างเขาไม่ใช่กางเกงอย่างที่เข้าใจ แต่ผู้ชาย คนนี้มีเพียงแค่ผ้าขนหนูพันร่างไว้เท่านั้น!

‘โอโฮ!’

นักศึกษาแพทย์สาวอุทานในใจ ถึงแม้ว่ายุคนี้สมัยนี้ผู้ชายหลบลำ ชิกซ์แพ็คเป็นลอนอย่างเขาควรต้องเป็นอาหารตาให้สาวหีนหลบในอย่าง เธอก็เถอะ แต่เธอไม่ได้เตรียมใจว่าจะเจออะไรแบบนี้ และเขาก็ช่างไม่มี มารยาทเอาเสียเลย ออกมารับแขกด้วยสภาพแบบนี้ได้อย่างไรกัน เธอคิด แต่ดวงหน้ากลับค่อยๆ ซับสีเลือดซ้ำๆ สาวแวนหน้ากลมเริ่มหันรีหันขวาง มือสั่นใจสั่น ทำอะไรไม่ถูกขึ้นมาทันที เพราะนี่เป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ที่ เห็นผู้ชายตัวเป็นๆ เกือบเปลือยแบบต่อหน้าต่อตา ระยะเวลาประชิดเช่นนี้ ยิ่งไม่เคยเข้าไปใหญ่ แค่เห็นอกเปลือยบิกบิน มีรอยสักประณีตสวยงาม ชวนให้คนมองใจหวิวอยู่บนต้นแขนซ้ายและสีข้างด้านขวา แข็งขาก็พาน หมดแรงแทบทรงตัวไม่อยู่ทันที

ก็เหม...คนอะไรหุนหันเป็นบ้า

“ว่าไงละแม่ชี มีอะไรก็ว่ามา” เสียงตวาดของผู้ชายตรงหน้าทำให้ ความผันพลันสลายลงทันควัน หมดอารมณ์จะชื่นชมหุ่นเขาทันที

“ฉันไม่ใช่แม่ชีนะ” สาวแวนหนาแหว

คำพูดของยายชีเริ่มทำให้เจ้าของบ้านเลิกคิ้ว แล้วกวาดตาจาก ศีรษะจดปลายเท้ามองสาวตรงหน้าอีกครั้ง พลันจุดสีแดงก็กระจายเต็ม แก้มป่องๆ ของมธุราดาทันทีที่เห็นสายตาโลมเลียมจากอีกฝ่าย

“มองอะไรนะ” คนถูกกลอนลามด้วยสายตารีบยกมือขึ้นปิดอก ทันควัน ทั้งที่เสื้อผ้าตัวเองก็มิดชิดพออยู่แล้ว ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา ยาม ถูกสายตาคมๆ มองอย่างพินิจพิจารณา มันก็ไม่ต่างอะไรจากยื่นเปลือย ต่อหน้าเขาจริงๆ

“ก็ไม่ได้อยากจะมองหรอก” แล้วคนหน้าโหดไ้มารยาทก็ปิดประตู

ใส่หน้าเสียดังโครม ทำเอามธรรดาอยากจะกรี๊ดแต่ก็ไม่กล้าพอเพราะเกรง
สายตาดูๆ กับใบหนำรกรเคราของอีกฝ่าย สุดท้ายก็ต้องสูดลมหายใจลึกๆ
รวบรวมความกล้าเสียใหม่ สาวแก่เรียนขยับแว่นตาบนดั้งจมูกสยแล้ว
เช็ดหน้าตามประสาคนเก่งแต่ลับหลัง ก่อนจะกระหน่ำกอดกึ่งหน้าประตุ
หลายครั้งติดกัน

“ไฉ่! จะกอดอะไรนักหนาอะ!”

มธรรดาถึงกับสะดุ้ง ไม่คิดว่าคนอย่างเขาจะไฉ่ไฉ่ได้ ในเมื่อ
หน้าตาก็เฉยชาอย่างกับคนไร้วิญญาณ แต่เอาเข้าจริงแล้วเขาทั้งเสียดัง
ตะคอกไฉ่ไฉ่ออกอย่างนั้น หญิงสาวยอมรับกับตนเองว่าเริ่มกลัวผู้ชาย
คนนี้เสียแล้ว ไม่สนสักนิดว่าเขาจะ ‘หุ่นดี’ ทรมานใจเธอขนาดไหนก็ตาม
เอาละสิ เธอควรจะถอยก่อนดีไหม เธอคิดอย่างหวาดหวั่น แต่ก็
ไม่ทันอีกแล้ว เพราะสิ้นเสียงตะคอกเมื่อครู่ ประตูก็เปิดออกอย่างไม่ปี่
มีขลุ่ย

“มีอะไรอีกละแม่ชี”

“ก็...” เสียงพูดเป็นอันยุติลงแค่นั้น เมื่อหูลบตาลงต่ำแล้วก็พบว่า...
ผ้าขนหนูสีขาวผืนหนาๆ อันตรธานไปแล้ว มธรรดาเบิกตากว้าง สมองขาว
โพลน หัวจิตหัวใจกระโดดกระเดิงออกไปไม่อยู่กับเนื้อกับตัวทันทีที่เห็น
หนอนน้อยของเขาเต็มๆ ตา

ไม่สิ...นี่มันหนอนขนาดยักษ์!

กรี๊ด!

นักศึกษาแพทย์สาวกรี๊ดร้องลั่น ยกมือขึ้นปิดหน้าปิดตาทันทีเมื่อ
เห็นว่าผ้าขนหนูสีขาวที่เคยพันเอวสอไปไวหุลมๆ ในคราแรกนั้น ตอนนั้น
มันหลุดลงไปกองกับพื้นเรียบร้อย หน้าซำยังได้เห็นอะไรบางอย่างของ
ชายหนุ่มแบบจะจะตาอีกด้วย

คุณพระเจ้า!

หญิงสาวกรี๊ดร้องจนไม่มีเสียง ทำไมพระเจ้าต้องลงโทษเธอที่คิดทำ

อะไรแผลงๆ ขับรถมาคนเดียวไกลถึงขนาดนี้ ด้วยการต้องมาเห็นผู้ชาย ยืนเปลือยต่อหน้าด้วย แถมเขายังหน้าไม่อาย แก้มัวต่อหน้าเธอหน้าตา เฉย สีหน้าเย็นชาไม่ทุกขร้อน คนอะไรใจกล้าหน้าด้านที่สุด แม้ว่าเธอจะ เป็นคนแปลกหน้า แต่ทักทายดีๆ ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเอา ‘น้องหนอนยักษ์’ ของเขาออกมาผกหัวทักทายด้วยตัวเองหรอก น่าเกลียด เกิดมาก็เพิ่งเคย เห็นของคนเป็นๆ ครั้งแรกเสียด้วย

แต่เดี๋ยวนะ...

เธอเพิ่งเคยเห็นของคนจริงๆ เป็นครั้งแรกไม่ใช่หรือ ความคิดนั้น ทำให้ต่อมอยากรู้อยากเห็นเริ่มทำงานทันที นิ้วมือเรียวยาวทั้งสิบที่วาง แหมะอยู่บนใบหน้ากลมป่องค่อยๆ คลายออกช้าๆ จนกระทั่งดวงตาคู่ กลมโตสามารถมองลอดไปได้ในที่สุด มรรดาที่กำลังซึ้งใจว่าจะมองดีไหม ใจหนึ่งก็อยากรู้อยากเห็นเพราะเท่าที่มองเมื่อครู๋ เอ่อ... มันก็ใช้ได้อยู่นะ ทว่าอีกใจก็เหนียมอาย แหม...เป็นผู้หญิงแท้ๆ ไปแอบมองของผู้ชายก่อน ได้อย่างไร

แต่...สัญชาตญาณแรกมักจะมาแรงแซงทุกความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เสมอ เธอไม่ได้ขอรู้สึกหน่อย คิดเสียว่าได้ทวนวิชากายวิภาคศาสตร์ที่เพิ่ง เรียนไปก็ได้น่า

หลังจากคิดเองเออเองเสร็จสรรพ สุดท้ายแล้ว สาวแวนแก้มป่องก็ ค่อยๆ เหลือบตาขึ้นมามองร่างสูงอีกครั้ง แล้วก็พบว่าผ้าผืนนั้นมันกลับขึ้น ไปอยู่บนเนื้อตัวบิกบินเหมือนเดิมแล้ว

“ว้า!” หญิงสาวอุทานอย่างลืมหืม แล้วรีบตะครุบปากไว้แทบไม่ทัน เมื่อเห็นสีหน้าเฉยเมยของชายหนุ่ม

“พอใจหรือยัง ถ้าดูจนพอใจก็กลับไปได้แล้ว” ลิ่นเสียงกึ่งรำคาญ ของชายหน้ารัก มรรดาจึงได้สติ ตายละ...นี่เธอแอบดูผู้ชายแก้ผ้าจริงๆ หรือ

มรรดาทั้งอายทั้งเสียหน้า แต่จะทำยังไงได้ในเมื่อเธอ ‘แอบดู’ เขา

ไปแล้ว หญิงสาวรวบรวมความกล้าก่อนจะขีดหน้าขึ้นทันที แล้วรีบคว้า
ประตูได้ทันก่อนที่เขาจะปิดมันอีกครั้ง

“เดี๋ยวสิ”

“ออกไปได้แล้ว”

“เดี๋ยวก่อน ช่วยอยู่เฉยๆ แล้วฟังฉันก่อนสิ” หญิงสาวขยับแว่นแก้
เกือ เมื่อเห็นสีหน้าไม่ยินดีในร้ายของหนุ่มตรงหน้าเธอก็ยิ่งอับอาย เธอ
หรือก็เงินแทบตายที่เจอกันครั้งแรกก็ได้ประสบการณ์แปลกๆ ซวนให้หัวใจ
วายตายเสียแล้ว แต่ตอนนี้สิ ยังนั่งได้อีก จนมธุรดานึกสงสัยว่าเธอเป็น
คนหรือรูปปั้นกันแน่ แต่ถ้าเป็นรูปปั้นแล้วละก็ ผู้ชายคนนี้ต้องเป็น
ประติมากรรมชิ้นเอกของโลกแน่นอน แหม...นำเอาไปเป็นหุ่นแบบเรียน
เรื่องกล้านเนื้อในคลาสสอนนาโตมีชะมัด!

“ถ้าจะมาขายของนะ ที่นี่ไม่รับ” พุดจบก็ทำท่าจะปิดประตูไล่อีก
จนหญิงสาวที่หลงอยู่ในวังวนของการจินตนาการไปต่างๆ นานาได้สติ
เธอสะดุ้งพลันรีบวิ่งประตูไว้ก่อนที่เขาจะปิดลง แล้วสวนกลับแทบทันที

“นี่ฉันเหมือนเซลส์เกอร์ขนาดนั้นเลยหรือไง”

“จูนมั้ง”

“ตาไม่ดีสิคุณ ฉันเป็นนักศึกษาอะ”

“ก็น่าจะใส่อยู่หรอก” เขากวาดตามองร่างน้อยตรงหน้าอีกรอบ
“ใส่ดีโลนด้วยเปล่าเนี่ย ถ้าใช้ก็เข้ามาเลยก็ได้ อดอยากมานานแล้วเหมือน
กัน”

มธุรดาค้นออกหูทันทีเมื่อได้ยินคำถามของเธอ ขอลอณคำพูดที่
บอกว่าเธอหล่อล้ำหุนดี เพราะแท้จริงแล้วเขามันพวกป้าเถื่อนมารยาทราม
ดูยังไงว่าเธอเป็นนักศึกษาจำพวกนั้น คิดแล้วก็อยากยกสันหลังสือเล่ม
เรื่องที่เก็บไว้ในหอพักมาฟาดหน้าเธอสักที แต่ก็ไม่กล้าอยู่ดีเมื่อเห็นสายตา
เย็นเยียบไร้อารมณ์ของผู้ชายตรงหน้า

“ไม่ใช่เนะ ฉันแค่มาหาใครบางคนต่างหาก”

“มาหาใคร”

“คุณเจสสิกา อี. สไวเกอร์ ค่ะ”

ชื่อนั้นทำให้ชายหนุ่มหน้าตึงทันที “คุณเป็นใคร” เจ.ทีหรีตาถามทันทีที่ได้ยินชื่อพี่สาวผู้ล่วงลับ

“ฉันเป็นลูกสาวของคุณหมอสมิธค่ะ พอตีมีเรื่องต้องถามนิดหน่อย”

“เธอไม่อยู่หรอก กลับไปเถอะแล้วไม่ต้องมาที่นี่อีก” เขาตอบเสียงแข็ง ใบหน้าที่น่ากลัวอยู่เป็นทุนเดิม ดูดุกร้าวขึ้นอีกเท่าตัวเมื่อได้ยินว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เธอเป็นลูกสาวของหมอคนนั้น!

“เอ๊ะ!”

“บอกให้ออกไปงั้นไม่เข้าใจเธอ!” ชายหนุ่มตวาดกร้าว จนมธุรดาต้องรีบถอยห่างจากเขาให้มากที่สุด และเมื่อพ้นหน้าบ้านมาเท่านั้นแหละประตูบานใหญ่ก็ปิดโครมไล่หลังอย่างเสียมารยาท

“ไอ้คนบ้า!” คนเก่งกลับหลังร้องลั่นทันทีที่เขาปิดประตูไปแล้ว อยากจะกรีดใส่หน้าผู้ชายที่เธอไม่รู้จักแม้แต่ชื่อสักครั้ง เผื่อว่าเขาจะทำสีหน้าอย่างอื่นได้บ้าง แต่พอมาคิดอีกที อย่าดีกว่า คนน้ำนิ่งไหลลึกแบบนี้ทำให้มธุรดานึกขยาด เพราะไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าเขาอยู่ในอารมณ์ไหน ดังนั้นการไม่ต่อกรกับเขานั้นแหละดีที่สุด

ถึงแม้จะก่นด่าว่าเขาเป็นพวกป่าเถื่อนและไร้มารยาทเพียงไร แต่คนตัวเล็กก็ไม่อาจลืมเจ้าของใบหน้าคมเข้มได้เลย เขาเป็นผู้ชายตัวสูงเสียจนเธอต้องแหงนหน้าคอตั้งบ่า ผมยุงๆ สีนํ้าตาลเข้มที่ไม่เป็นทรง ดวงตาคู๋คมดุตันล้าลึกไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาเลย จมูกโด่ง ฟันสวยเรียงเป็นระเบียบ ทุกอย่างทีประจบอยู่บนใบหน้าเขาล้วนลงตัวดูดี แต่อะไรก็ไม่โดดเด่นสะดุดตาเท่าคิ้วเข้มที่พาดอยู่เหนือดวงตาคมๆ ของเขา กับรอยสักรูปมังกรสวยงามที่ต้นแขนซ้ายและรูปใบหน้าผู้หญิงสีข้างด้านขวา พอเห็นบ๊อบ ก็นึกอยากเอานิ้วลูบเล่นเสียจริง

ไม่นับหนอน...เอ๊ย! ของดีที่ได้เห็นมาด้วย

โอ้ย...คุณพระช่วยด้วย เธอหัวใจจะวายตาย!

สาวแก้มป่องจำต้องกรีดร้องแค่เพียงในใจแล้วกระต๊บเท้าเร่าๆ ระบายความเงินอายออกมา...ไม่เอาแล้ว เธออยู่ไม่ได้แล้ว ถ้าอยู่นาน มีหวังภาพพจน์สาวคงแก่เรียนอาจถูกลบแล้วแทนที่ด้วยความจริงที่ว่า แท้จริงแล้วเธอคือยายแวนเห็นหลบในตัวจริงเสียจริง คิดแล้วก็รีบกลับขึ้น รถพอร์ชสีเหลืองสดแล้วขับออกไปทันที ขอเวลาไปตั้งหลักก่อน แล้วเธอ จะกลับมาใหม่อีกแน่นอน

เจ.ทิกกลับเข้าบ้าน ทำทุกอย่างให้เหมือนปกติ เขาไม่ได้บอก ลินคอนที่กลับจากโรงเรียนตอนเย็นว่ามีผู้หญิงประหลาดบุกเข้ามาตาม หาเจสสิกมาถึงที่นี่ เพราะเกรงว่าถ้าเอ่ยถึงเมื่อไหร่ หลานชายก็จะคิดถึงแม่ ขึ้นมาอีก แต่มีหรือที่ทำทางครุ่นคิดตลอดเวลาของผู้อาวุโสกว่าจะหลุดรอด สายตาลินคอนไปได้ เด็กหนุ่มนี้วุ่นวาย เพราะไม่เคยเห็นหน้าชายทำหน้านิ่ง คิ้วขมวดแบบนี้มานานแล้ว นับตั้งแต่วันที่ฝั่งศพแม่

“น้ำเจย์เป็นอะไรอะ ทำหน้าเครียดๆ” ร่างผอมสูงของลินคอนเดิน เข้ามาหาคนที่นั่งหน้าเคียบอยู่บนโซฟาห้องนั่งเล่น แล้วยื่นจานอัลมอนต์ อบเกลือให้คนที่นั่งจิบเบียร์ใช้เป็นของแกล้ม

“ไม่มีอะไรหรอก” นายทหารเรือหนุ่มบอปปิด สลัดภาพยายแวน หน้ากลมแต่งตัวเหมือนคุณป้าออกไปจากสมอง แต่ก็พบว่ามันไม่ใช่เรื่อง ง่ายเลยที่จะลบภาพสาวหน้าใส สองแก้มป่องสีแดงเรื่อ และแววตาใสซื่อ เต็มไปด้วยประกายความอยากรู้อยากเห็นออกไปจากสมอง

“อยู่บ้านเหงาไหมอะน้ำ”

“ไม่เท่าไรหรอก ชินแล้ว”

“ว่าแต่ไอ้เผือกนี่จะเอาออกได้แล้วไม่ใช่หรืออะ น้ำต้องไปถอดเผือก ที่โรงพยาบาลไหนหรือเปล่า”

“ถอดมันที่นั่นแหละ เพราะถ้าต้องให้หมอที่ใส่ให้เป็นคนถอดเอง ฉัน

คงต้องบินไปคาบูลนะสิ”

“ก็พูดดีๆ ก็ได้嘛 ไม่เห็นต้องหงุดหงิดเลย” ลินคอนบ่ปาก แล้วคว้าขวดเบียร์มาจากน้ำชาข้างข้าง แต่ก็ถูกริบคืนอย่างรวดเร็ว

“ต่ำกว่าสิบแปดห้ามลอง”

“ผมโตแล้วนะน้ำ”

“น้อยๆ หนอยลินซ์ ไปเอาการบ้านมาทำไป”

“ผมเขียนรายงานเสร็จแล้วน้ำน้ำเจย์” แล้วจู่ๆ นัยน์ตาเด็กหนุ่มก็แพรวพราว “หงุดหงิดแบบนี้ สงสัยน้ำเจย์กำลังอยู่ในวันนั้นของเดือน”

“ฉันไม่ใช่ผู้หญิงโวยวาย มาทะเลาะ” มือสโนเปอร์ทุ่มไวโอลัน รู้สึกดั้งแต่กลับบ้านนี้เขากลายเป็นคนขี้โวยวายเสียยิ่งกว่าเพื่อนร่วมทีมอย่างเจสันเสียอีก อาจเป็นเพราะตอนนี้ไม่มีพี่สาวแล้ว เขาไม่จำเป็นต้องเก็บงำความรู้สึกอะไรให้ทำร้ายตัวเองต่อ และเหตุผลที่สอง คือการมีเจ้าตัวแสบที่เป็นตัวแทนของพี่สาวให้เขาได้ดูแลอีกคน ทำให้คนที่เหงามาทั้งชีวิตรู้สึกมีความสุขมากกว่าครั้งไหนๆ

“ผมไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น” เด็กหนุ่มหัวเราะด้วยน้ำเสียงเจ้าเล่ห์ “ผมหมายถึงน้ำเจย์อยู่ในช่วงเหินหรือเปล่าอะ อย่าอายน้ำน้ำ เรื่องแบบนี้ลูกผู้ชายด้วยกันดูออก ไปกองทัพบกตั้งนาน อดอยากละสิ”

คราวนี้ใจที่ถึงกับพ่นลมหายใจทันที แทนที่จะเป็นเขาที่สั่งสอนหลานเรื่องนี้ กลับกลายเป็นโดนย้อนเข้าให้เสียนี้ แต่ก็จริงอย่างที่ลินคอนว่านั่นแหละ เขาอยู่ในอัฟกานิสถานร่วมสามเดือน ไม่มีผู้หญิงที่ไหนนอกจากไอพวกผู้ชายปากมากที่เอาแต่แหกปากคุย วึ่งแข่ง เล่นบาส ซ้อมยิงปืน กิจกรรมดังกล่าวคล้ายเครียดได้ก็จริง แต่มันไม่สามารถช่วยให้ร่างกายได้รับการปลดปล่อยกามตัณหา

ทว่าเมื่อคิดมาถึงตรงนี้แล้ว นายทหารเรือหนุ่มก็ต้องแปลกใจตัวเองไม่น้อย ว่าทำไมต้องไปคิดถึงยายแก้มป่องจอมเหินนั้นด้วย หรืออาจเป็นเพราะไม่ได้เจอผู้หญิงมานานกันแน่ เห็นคนไหนก็พร้อมเดินเข้าไป

ทั้งนั้นแหละ

“ก็ดีนะ” สองน้ำหลานหัวเราะเบาๆ แล้วคว้ากุญแจรถพากรันออก
ไปตระเวนราตรีต่อทันที

ทางด้านสาวแว่นรุ่นไคโนเสาร์ที่เจ.ทีนึกถึงนั้น ก็กำลังนั่งทำ
หน้าเครียดกับเอกสารมากมายที่กองอยู่บนโต๊ะภายในห้องแล็บลับของพ่อ
สังเกตจากการที่พ่อบันทึกแล็บ จะมีคำว่าห้องแล็บหนึ่งและห้องแล็บสอง
เป็นไปได้ว่าพ่ออาจทำงานวิจัยนี้สองแล็บด้วยกัน เพราะสถานที่ที่พ่อตาย
ก็ไกลจากบ้านหลังนี้หลายสิบไมล์ และถ้าเป็นอย่างที่สงสัยจริง แล้วทำไม
พ่อต้องแอบมาทำแล็บที่บ้านด้วย

เป็นไปได้ไหม ที่เรื่องนี้อาจเกี่ยวกับข้อความในโทรศัพท์บ้านที่บอก
ว่า พ่อจะต้องส่งของอะไรสักอย่างให้ใครคนนั้น ซึ่งเท่าที่ดู มันก็หลังเวลา
ก่อนพ่อตายไม่นานเท่าไร

มธุราไม่ใช่คนมองโลกในแง่ร้าย กลับกันแล้ว เธอเป็นหญิงสาว
ช่างเพ้อฝันและชอบจินตนาการมากกว่า ชอบดูละครและอ่านหนังสือ
นิยายสืบสวนสยองขวัญสั้นประสาทมามากแล้วหลายต่อหลายเล่ม และมันก็
เหมือนกับสิ่งที่เธอกำลังสงสัยอยู่ด้วย

นายแพทย์คาร์ลอส สมิธ...ผู้เป็นพ่อของเธอ ต้องถูกฆาตกรรมแน่
เพราะลำพังแค่การทดลองทางอนุชีววิทยาแค่นี้ มีความเป็นไปได้น้อย
เหลือเกินที่จะระเบิดจนถึงขั้นเสียชีวิตได้ พ่อของเธอเป็นคุณหมอที่แสน
ใจดีและชอบค้นคว้าทุกเรื่อง พ่อของเธอเป็นคนเก่งมาก เป็นไปได้ไหมว่า
ความเก่งกาจของพ่ออาจนำภัยมาสู่ตัวโดยที่พ่อไม่รู้ เพราะถ้าเป็นจริง
อย่างที่คิดแล้วละก็ มีอยู่แง่เดียว คือพ่อของเธอถูกจัดฉากฆ่า และสมมุ
ติบันทึกแล็บสีแดงเล่มนี้ต้องเป็นกุญแจไขปริศนาทั้งหมด ถึงได้มีคนตามหา
มันจนต้องเสี่ยงเข้ามาบุกรุกหอพักเธอ

หากเป็นจริงอย่างที่สันนิษฐาน แล้วเธอจะไปทำอะไรได้ เป็นแค่

นักศึกษาแพทย์ปีหนึ่งเท่านั้น แม้เรียนจบปริญญาตรีด้านชีวเคมีมาแล้ว
หนึ่งใบก็เถอะ แต่ไม่ได้มีทักษะและความสามารถมากพอที่จะไปสืบสวน
สอบสวนอะไรอย่างในหนังหอก ดังนั้นที่พึ่งเดียวตอนนี้ ก็ต้องเป็น
พยาบาลชื่อเจสสิก้า อี. สไวเกอร์เท่านั้น!

แต่...

ใบหน้าคมคายของผู้ชายคนหนึ่งกระจางชัดในความทรงจำ คนที่
อยู่บ้านเดียวกับเจสสิก้า เขาช่างเป็นผู้ชายหน้าด้านหน้าทนต์ที่สุดในโลก
กล้ามาแก้ผ้าให้เธอดูหน้าตาเฉย ไม่ได้สะทกสะท้านอะไรเลย มีแต่เธอ
นี่แหละที่เป็นฝ่ายอายอยู่คนเดียว

แต่แล้วรู้ๆ มรรดา ก็หัวเราะลั่น เพราะคิดอะไรบางอย่างได้ ความ
จริงคือเขาไม่ได้ตั้งใจโชว์ของดีให้เธอดูเสียหน่อย เขาแค่ทำผ้าหลุด แต่เธอ
นี่สิที่ใจกล้าหน้าด้านแอบมองเขาเองแท้ๆ

ความคิดนี้ทำให้สาวแวนค่อยคลายความเครียดลงไปได้มาก เธอ
คว้ากุญแจรถแล้วออกไปหาอะไรกินในเมือง เพราะตั้งแต่แยกกับผู้ชายหนุ่ม
ทรมาณใจสาวมาแล้ว เธอก็หมกตัวอยู่ที่นี่มาทั้งวัน และมีแว่วว่าจะได้อยู่
บ้านพ่อไปอีกสักพัก อย่างไรก็ตามเสียคงต้องกลับไปบ้านของเจสสิก้าอีกแน่นอน
จนกว่าจะได้เจอพยาบาลผู้ช่วยของพ่อคนนั้น

หญิงสาวขับรถเข้าไปในตัวเมืองอย่างอารมณ์ดี แม้ว่าจะดึกแล้ว
แต่สองข้างทางก็ไม่ได้เปลี่ยวอย่างที่กังวล ทางหลวงสายนี้มีรถผ่านอยู่
เสมอ จากแยกเข้าบ้านไปแค่ไม่กี่ไมล์เท่านั้น คนซึ่กั๊วอย่างมรรดาจึงกล้า
ออกไปตามลำพัง เพราะทนเสียงร้องเรียกของกระเพาะไม่ไหว มันควร
จะอยู่อย่างนี้มาตั้งแต่ช่วงค่ำแล้ว เพราะมัวติดพันกับเอกสารการทดลอง
ของพ่อ กว่าจะออกมา เวลาก็เลยไปสี่ทุ่มแล้ว

มรรดาตัดสินใจอุดหนุนซื้อของในร้านสะดวกซื้อร้านหนึ่งในย่าน
ดาวนทาวน์เพราะไม่อยากเสียเวลาขับรถไปถึงใจกลางเมือง พอเห็นร้าน
ไหนเปิดอยู่เธอก็เข้าไปเลย ซึ่งข้าวของส่วนมากก็เป็นอาหารแห้งเพื่อตุน

เป็นเสียง หากต้องอยู่ที่นี้นานกว่าที่ตั้งใจไว้ อย่างน้อยจะได้ไม่ต้องออกมาดูเงินอย่างวันนี้ก็ คนตัวเล็กได้แต่ส่ายหน้าปลงๆ แล้วเดินกลับไปรถ ยังไม่ทันเปิดประตูรถเลย เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

“มีอะไรหรือเปล่ามาโกะ” หญิงสาวเปิดประตูหน้าของไปไว้ที่ตอนหลังรถ กำลังขึ้นรถแล้วแท้ๆ แต่สายตาเจ้ากรรมกลับเห็นชายหญิงคู่หนึ่งกำลังเดินออกมาจากโมเต็ล รูปร่างสูงคunningตา ใบหน้าร่าครึ้มหมวดเครา ทำให้สาวแวนต้องรีบยับแวนปรับสายตาของตัวเองให้ชัดๆ แล้วก็พบว่าชายหญิงที่กำลังกอดรัดพิดเหวี่ยงกันอยู่ไม่ายสายตาใครนั่น คือผู้ชายที่อยู่บ้านเดียวกับเจสสิกานั้นเอง

อื...ไ้คนลามกสกปรก!

“แมร์...ไ้ยินฉันไหมแมร์” เสียงรบเร้าจากคนต้นสายทำให้หญิงสาวที่มองตามชายหญิงคู่นั้นสะดุ้ง แล้วรีบตอบกลับไป

“ไ้ยินๆ ไ้ร.มามีอะไรหรือเปล่า”

“ถามว่าเมื่อไหร่จะกลับ”

“จำเป็นต้องไ้ร.มาตอนนั้หรือเปล่ามาโกะ มันดึกแล้วนะ”

“ฉันไ้ร.หาเธอตั้งแต่บ่ายแล้ว แต่เธอไม่รับสาย”

“อ้าวเธอ” สาวแวนหน้าเลอหลา “ฉันไม่ได้เอาโทรศัพท์ไว้ใกล้ตัวนะมาโกะ ขอโทษทีนะ”

“แล้วตอนนั้เธอทำอะไรอยู่”

“อยู่ที่ดาวน์ทาวน์ มาหาของกินนั้”

“เวลานั้นะเธอ!” นักศึกษาสาวชาวญี่ปุ่นแหว

“อย่าบ่นว่ามาโกะ มันไม่ได้อันตรายอย่างที่เธอคิดหรอกน่า ฉันเจอคนรู้จักพอดีนะ” ดวงตาคู่กลมโตยังมองไปยังคู่หนุ่มสาวที่กำลังกอดรัดกัน อีหนึ่งพันดูอยู่ในมุมมืดของต้นไม้หน้าโมเต็ล

“แนใจนะ”

“แนลิ ไ้กลับเมื่อไหร่จะบอกแน่อน แน่ก่อนนะ” แล้วสาวแวน

ก็วางสายทันที ชนิดไม่คิดจะรอให้ปลายสายตอบรับหรือปฏิเสธเลยสักนิด

มธุราดาเก็บของแล้วก็จริง แต่ยังคงยืนมองคนที่กำลังจูบกันจนแทบจะกินกันเข้าไปทั้งตัว พลันชนก็ลุกสูงขึ้นมามากขึ้น ในใจนึกกันด่าผู้ชายหน้าไม่อายที่กอดจูบลูบคลำกับผู้หญิงคนนั้นไม่เลิก เพิ่งออกมาจากโรงแรมแท้ๆ ยังไม่พออีกหรือ ที่กับผู้หญิงคนนี้จะไม่ยอมออกห่าง

ใช่สินะ! เธอมันไม่สวย ไม่ได้แต่งตัวคว้านเสียไปถึงสะดือ ถึงได้โดนไล่ตะเพิดทันทีที่เห็นหน้า

ระหว่างที่ก่นด่าผู้ชายนั้นกามอยู่นั้น หญิงสาวต้องชะงักเพราะคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ในเมื่อเขาไม่ยอมให้เธอเจอกับเจสสิกาก็ดี มันก็ต้องมีการแบล็กเมล์กันหน่อย

“อย่าหาว่าฉันใจร้ายนะไอ้คนโรคจิต” ความคิดทุกชนนั้นทำให้หญิงสาวหัวเราะคิกคัก มธุราดาค่อยๆ ย่องไปยืนในมุมที่เหมาะสมพอจะ ‘จัดการ’ ผู้ชายโรคจิตคนนี้ได้ เมื่อหาที่ซ่อนตัวได้แล้ว โทรศัพท์มือถือในมือก็พร้อมทำงานด้วยการบันทึกคลิปภาพและเสียงแบบไฮเดฟินีชั่นทีเดียว

“เสร็จฉันแน่ไอ้หน้าหนวด” สาวแวนมองบทเลิฟซีนดูเด็ดผ่านจอโทรศัพท์ที่กำลังบันทึกภาพวิดีโอ แล้วก็ต้องยกมือขึ้นปิดปาก ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ เกิดมาไม่เคยเห็นหนังสดเลยสักครั้ง แม้เคยแอบดูหนังผู้ใหญ่กับมาโกะมาบ้าง แต่เธอดูจบที่ไหน

แต่แล้วคนที่กำลังคิดอะไรไปไกลก็ต้องสะดุ้ง ยกมือปิดปากกลับเสียงร้องแทบไม่ทัน เพราะเห็นว่ามือเรียวๆ ของฝ่ายหญิงกำลังล้วงเข้าไปในกางเกงยีนของผู้ชาย และที่ร้ายกว่านั้นคือนายคนที่ใส่เสื้อเอยังอุตส่าห์ใช้มือข้างที่ไม่เจ็บจัดการล้วงคืนบ้างเหมือนกัน!

“ไอ้บ้ากาม เจ็บจนจะตายแล้วยังเห็นอีก” มธุราดาบ่นขมุบขมิบ ซึ่กรอบแรกเพิ่งผ่านไปหัวใจยังเต้นไม่ปกติดี ก็มีอาฟเตอร์ซึกต่ออีกรอบแล้ว เมื่อยายสาวเลิပ်แดงที่กำลังล้วงไปจูบไป อยู่ๆ แม่คุณก็ควัก ‘หนอนยักษ์’ ออกมาสูดอากาศภายนอกเสียอย่างนั้น

ที่สำคัญ เวลามันโตเต็มที่แล้วก็ไม่ใช่นอนยักซึกต่อไป...นี่มัน
อนาคอนดาชัดๆ!

“ว้ายเฮ้ย!”

เสียงร้องอย่างเสียขวัญของมธุรดาทำให้หนุ่มสาวที่กำลังพัดกัน
นิ้วเรียบริบผลออกจากกันอย่างรวดเร็ว ดวงตาคุคมมองมายังต้นเสียง
แล้วพบว่าป็นยายแวนจอมเจ๋มคนเมื่อเช้านี้!

“คุณ!” นายทหารเรือหนุ่มขึ้นหน้า รีบแต่งตัวให้เร็วที่สุด แต่มธุรดา
ไม่รอให้เขามาถึงตัว หญิงสาวรีบวิ่งหนีไปทันที เพราะแค่นี้ก็พอแล้วสำหรับ
การแบล็กเมลล์เขา

“เดี๋ยวลีคะ”

“พอมีผมมีธุระ” เจ.ทีตะโกนใส่สาวที่หิวมาจากกลางเมือง แล้ววิ่ง
ไปยังรถพอร์ซีสี่ล้อสองแถว ที่เจ้าของกำลังลูกลี้ลุกลนหนีเขาอยู่นั่นเอง แต่
มีหรือคนตัวเท่าลูกแมวจะวิ่งหนีเขาพ้น ไม่ถึงสามก้าวเขาก็ถึงตัวเธอแล้ว

“ปล่อยนะไอ้คนเหี้ย” สาวแวนตัวน้อยร้องลั่น เมื่อถูกชายหนุ่มคว้า
แขนไว้ได้ ไม่ว่าทั้งหุบทั้งตีเขาอย่างไร ร่างใหญ่โตยิ่งกว่าตึกกลับไม่สะท้าน
เลยแม้แต่หน่อย ขนาดมีแขนใช้การได้เพียงข้างเดียว เธอก็ยังสู้ไม่ได้

“ทำอะไรของคุณ”

“ใครทำอะไร” มธุรดาแสรังตีหน้าซื่อ ไม่จำนนด้วยหลักฐาน อย่า
หวังว่าเธอจะยอม

“ต้องให้บอกไหมว่าคุณนะเป็นพวกถ้ามอง”

“ก็อยากขอโทษทำไมล่ะไอ้โรคจิต”

“คุณสิโรคจิต!” เจ้าของน้ำเสียงเข้มตวาด จนคนตัวเล็กสะดุ้งเฮือก
มองไปรอบตัวก็พบว่าที่นี่มันมีดมาก ผู้คนไม่ค่อยมี แคมอยู่น้ำโรงแรม
เสียด้วย และที่สำคัญคือยายคู่ขาของนายโรคจิตหายไปแล้ว...หวังว่าเขา
คงไม่คิดจะทำอะไรเธอแทนหรอกนะ

อาการตัวสั่นน้อยๆ ของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มหน้าตายนึก

รำคาญไม่น้อย นี่นอกจากมาขัดจังหวะเขาแล้ว ยายนี้ยังคิดอะไรในทาง
อกุศลอยู่แน่ๆ ถึงได้แสดงความหวาดกลัวอย่างชัดเจนเสียเหลือเกิน

“คุณนะสิโรคจิตถึงได้มาแอบถ่ายชาวบ้านนะ เห็นท่าทางเรียบร้อย
เป็นสาวแฉ่งฉิมๆ ที่ไหนได้ หีนเจียบไซ้ไหมคุณนะ จะแอบเอาไว้ดูคนเดียว
ตอนอารมณ์เปลี่ยนไซ้ไหมล่ะ!”

“อ้าย!” คนหีนเจียบร้องลั่น “ฉันไม่ได้หีน คุณนะสิหีน หน้อย...เพ็ง
ออกมาจากโรงแรมแท้ๆ ยังจะเมกเลิฟกันต่อได้อีก โรคจิต ทำอะไรไม่อาย
ฟ้าอายดิน”

“อ้าว! นี่แอบดูมาตั้งแต่ผมออกเลยโรงแรมจากห่อยายโรคจิต”

“คุณนั่นแหละโรคจิต ปล่อยนะ!” มธุรดพยายามกระทุ้งเท้าเขา
แต่นายทหารเรือหนุ่มหลบทัน

“เอาโทรศัพท์มานี้”

“ไม่ให้”

“บอกให้เอามา!” เจ.ทีตวาดอย่างหงุดหงิดด้วยน้ำเสียงที่เขาใช้
จนเคยชิน เธอถึงกับสะดุ้ง ความกลัวแล่นเข้ามาเกาะกุมจิตใจทันที

“ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน้อย ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้อยะ” สาวแฉ่ง
เหลือบตามองรถของตน ไกลแค่เอื้อมเท่านั้น

“เอามาก่อนสิ แล้วผมจะปล่อย”

“ไม่มีทางหรอกคนโรคจิต!” ดวงตาคู่กลมโตใสแจ๋วมองเลยไปด้าน
หลังชายหนุ่มแล้วร้องลั่น “ช่วยด้วยค่ะ คนหีนกามจะข่มขืนฉัน ช่วยด้วย!”

“จะบ้าหรือไยยายแฉ่ง!” เจ.ทีสบลั่นแล้วหันหลังไปมองอย่าง
รวดเร็วเพราะกลัวโดนเข้าใจผิด เป็นจังหวะที่หญิงสาวรอมานาน เธออาศัย
ช่วงที่หนุ่มร่างสูงไม่ทันตั้งตัว ผลักเขาเต็มแรง แล้วตัวเองก็รีบขึ้นรถขับ
ออกตัวไปทันที

“ยายแฉ่งตัวแสบ” เรือตรีเจ.ทีได้แต่เขินเขียว รู้ตัวว่าเสียรู้ยายแฉ่ง
ฉิมก็ตอนหันกลับมาแล้วเห็นเจ้าหล่อนยิ้มอย่างเป็นต่ออยู่บนรถของเธอ

เองนั่นแหละ

“อย่าให้เจออีกครั้งนะไม่อย่างนั้นละน่าดู” คนตัวโตกว่าหัวเสีย ไม่น้อย ถูกขัดจังหวะช่วงเวลาแสนอภิมหึมาของตัวเองก็แย่พอแล้ว ยังมาแพ้มารายายแวนนี่อีก คิดแล้วก็หมดอารมณ์รีบโทร. ตามหลานชายให้รีบออกจากบ้านเพื่อนแล้วกลับบ้านพร้อมกันเลย ไม่มีอารมณ์จะทำอะไรทั้งนั้นแล้ว!

5

ผู้ชายหีนกาม

เช้าวันใหม่ แม้ว่าดวงตะวันจะโผล่พ้นขอบฟ้ามานานแล้ว แต่กว่ามธุราจะตื่นนอน ก็เกือบครึ่งวันเข้าไป เป็นเพราะเจ้าตัวเป็นคนนอนไม่เป็นเวลามาตั้งแต่ตอนสมัยเรียนปริญญาตรี จึงติดเป็นนิสัย แต่สาวแว่นกลับไม่คิดโทษตัวเองเลยแม้แต่บ่อย ความผิดทั้งหมดขอโยนให้ผู้ชายหน้าหนาวจอมเหินที่ทำให้เธอตาค้างทีเดียว อุตส่าห์ตั้งใจว่าจะบุกไปที่บ้านเขาตั้งแต่เช้า แต่เธอกลับตื่นสายเสียได้

นักศึกษาแพทย์สาวสะลึมสะลือลุกขึ้นจากที่นอนจนได้ เธออาบน้ำแต่งตัวเสียใหม่ แล้วจึงมาเก็บของใส่กระเป๋า นั่นคือสมุดแล็บของพ่อ ถ้าวันนี้นายหน้าหนาวยอมให้เจอเจสสิก้า มธูราก็จะได้ให้เธอดูเสียเลย และด้วยความที่สมองหญิงสาวมีไว้เพื่อบรรจุวิชาการเท่านั้น พื้นที่ไม่พอใช้จดจำอย่างอื่น มธูราก็พกเครื่องจีพีเอสไปด้วย ทางเข้าบ้านสโวกอร์มีแต่ไร่ข้าวโพดและทุ่งข้าวสาลีติดๆ กันไปหมด เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าอยู่ตรงไหน ดังนั้นการมีเครื่องจีพีเอสไว้ เธอก็จะไม่หลงทางแน่นอน

และสุดท้าย...ดวงตาคู่กลมโตที่อยู่หลังแว่นกรอบใหญ่หันไปมองเครื่องซอร์ตไฟฟ้า แล้วรีบยัดใส่กระเป๋าสะพายของตนเองอย่างรวดเร็ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนทำให้มธูราชักหัวงัน อย่างน้อยถ้าเขาเกิดหน้ามืดจะปลุกปล้ำเธอขึ้นมาละก็...แม้จะซอร์ตให้เป็นหมันเสีย

“ทำอะไรฉันไม่ได้ง่าย ๆ หรือกายนานาหนวด”

เมื่อเตรียมทุกอย่างแล้ว หญิงสาวก็สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วออกจากบ้านพอไปถึงนอร์ทพอร์ซเซ่เหลืออดของตัวเอง ร่างบอบบางอยู่ในชุดเสื้อผ้าวัดกุม นั่นคือเสื้อสายเดี่ยวตัวใหญ่ สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวลายตารางสีน้ำเงินดำคลุมไว้ ท่อนล่างเป็นกางเกงยีนรัดรูป กะว่าถ้านายที่นั่นคิดจะปล้ำถอดง่าย ๆ แล้วละก็...ไม่มีทาง เพราะมธุรารัดเข็มขัดแน่นพอดีตัวรองเท้าเป็นรองเท้าผ้าใบที่เจ้าตัวมันใจเหลือเกินว่าวิ่งหนีได้ไวแน่

ที่เหลือก็แค่เรียกกำลังใจของตนเองเท่านั้น...

มธุราสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ตั้งหมายเลขพิกัดบนจีพีเอสแล้วจึงขับรถตามไปอย่างช้า ๆ ไม่รีบร้อน อย่างไรก็ตามนี่เธอต้องขอพบเจสสิก้า อี. สไวเกอร์ให้ได้

สาวแว่นตัวเล็กขับรถตามพิกัดจีพีเอสไปเรื่อย ๆ เมื่อเข้าเขตเมืองวินฟิลด์ก็แวะซื้อฟาสต์ฟู้ดกินแล้วไปต่อ เธอมาถึงบ้านพวกสไวเกอร์ตอนบ่ายสอง แล้วพบว่าที่นี่เงียบเชียบจนน่ากลัว บ้านปิดไว้และไม่มีใครอยู่เลย แต่คนแขนเดียวยังไปข้างหนึ่งอย่างนั้นจะทำอะไรได้ หรือว่าเขาจะชุมนุมอยู่แถวนี้กันแน่ คิดแล้วคนตัวเล็กก็รีบใช้มือข้างหนึ่งกระชกกระเป๋าสะพายแน่น อีกมือที่กำเครื่องซอร์ตไฟฟ้าที่อยู่ในกระเป๋านั้นขึ้นเหงื่อเม็ดเล็กที่ผุดพราย หัวใจเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ ในเมื่อมาถึงที่นี่แล้วเธอก็ไม่อาจหันหลังได้ หญิงสาวลงจากรถช้า ๆ สายตาระวังระไว กลัวว่าผู้ชายหน้าหนวดจะโผล่มาจากไหนสักแห่งแล้วเล่นงานเธอ ฐานเข้าไปขัดจังหวะเขาเมื่อคืน

ร่างบอบบางเดินมาจนถึงหน้าประตูบ้าน มองซ้ายมองขวาอยู่สองสามครั้ง แน่ใจว่าไม่เห็นใครแล้ว จึงกดกริ่งอย่างมั่นใจ

เงียบ...

เอาน่า...ลองอีกสักครั้ง หญิงสาวบอกตัวเองแล้วกดกริ่งซ้ำอีก แต่

ก็ยังเหมือนเดิม นั่นก็คือความเจียบแน่นเอง

“หายไปไหนของเขานะ” เจ้าของน้ำเสียน้ำใสบนอุบ เธอละมือจากเครื่องชอร์ตไฟฟ้าอย่างชะล่าใจ เตรียมกดกริ่งแบบรวๆ อย่างเมื่อวานอีกครั้ง แต่คราวนี้ต้องสะดุ้ง เพราะรู้สึกว่ามีร่างสูงใหญ่ของใครบางคนยืนซ้อนหลัง

“คุณ!” มือน้อยควานหาเครื่องชอร์ตไฟฟ้าในกระเป๋าสะพาย แต่เข้าไปเสียแล้ว เพราะชายหน้าดูโง่กว่า ด้วยอาชีพทหารที่เชี่ยวชาญการปลดอาวุธทุกชนิด แม้มีแขนที่ใช้การได้เพียงข้างเดียว แต่เขาก็สามารถยึดกระเป๋าสะพายของหญิงสาวตรงหน้าได้อย่างรวดเร็ว เวลาเพียงพริบตา กระเป๋าสิ้นน้ำตาลใบใหญ่ก็อยู่ในมือเขาเสียแล้ว

มธรรดาถึงกับหน้าถอดสี แล้วรีบเดินหนีทันที แต่ไม่ว่าจะหันไปทางไหน เขาก็ตามมาก็กะโวกะไวกวัก ทั้งยังไล่ต้อนแผ่นหลังเล็กไปชนกับประตูบ้านอีกด้วย

“เออ...” ระยะเวลาประชิดเช่นนี้ มธรรดาก็เริ่มปากคอสั่น ความกล้าที่รวบรวมไว้หายไปหมดสิ้น แถมอาวุธเดียวที่เตรียมมาก็อยู่ในมือเขาแล้วด้วย หน้าตาผู้ขายตรงหน้าก็แสนน่ากลัว คราวนี้ทำเอาคนอวดเก่งถึงกับน้ำตารินทันที

“กล้ามากนะที่มาที่นี่อีก”

“ก็บอกแล้วว่ามาหาเจสสิก้า”

เจ.ที่มองหญิงสาวตรงหน้าด้วยแววตาทิ้งรำคาญนิดๆ ตั้งแต่เมื่อวานนี้ที่ได้เจอเธอครั้งแรก หญิงสาวท่าทางเฉิ่มๆ นุกมาถึงบ้าน ทำตัวรุ่มรวยทำลายความสงบของเขาเท่านั้นยังไม่พอ เพราะเมื่อคืนแม่เจ้าประคุณก็ยังอุตส่าห์ตามมาหลอกลอน ทำตัวเป็น เซอร์ลอร์ด โฮล์มส์ ตามมาขัดจังหวะเขากับสาวที่หิวออกมาจากผับกลางเมืองอีก แทนที่จะสลดและเลิกยุ่งกับเขาเสีย แต่ที่ไหนได้ วันนี้แม่เจ้าประคุณกลับกล้ามาหาเขาถึงบ้านเป็นครั้งที่สอง แล้วหวังว่าจะได้ออกไปเฉยๆ อย่างนั้นหรือ...ไม่มี

ทาง!

“เธอไม่อยู่” ชายหนุ่มตอบเสียงเครียด ทำตัวให้น่ากลัวข่มขวัญคนตรงหน้า เพื่อว่ายายตัวแสบนี้จะออกไปจากชีวิตเขาเสียที แต่...

“ทำไมต้องกีดกันไม่ให้ฉันเจอเธอด้วยล่ะ กลัวฉันบอกเธอหรือไงว่า คุณนะเป็นคนโศกจิต หื่นกาม แล้วก็นอกใจเธอ!”

“นอกใจหรือ” ดวงตาคู่คมดุเหมือนอย่างนิกแปลกใจกับความคิดของสาวตรงหน้า

“ใช่สิ หื่นไปเล่นชู้กับผู้หญิงในเมืองไง”

“เฮอะ!” หนุ่มร่างสูงแค้นเสียง ฟังแค่นี้เขาก็รู้แล้วว่ายายตัวแสบคิดไปถึงไหนต่อไหน เจ้าหล่อนคงคิดว่าเขาเป็นสามีของเจสสิกาก็เป็นแน่ นายทหารเรือหนุ่มสบบเบาๆ กับความช่างจินตนาการของคนตรงหน้า

“คุณต้องยอมให้ฉันพบเจสสิกาสัก!”

“ก็บอกว่าเธอไม่อยู่”

“ถ้าคุณไม่ยอมให้ฉันพบเธอ คลิปขาวคุณหลุดแน่!” สาวแวนเซิดหน้าแล้วยิ้มอย่างเป็นต่อ จนคนที่มองอยู่ได้แต่มองกลับด้วยแววตาดุดัน นึกอยากตวาดคนดื้อตาใส่นี้ดังๆ ให้เจ้าหล่อนเตลิดหนีไปเลย แต่รู้ดีว่าคนแบบนี้ไม่มีทางยอมง่ายๆ แน่ ดังนั้น มันต้องมีแผน...

“เข้าบ้านก่อนสิ”

“เจสสิกาคือในบ้านใช่ไหม”

“อยู่ข้างในนะ” ชายหนุ่มตอบเสียงขรึม มองตาใสๆ ของเธอแล้วก็ยิ่งหมั่นไส้เหลือเกิน แต่ยังไม่ถึงเวลาที่เขาจะเอาคืนแล้วไล่ยายแวนสติแตกนี้ออกไปจากบ้านและจากชีวิตเขา

“แค่นี้ก็ลั่นเรื่อง ไว้เจอเจสสิกาเมื่อไหร่ฉันจะยอมลบคลิปของคุณ”

“ขอบใจ”

“ต่อไปก็ทำตัวดีๆ แล้วกัน มีเมียแล้วก็อย่านอกใจเธอสิ พวกผู้ชายนี้ยังโงะ” มธุรดาแก้วนำเข้ามาก่อน แล้วกวาดตามองรอบๆ ห้องนั่งเล่น

ภายในบ้าน แต่ไม่เห็นว่แวพยาบาลคนสนิทของพ่อ คนตัวเล็กตัดสินใจเดินต่อไปอีกสองสามก้าว เพื่ยมองหาผู้หญิงปริศนาอยู่นานแต่ก็ไม่เจอ เธอจะหันกลับไปหาเขาอยู่แล้ว แต่ก็ต้องสะดุ้ง เมื่อได้ยินเสียงชายเจ้าของบ้านปิดประตูโครม!

“คุณ!” มธุรดาคูตาตื่น เมื่อเห็นหน้าตาถึงทึงของเขา อีกทั้งคนตัวโตกว่าก็ยืนขวางประตูอยู่ หญิงสาวกลืนน้ำลายแล้วมองชายตรงหน้าอย่างหวาดๆ เพิ่งจะสำเหนียกว่าตัวเองอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่รโหฐาน เธอไม่น่าประสาทอ่อนหลงเชื่อคำของเขาเลยจริงๆ

ร่างแบบบางหันรีหันขวางหาอาวุธป้องกันตัว สุดท้ายจึงฉวยรีโมตโทรทัศน์ที่อยู่ใกล้มือมากระชับไว้ เรียกเสียงหัวเราะกังวานจากลำคอ แห้งแกร่งของชายตรงหน้าทันที

“คิดว่าจะสู้ผมด้วยรีโมตอันแค่นี้หรือ”

“ไอ้คนโรคจิต คิดจะทำมีดีมีร้ายฉันไซ้ไหม” มือน้อยขยับแว่นและเงื่อรีโมตในมือจะสู้ กลัวก็กลัวเจียนบ้าตายอยู่แล้ว ผู้ชายตรงหน้าทั้งสูงทั้งใหญ่ราวกับหมี ช่มร่างเธอเสียจนเล็กจ้อย ดูแล้วไม่มีทางชนะเขาได้เลย แต่จะทำอย่างไรได้ เธอยอมตายดีกว่ายอมถูกข่มเหงแน่

คนถูกหาว่าโรคจิตเสยะยี้ม ดูน่ากลัวเสียจนหญิงสาวตรงหน้าน้ำตาจะไหล แต่เขาก็ไม่ยอมหยุด เจ.ที่ย่างสามขุมเข้าหา ในเมื่อเจ้าหล่อนกำลังกลัว เขาก็จะเล่นงานให้หายแค้นจอมเขมนี้กลัวจนขึ้นสมอง ไม่กล้าย่างกรายเข้ามาในบ้านเขาอีกเลย!

“อย่าเข้ามานะ เข้ามาอีกก้าว ฉันจะตีหัวคุณให้ยับ”

“ลองดูได้เลย”

“อ้าย!” มธุรดากรีดร้องลั่น เพราะถูกผู้ชายตรงหน้าก้าวเข้ามาประชิดตัวอย่างรวดเร็ว แล้วยึดอาวุธเดียวไปมือไปได้อย่างง่ายดาย ไม่ต่างจากตอนที่เขาริบกระป๋ายสะพายของเธอเลยสักนิด หญิงสาวทั้งดินทั้งร้อง แต่ผู้ชายตรงหน้ายังแข็งแรงเหลือเชื่อ ขนาดแขนอีกข้างอยู่ในเสื้อ

เขายังสามารถรวบตัวเธอได้ด้วยมือเพียงข้างเดียว

“ปล่อยนะ”

“คุณพลาดแล้ว คุณเข้ามาในบ้านผมเองนะ”

“ฉันมาหาเจสสิกา”

“เธอไม่อยู่ที่นี่ รีบไปซะแล้วอย่ามาที่นี่อีก ที่นี่ไม่ต้อนรับคุณ”

“ทำไม!” สาวเจ้ายังดิ้นขลุ่ยขลุ่ย ไม่ยอมให้เขาจับไว้โดยง่าย จนนายทหารเรือหนุ่มชักรำคาญ เขาผลักแม่ตัวดีล้มลงบนโซฟานุ่มกลางห้อง โดยร่างสูงใหญ่ทาบทับลงไปติดๆ

คนที่เคยใกล้ชิดกับชายแปลกหน้าเป็นครั้งแรกถึงกับเบิกตากว้าง พยายามกรีดเสียงใส่เขาแต่ก็ร้องไม่ออก สองมือที่ทาบตีร่างใหญ่ก็ถูกเขารวบไว้ในอุ้งมือหนาเพียงข้างเดียว เธอหมดทางหนีโดยสิ้นเชิงแล้ว พยายามส่งสายตาชิงชังไปให้ แต่ก็เหมือนเดิม นายักษ์นี่ยังไม่สะทสะท้านเลยแม้แต่หน่อย

สาวแวนหนาใจเต็นแรง ทั้งหวาดหวั่นหวาดกลัวระคนกันไปหมด อย่างนี้ใช้ไหมเวลาผู้หญิงจะถูกพวกโจรใจโหดล้วงละเมิดทางเพศ อย่าหวังเลยว่าเธอจะยอม

“ปล่อยฉันนะ ไอ้คนชั่ว คนเลว ถ้าไม่ปล่อยฉันจะเล่นงานแกให้อายทั้งประเทศเลย”

“จะเล่นงานยังไงหืมคนเก่ง”

“คลิ๊ปคุณไง”

“แค่นั้นนะหรือ”

“ฉันจะบอกเมียคุณด้วยว่าคุณจะข่มขืนฉัน”

“ข่มขืนหรือ” หนุ่มหน้าตายทวนคำ ที่จริงเขาไม่มีความคิดนั้นอยู่ในสมองเลย ต่อให้เห็นแค่ไหน อยากปลดปล่อยอารมณ์ดำทะนุของตนเองแค่นั้น แต่กับยายแวนจอมหาเรื่องช่างจินตนาการคนนี้ เขาทำไม่ลงจริงๆ

แต่ก็นั่นแหละ ในเมื่อแม่คุณช่างคิดไปได้ถึงขนาดนี้ เขาก็จะจัดให้
จะได้ออกไปให้พ้นๆ เสียที!

“กรี๊ด ไ้อ้บ้า!” สาวเสียงดีร้องลั่นที่อยู่ดีๆ เขาก็ก้มลงมาจูบเธออย่าง
รวดเร็ว แล้วก็ผละออกไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน แต่นี้ก็มากพอจะทำให้สาว
คงแก่เรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์อย่างมธุราใจหายใจคว่ำ

“จะแฉคลิปไว้สาระนั้น มันไม่มีผลหรอกนะแวนน้อย ผมยังไม่ทัน
ได้ทำอะไรด้วยซ้ำ ถ้าจะฟ้องอะไรเสียผมละก็ให้มันมีหลักฐานมากกว่านั้น
หน่อยสิ”

“ก็คลิปนั้นไง”

“นั่นมันแค่โหมโรง” ชายหน้าหนวดเอ่ยน้ำเสียงเย็นเยียบ แวดตา
วาววับของเขาทำให้คนฟังหนาวไปถึงชั่วหัวใจ “แค่นั้นนะไม่ถือว่าอะไร
กันหรอก แค่อ้างๆ ควักๆ จูบกันนิดหน่อย เอาผิดอะไรกับใครไม่ได้หรอก
แต่ถ้าอยากจะมีคลิปขาวไว้เล่นงานผมจริงๆ ผมจัดให้ได้นะ”

“...”

“ก็คุณไฉนางเอกในคลิปกับผม สนใจไหมยายแวนน้อย ยังอยาก
จะแบล็กเมลล์ผมอีกไหม!”

“ไม่เอาแล้ว!” คนตัวเล็กหลบหลับตาพูด กลัวว่าเขาจะจูบเธออย่าง
เมื่อครู่อีก

“ถ้าอย่างนั้นก็ออกไปได้แล้ว ที่นี่ไม่ต้อนรับคุณ” เจ.ทีลุกขึ้น ยอม
ปล่อยยายตัวแสบออกจากอ้อมกอดราวกับว่าเขาไม่ได้รู้สึกอะไรเลย ผิด
กับมธุรา ที่แม้กลัวจนขนลุกไปทั้งร่าง แต่ในความกลัวนั้นกลับเจือจาง
ด้วยความรู้สึกบางอย่างที่แม้แต่เธอเองก็ยังไม่เข้าใจ

หญิงสาวทำเป็นใจกล้า แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงกล้าๆ กลัวๆ
“เจสสิก้าไม่อยู่จริงๆ หรือคะ”

“เธอไม่กลับมาอีกแล้ว”

“แต่ว่าฉันมีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับ...” เสียงใสๆ เฝยหายไปกับทันทัน

เพราะเสียงกริ่งหน้าประตูดังขึ้น

หนุ่มสาวหันมามองหน้ากันทันที ก่อนฝ่ายเจ้าของบ้านจะเดินออกไปเปิดประตู ด้วยสีหน้าไม่ยินดียินร้ายเหมือนเคย

“เจ.ที!” ผู้มาใหม่เป็นชายร่างสูง อยู่ในชุดนายอำเภอและหมวกสีดำปีกกว้าง เขาเดินตรงเข้ามาจับมือเจ้าของบ้านชื่อเจ.ทีทันทีแล้วหัวเราะเสียงดัง ไม่สนใจว่านอกจากหนุ่มหน้าตายแล้ว ยังมีหญิงสาวอีกคนยืนแอบอยู่ด้านหลังด้วย

“จูเลียนเหร่อ”

“เออ” นายอำเภอหนุ่มหัวเราะลั่น “ไม่เจอกันนานเลยไว้อใจโรซ่มขึ้น” คำทักของนายอำเภอสุดหล่อทำให้หญิงสาวอีกคนชะงัก ใจโรซ่มขึ้นเหร่อ!

นี่เธอเกือบจะเสียรู้ให้ใจโรซ่มขึ้น แถมยังอยู่กันตามลำพังตั้งนานสองนานอีกต่างหาก!

“เลิกเรียกอย่างนั้นได้แล้วนะ” เจ้าของบ้านเดินเลี้ยวไปที่โซฟาตอนนั้นเองที่ผู้มาใหม่มีโอกาสเห็นหญิงสาวอีกคนที่ยืนแอบอยู่ตั้งนาน

“นั่นเพื่อนนายเหร่อ”

“เออ แต่กำลังจะกลับแล้วละ ไซ้ใหม่...”

“ไซ้คะ” สาวแว่นมีอาการงเงินอย่างเห็นได้ชัด เธอไม่กล้าสบตาตุ้มคายของหนุ่มหน้ารกรอกอีกเลย ทั้งยังลนลานออกจากบ้านไปอีกด้วย จนนายอำเภอหนุ่มต้องเรียกไว้

“ลืมเรื่องเมื่อกี้ไปเถอะครับ ผมล้อเพื่อนเล่นเฉยๆ หมอนี่เป็นทหารครับ ไม่ใช่ใจโรซ่มขึ้นเหร่อ”

มธุรดาไม่ตอบ เธอพยักหน้าแรงๆ แล้วก้มศีรษะบอกลานายอำเภอหนุ่มเร็วๆ แต่เมื่อเงยหน้ามาเจอใจโรซ่มขึ้นตัวร้าย สาวเจ้าก็รีบเผ่นแนบกลับไปขึ้นรถทันที โดยไม่คิดจะเหลียวมองซ้ำเป็นครั้งที่สอง!

“เธอน่ารักดีนะ” นายอำเภอจูเลียนพูดขึ้น พลางมองเพื่อนสนิทวัยเด็กด้วยแววตาล้อเลียน “แค่เพื่อนหรือว่าเมียวะ”

“เพื่อนนะ ว่าแต่นายเป็นนายอำเภอตั้งแต่เมื่อไหร่วะ”

“นายไม่เคยกลับมาเลย รู้เรื่องก็บ้าแล้วเจย์เดน เทอร์เรนซ์...”

“ต่อชื่อฉันจบเมื่อไหร่นายตาย!”

“เออๆ” นายอำเภอหนุ่มหัวเราะร่วน “นายนี้เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงนะ แต่ฉันสงสัยวะ เป็นทหารมันต้องหัวเกรียนๆ ไม่ใช่หรือ”

“ก็...เป็นทหารชนิดพิเศษ” เจ.ทียกไหล่ การทำงานของเขาซับซ้อนมากกว่าที่คิด หน้าที่ของซิลทิมซิกซ์หรือหน่วยรบพิเศษใดๆ ในกลุ่มเจชอกนั้น ไม่เพียงต้องออกปฏิบัติภารกิจปราบปรามการก่อการร้ายเท่านั้น แต่บางภารกิจพวกเขาต้องแทรกซึมเข้าไปในกลุ่มเป้าหมายด้วย พวกเขาจึงไม่เหมือนทหารหน่วยอื่นที่มักตัดผมเกรียน โกนหนวดเคราเรียบร้อย แต่คนในเรดทิมทุกคนจะไว้ผมรุงรังพอๆ กับหนวดเครา เพื่อให้กลมกลืนกับคนอื่น ๆ พวกเขาจำเป็นต้องไม่ทำตัวให้สะดุดตาหรือให้ใครสังเกตเห็นว่าเป็นทหาร

“แล้วนี่นายเจ็บมาหรือ”

“เดี๋ยวก็ถอดออกได้แล้วละ” แค่มือถือหักเล็กน้อย เขารักษาตัวมาราวๆ สองเดือนแล้ว และคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไรด้วย เขาอยากถอดเองด้วยซ้ำเพราะมั่นใจว่าไม่ได้เป็นอะไรแล้ว แต่ยังคงรอคำวินิจฉัยจากแพทย์ก่อน

“ไม่ได้เจอนายนานมาก ตั้งแต่ที่ก่อเรื่องไว้”

“ช่างเถอะจูเลียน”

“แต่เพราะฉันนะไว๊ นายเลยโดนคนทั้งวินฟีลด์เข้าใจผิด”

“คิดมากไปได้” เจ.ทียิ้มนิดๆ แต่ดูแล้วเหมือนแสร้งยิ้มมากกว่า เขาชินแล้วกับการเป็น ‘ไอ้เด็กเปรตสไวกเกอร์’ ของคนทั้งวินฟีลด์ แม้ว่าทุกวันนี้เขาจะเป็นทหารแล้ว แต่คนเก่าแก่ดั้งเดิมก็ยังเหมือนเดิม เจอหน้า

เมื่อไหร่ ฉายาเดิมก็กลับมาอยู่ร่ำไป

“แล้วนั่นไม่ใช่แฟนหรือ” นายอำเภอจูเลียนยิ้มล้อเลียน “เธอน่ารักออกนะ”

เจ.ที่ไม่เถียง เขารู้ว่าเธอหน้าตาดี ท่าทางก็ตลกน่ารักดี แต่เขายังไม่พร้อมจะสนใจใครตอนนี้ เรื่องราวของเจสสิกายังเป็นบาดแผลอยู่ในใจเขา โดยเฉพาะเธอ...สาวแวนคนนั้นเป็นลูกสาวของคนที่มีส่วนทำให้พี่สาวเขาต้องตาย

สองหนุ่มพูดคุยกัณสาทรทุกซอกทุกซอกติดกันอยู่นาน กระทั่งจูเลียนขอตัวออกไปก่อนเพราะลูกน้องตามตัว และเจ.ที่ก็ต้องออกไปรับหลานชายเหมือนอย่างที่เคย

เมื่ออยู่คนเดียว เขาก็อดคิดถึงเหตุการณ์ระหว่างตนเองกับยายแวนจอมวุ่นวายนั้นไม่ได้ การมาของเธอทำให้เขาคิดถึงพี่สาว มาสะกิดแผลในใจ ทั้งที่เขาแทบลืมไปแล้วว่าความจริงพี่สาวจากไปอย่างไรไม่มีวันกลับ นานหลายสัปดาห์ที่พยายามคิดว่าเจสสิกาค่อยไปทำงานเหมือนทุกวัน เขาต้องเข้มแข็งและเป็นหลักให้หลานชาย ทำราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่แล้วกลับมาถูกยายตัวเล็กแวนหนาย้ารอยแผลนั้นซ้ำให้อีก ซ้ำร้ายยายนี่ยังเป็นลูกสาวหมอสมิธ ตัวต้นเหตุที่ทำให้เจสสิกาทายอีกด้วย

เจ.ที่ปิดเรื่องนั้นออกจากสมอง ยกมือหน้าขึ้นลูบหน้าลูบตาตัวเอง อย่างต้องการตั้งใจ ที่จริงเขาก็ไม่ได้เกลียดชังอะไรเธอหรอก เพียงแต่เขาไม่พร้อมจะคุยเรื่องการตายกับลูกสาวของคนที่มาพี่สาวทางอ้อมก็เท่านั้น

ร่างสูงลุกขึ้นในที่สุด ถึงเวลาต้องไปรับหลานชายจากในเมืองแล้ว ความจริงแล้วลินคอนมีหอพักใกล้กับโรงเรียน แต่เพราะว่าตอนนี้เจสสิกามาจากไปแล้ว เขาจึงอยากดูแลหลานชายให้ใกล้ชิดที่สุด เลยตัดสินใจขับรถไปรับไปส่งหลานจนกว่าตนเองจะกลับเข้ากองทัพบ

ทางด้านสาวแว่นตัวแสบของเจ.ที ภายหลังออกมาจากบ้านของ ‘นายโจรข่มขืน’ แล้ว หญิงสาวก็รีบเดินทางกลับบ้านพักของพ่อทันที ยังอกสั่นขวัญแขวนกับเหตุการณ์เมื่อครูไม่หาย ที่แท้ไอ้โรคจิตที่ลวนลามเธอนั่นก็เป็นนักข่มขืนตัวยงเลย แล้วเธอจะกลักลับไปบ้านนั้นอีกหรือ

มธุระดาเบะปาก อยากจะร้องให้ออกมาเต็มแก้ม หญิงสาวเดินไปเก็บเสื้อผ้าข้าวของเตรียมเดินทางกลับเพนซิลเวเนีย เมื่อจัดการกระเป๋าเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ก็พบว่ากระเป๋าสะพายหายไป

“เอาไปไว้ตรงไหนนะ” ร่างบอบบางเดินทางจนทั่วบ้าน แต่ก็ไม่เจอชิ้นเสี้ยวแล้วที่เป็นคนข่มขืนขี้ลืมขนาดนี้ มธุระดาเกาหัวแกรก เดินหาทั้งชั้นบน ชั้นล่างและห้องแล็บที่ซ่อนอยู่ใต้ดิน แต่ก็ไม่พบ

“แมร์เอ๊ย ต้องไปกินน้ำมันตับปลาเพิ่มไหมเนี่ย” เจ้าของน้ำเสียงใสถอนใจแรงๆ ทั้งโกรธและโมโหตัวเองเหลือเกินว่าไปลืมไว้ที่ไหน จนกระทั่งเดินกลับไปค้นที่รถ บางทีเธออาจลืมไว้ในนั้นก็ได้อีก แต่ไปแล้วก็ไม่พบอยู่ดี แล้วในกระเป๋าสะพายนั้น มีทั้งกระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์ และของสำคัญทุกอย่างของเธอก็อยู่ในนั้นด้วย

หรือว่า...

สาวแว่นตัวแข็งทื่อ นึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ล่าสุด เธอไปหานายหน้าหมวดจอมโรคจิตที่บ้าน เธอจะรู้เขาแต่ถูกยึดกระเป๋าสะพายไว้

ให้ตาย! ลืมไว้ที่ไหนไม่ลืม ดันไปลืมไว้ในถ้ำเสือเหินเสียด้วย!

มธุระดาอยากจะร้องให้ให้น้ำตาเป็นสายเลือดเหลือเกิน ดีที่เอากุญแจรถไว้กระเป๋ากางเกงยีนเลยกลับบ้านได้ แต่ทำไมต้องลืมของพวกนั้นไว้กับนายหน้าหมวดนั้นด้วย แกมจะไม่ไปเอาก็ไม่ได้ สุดท้ายร่างบอบบางจำต้องเดินคอตกกลับไปที่รถแล้วขับออกไปโดยดี

หญิงสาวขับรถจนมาถึงเมืองวินฟิลด์ แต่แล้วต้องชะงักเพราะเห็นรถอาร์เจอร์รี่เจ็ดศูนย์สีดำที่จำได้ว่าเคยจอดอยู่ที่บ้านพวกสโวกเกอร์ รถคันนั้นกำลังเลี้ยวเข้าไปในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง เธอจึงไม่รอช้า แอบตาม

ไปต่างๆ ทันที

นายทหารเรือหนุ่มขับรถเข้ามาจอดหน้าโรงเรียนด้วยอารมณ์เย็นลงกว่าเมื่อครู่มากแล้ว เขายังไม่ได้เล่าเรื่องผู้หญิงปริศนาให้หลานชายฟัง คิดว่ากลับไปแล้วค่อยคุยก็ยังไม่วาย แต่ระหว่างคิดอะไรเพลินๆ นั้น น่าแปลกที่สมองเขากลับมีภาพสาวแว่นที่กำลังทำหน้าเหมือนคนจะร้องไห้ลอยอยู่ในหัวคำนึงตลอดเวลา

“ทำหน้าไม่ดีเลยนะสะน้ำเจย์” เด็กหนุ่มลिनคอนร้องทัก ขณะที่เข้ามานั่งประจำที่คนขับแทน แล้วให้น้าชายไปนั่งพักอยู่ด้านข้าง

“ไม่มีอะไรหรอก ว่าแต่นายหิวหรือยังลินซ์”

“นิดหน่อยอะ”

“ไปร้านประจำไหม”

“ผมว่าเราซื้อไปทำกินที่บ้านดีกว่า” เด็กหนุ่มขับรถไปจอดที่ซูเปอร์มาร์เกต แล้วก้าวลงจากรถทันที “น้ำเจย์รออยู่ที่นี่ก็ได้ละ ผมลงไปซื้อเดี๋ยวมา”

“มีเงินไหมลินซ์”

“มีอะ ไม่ต้องห่วง” ลินคอนโบกมือโบกมือให้แล้วก็เดินหายเข้าไปในร้าน ปล่อยให้เจที่นั่งอยู่ตามลำพัง และจังหวะนี้เองที่เขาสังเกตเห็นสิ่งที่ผิดปกติไป

ทางด้านหลังรถซาร์เจอร์สีดำของเขา มีพอร์ชสีเหลืองคันหนึ่งที่ชายหนุ่มจำได้ว่าตามมาตั้งแต่ออกมาจากโรงเรียนของลिनคอนแล้ว ที่แรกก็ไม่คิดว่าจะตามมาถึงตรงนี้เพราะแยกไฟแดงที่ผ่านมาเขาเห็นว่ารถคันนั้นดับไฟเลี้ยวไปทางด้านขวา แต่ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้ได้

นายทหารเรือหนุ่มตัดสินใจแอบมองเงียบๆ เพราะจำได้ว่าเป็นคือรถยนต์ของยายแว่นขี้กลัวคนนั้นนี่นา

“รอนานไหมน้ำเจย์”

“ไม่นานหรอก เราไปโรงพยาบาลกันเลยดีกว่า”

“ทำไมล่ะอะ” เด็กหนุ่มถาม ขณะที่มือก็โยนพวกของสำหรับทำอาหารไว้บนเบาะหลัง

“ฉันอยากเอาเผือกออกแล้ว หมอนัดพุงนี้ แต่จะพุงนี้หรือวันนี้ มันก็ไม่ต่างกันหรอก”

“ก็ได้อะ” ลินคอนรับหน้าที่ขับรถแทนน้ำชาย ระยะทางจากซูเปอร์มาร์เกต กลับไปที่โรงพยาบาลใช้เวลาไม่นานนักก็มาถึง

“รอข้างนอกนี้แหละ เดี่ยวมา”

“ได้อะ” เด็กหนุ่มได้แต่ส่ายหน้า ไม่ว่าจะอย่างไรน้องชายของแม่ คนนี้ก็ยังคงประหยัคคำพูดได้ดีเหลือเกิน ใบหน้าก็เย็นชา ไม่รู้เลยว่าเขาอยู่ในอารมณ์ที่จะเล่นด้วยได้หรือเปล่า ลินคอนเองก็อยากเข้าหาหย่าน้ำบ้างตามประสา เพราะตนเองก็อยู่ในวัยคะนองเต็มที่ แต่กลัวจะได้บาทาลกลับมาแทนมากกว่าจึงไม่กล้า

หลานชายของเจ.เจิงมาจากรถยนต์ หยิบโทรศัพท์ของตนเองขึ้นมาแล้วนั่งเล่นเกมไปตามเรื่อง แต่แล้วก็ต้องสะดุ้ง เมื่ออยู่ดีๆ ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งมายืนตรงหน้า ทั้งยังมองเขาตาแป๋วอีกด้วย

“มีอะไรหรือเปล่าป้า” เด็กหนุ่มร่างสูงทักกวนๆ จนคนถูกทักว่าป้า ถึงกับตัวแข็ง ใบหน้าชาติดกราวกับถูกตบทันที อยากสวนกลับไปแรงๆ เหลือเกินแต่ต้องข่มใจนับหนึ่งถึงสิบ คิดเสียว่าเด็กมันกำลังคะนองปากเลยต้องปล่อยตามเลย จึงได้แต่กำมือแน่นแล้วฝืนยิ้มกลับ ทั้งที่ในใจนั้นดุเดือดเพราะไม่สบอารมณ์

หน้อย...เด็กบ้า ฉันเพิ่งอายุสี่สิบเอ็ดนะยะ!

“พี่มาหาผู้ชายที่ใส่เผือกแขนเมื่อกี่นะ เขาเป็นอะไรกับเธอหรอ”

“น้ำเป็นใครเนีย” เด็กปากเสียยังคงด่าไม่เลิก แต่ก็ยังดึกว่าป้าแล้วกัน...มธุราพยายามปลอบตัวเอง

“เป็นเพื่อนชานะ” เธอปิด

“เพื่อนน้ำเจ้เหวอ!” สายตาที่มองเธอตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าของ
ลินคอนทำเอาหญิงสาวเดือดตาล มันจะสงสัยอะไรกันนักหนานะ

“ก็ใช่ไง”

“ไม่ใช่แล้วพี่ น้ำเจ้ไม่มีเพื่อนแบบนี้แน่”

“เอ๊ะ!” แม้จะรู้สึกดีที่ได้ปากเสียนี้ไม่ได้เรียกเธอว่าป้าว่าน้ำเหมือน
คราวแรก แต่ยังคงโมโหไม่ได้อยู่ดีกับน้ำเสียงดูถูก ไหนจะสายตากวนๆ
นั่นอีก ชักไม่อยากทนแล้ว แต่มธุรดาต้องข่มใจเปลี่ยนจากนับหนึ่งถึงสิบ
มาเป็นนับหนึ่งถึงร้อยแทน พยายามไม่กวนประสาทตอบ เธอยังไม่อยากจะ
ให้เสียเรื่องตอนนี้

“เจ้ไปไหน” แม้จะได้ยินนายอำเภอคนนั้นเรียกนายหน้าหนวดว่า
‘เจ.ที’ แต่เมื่อได้ยินเด็กผอมก้างปลานี้เรียกนายคนหน้ายักษ์ว่า ‘น้ำเจ้’
เธอก็สงสารเสียเลยเพื่อความสมจริง แต่...

“นี่ไม่ใช่เพื่อนน้ำเจ้แน่ บอกมานะว่าเป็นใคร ไม่งั้นโดนดีแน่” ร่าง
สูงผอมลูกพรวดอย่างรวดเร็วจนมธุรดาผะ ในใจเตือนตัวเองอย่างหวาดผวา
อะไรกันนี้ พวกนี้เป็นนักเลงตั้งแต่จำจนกระทั่งหลานเลยเหวอ

“ก็บอกแล้วว่าเป็นเพื่อนกับนายเจ้...เจ้เคนไซ้ไหม” สาวแวนคิด
อย่างชาญฉลาด ในเมื่อเรียกสั้นๆ ว่าเจ้ ชื่อเต็มมันก็ต้องเจ้เคนไซ้ คน
ส่วนมากก็อย่างนี้นั่น เธอพยายามทำใจดีสู้เสือ ไม่สนใจสายตาเย้ยๆ
ของเด็กหนุ่ม

“จ้ะรอกอยู่ี่ เดี่ยวน้ำผมออกมา ได้เจอแนพี่สาว”

“แล้วเจสสิกาไปไหน เธอยังไม่กลับมาอีกเหวอ”

“ถามหาทำไม” คราวนี้เด็กหนุ่มหน้าบึ้งกว่าเดิมเสียอีก

“ก็...เขาเป็นภรรยานายเจ้ นี่ ทำไมจะถามถึงไม่ได้”

“บ้าไปกันใหญ่แล้ว” เสียงตะคอกที่ดังขึ้นทำให้หญิงสาวหน้าเสีย
ทันที ในใจก็คิดว่านี่ตนเดาอะไรผิดอีกล่ะ

“ก็...”

“ไม่ได้เดี๋ยวแล้ว รอหน้าเจย์ออกมาก่อนเถอะ พี่แอ่นเน่”

“ทำไมฉันต้องแหย่ด้วยล่ะ ก็แค่มาเยี่ยมเขานะ เจย์เดี๋ยวต้องพอใจสิ ก็ฉันเพื่อนเขานี่นา” สาวแว่นหนายังตีหน้าซื่อ ขยับแว่นบนดั้งจมูกน้อยๆ แล้วเถียงข้างๆ คูๆ แม้ว่าในอกจะยังเต้นระทึกกับการโกหกครั้งแรกในชีวิต แต่เอาน่า...เพื่อให้เจออีตาน้ำยักษณ์นั้นและจะได้ทวงกระป๋องตนเองคืน มันต้องคุ้มสิ

มธุราปლობตัวเอง แล้วแอบมองเลี้ยวหน้าเด็กหนุ่มข้างตัว สองน้ำหลานคู่นี้เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือถนัดเหลือเกินที่ได้ข่มขู่คนอื่น พอกันทั้งน้ำทั้งหลาน

“น้ำของเธอไปไหนเหรออ”

“ถอดเผือก”

“หายดีแล้วเหรออ”

“ไม่หายจะถอดออกทำไม”

เออเนาะ! นอกจากชอบขู่เป็นหมาบ้าไม่ได้ฉีดยาแล้ว เด็กคนนี้ยังมีบางอย่างผิดแผกจากนายหน้ายักษณ์ นั่นคือความกวนประสาทแบบที่เธอไม่เคยพบเคยเจอมาก่อนเลยจริงๆ

“ไม่ต้องถามอะไรแล้วคุณ เดี่ยวหน้าเจย์ก็ออกมา...นั่นไงมาพอดี”

สาวร่างบางเหลียวหลังกลับไปมอง แล้วก็จริงอย่างที่ไอ้เจ้าเด็กปากเสียนี้พูดจริงๆ ด้วย เพราะเธอเห็นร่างสูงใหญ่ของคนหน้าตาเฉยชา เหมือนมนุษย์ไร้ความรู้สึกกำลังเดินตรงมาทางนี้จริงๆ ทั้งยังส่งสายตาแกลมรำคาญมาให้อีกด้วย

“หมอว่ายังงัยบ้างฮะน้ำ”

“ไม่มีอะไรแล้ว หมั่นกายภาพบำบัดแล้วก็มาตรวจอีกครึ่งอาทิตย์หน้า กองทัพเขาส่งประวัติรักษามาแล้วล่ะ” แม้ว่าปากจะตอบคำถามหลานชาย แต่แววตาเรื่อยๆ ดุดันยังคงจับจ้องหญิงสาวร่างเล็กไม่ลดละ จนคนถูกมองเริ่มเย็นวาบไปทั้งไขสันหลังตามประสาวัวสันหลังหวนะ นี่ถ้า

เขารู้ว่าเธอแอบอ้างว่าเป็นเพื่อนกัน จะโดนชู้ตะคอกอีกไหมเนี่ย แค่คิด
ขนเส้นเล็กๆ ก็ตั้งชันทันที ยิ่งเห็นแวตาดูดั้น สีหน้าเรียบเฉยของชาย
ตรงหน้า มธุรดาก็นึกกลัวขึ้นมาติดหมัด “พี่คนนี้เขาบอกว่าเป็นเพื่อนน้ำ”
เด็กหนุ่มทำลายความเจ็บขึ้นมาเสียก่อน

“งั้นหรือ”

“ว่าแต่ใช่เพื่อนน้ำจริงๆ หรือเปล่าอะ”

“คงใช่มัง” เจ.ที่ตอบโดยไม่ยอมละสายตาจากใบหน้าवलผ่อง
แม้แต่วินาทีเดียว จนมธุรดากลืนน้ำลายหนึ่งดๆ ลงคออย่างห้วนเกรงกับ
ท่าทางขึงขังของเขา

“ถ้าอย่างนั้นน้ำคุยกับพี่เขาไปก่อนก็ได้ฮะ เดี่ยวผมรอได้”

และแล้วชายหนุ่มก็จับต้นแขนเล็กไว้แน่นแล้วลากยายสาวแว่น
ตัวเล็กออกห่างจากระยะที่หลานชายจะได้ยินทันที สุดท้ายก็ไปหยุดอยู่ที่
รถพอร์ชของเจ้าหล่อนที่ห่างออกไปราวสามร้อยหลา

“นี่ฉันเจ็บนะ เบาๆ มือหน่อยก็ได้เจย์เดน” ถือโอกาสเรียกชื่อเต็ม
ของเขาเสียเลย อย่างน้อยการที่รู้จักกันแล้วก็น่าจะทำให้เขายอมฟังเธอ
บ้างแหละน่า

“คุณเรียกผมว่าอะไรนะ”

“เจย์เดนไง คุณชื่อเจย์เดนไม่ใช่หรือ”

“ใครบอก”

“ก็...” คนช่างเดาเริ่มอีกอีก ทำไม่ได้เสียแล้ว ชายหนุ่มตรงหน้ากำลัง
ขบกรามจนเส้นเลือดที่ขมับปูดโปน

“เรียกผมว่าเจ.ทีแล้วกัน อย่าเรียกเจย์เดนอีก”

“ทำไม..”

“ผมไม่ชอบ!” นายทหารเรือหนุ่มตะคอกกลับจนหญิงสาวสะดุ้ง
รีบยกหน้าหนีๆ ทันที “เอาละ มีอะไรก็ว่ามา มีเรื่องจำเป็นอะไรต้องไป
โกหกหลานผมว่าเป็นเพื่อนผมด้วย”

“ก็คุณไม่ยอมพูดกับฉันดีๆ นี่”

“ผมไม่อยากคุยตอนนี้”

“เอ๊ะ!”

“กลับไปก่อนไป” เขาไล่ตื้อๆ จนมธุรดาหน้าม่าน รีบร้องเสียงหลง

“กระป๋องฉันอยู่ที่คุณ”

“เรื่องของคุณสิ” เจ.ทีกล่าวไม่แยแส อาศัยพลังกำลังที่มีมากกว่า จีบร่างน้อยของสาวเจ้าปัญหาเข้ารถพอร์ชสีเหลืองสดของเจ้าหล่อน ทั้งยังมีน้ำใจปิดประตูให้อีกด้วย

มธุรดาได้แต่เฝ้าปาก มือกำพวงมาลัยรถแน่นขณะที่มองร่างสูงใหญ่ยืนกอดอกทำสีหน้าเหมือนคนตายด้านส่งมาให้ รอดูว่าเธอจะออกไปเมื่อไหร่ สองตาจ้องประสานอย่างไม่มีใครยอมใคร เธอเองก็กล้าๆ กลัวๆ ระคนกันบอกไม่ถูก ใจกล้าบ้างแต่สุดท้ายเมื่อเขาเอาจริงก็ต้องยอม ถอย คราวนี้ก็เช่นกัน หญิงสาวไม่เข้าใจตัวเองเลยสักนิดว่าทำไมจะต้องเกรงกลัวผู้ชายคนนี้রাไป

หญิงสาวยอมเอื้อมมือไปปิดกุญแจรถยนต์จนได้ แต่วามันไม่ติด!

ตายละ รถอย่ามาเสียตอนนี้นะ เธอซ่อมรถเป็นที่ไหน ทั้งยังอยู่ไกลถิ่นที่คุ้นเคยแบบนี้ ไม่เอา... เธอกลัวว่าจะบอกให้

“เป็นอะไรอีกล่ะคุณ” หนุ่มหน้าตายถามเสียงขรึม เขาเข้าถึงตัวมธุรดาอย่างรวดเร็วจนเจ้าตัวไม่ทันสังเกต

“รถไม่ติดค่ะ”

“มีอะไรหรือน้า” เด็กหนุ่มลिनคอนตามเข้ามาสมทบ

“เพื่อนฉันรถเสียนะ”

“ซ่อมได้ไหมล่ะ พอร์ชชะด้วย สวยไม่เบาเนะ” ลินคอนตาเป็นมันทันที แล้วก็นำไปสนใจรถ ไม่ได้มองหนุ่มสาวทั้งสองอีกเลย

“ขอผมดูหน่อย เปิดให้คุณให้ผมดูด้วย” นายทหารเรือหนุ่มกล่าวขรึมๆ

“จะบ้าหรือไงคุณ ไม่มีทาง”

“ผมหมายถึงรถ!” ร่างสูงติดจะรำคาญไม่น้อย ให้ตายเถอะ โลกนี้ยังมีผู้หญิงที่ทั้งเฉิ่ม ทั้งเซย์ ทั้งซื้อบ๊อชนานี้อยู่อีกเพียบ

“อ้าวเหอะคะ” เธอหัวเราะเหะๆ อย่างเขินอายนิดๆ แล้วยอมเปิดกระจกรถ ถอดกล่องเครื่องมือช่างที่ติดรถมาด้วยให้เขาไปแต่โดยดี

“รถพี่คนนี้เป็นอะไรมาใหม่หรือน้า ผมทิวแล้วนา กว่าที่จะถึงบ้านอีก”

“กลับไปก่อนเลยไป”

“แล้วน้าจะกลับยังไงล่ะ” ลินคอนยืมเจ้าเล่ห์ พอจะรู้แล้วว่าน้าชายอาจอยากอยู่กับ ‘เพื่อน’ คนนี้ตามลำพังก็ได้

“เดี๋ยวกลับเอง”

“กลับกับพี่คนนี้หรืออะ” สายตาดียวนของเด็กหนุ่มหันไปหาสาวตัวเล็กที่ยังยืนทำหน้าเอ๋อ มองสองนำหลานสลับกันไปมาอย่างงงๆ

“จันหรือคะ”

“ก็น้าผมต้องอยู่ช่วยพี่นี่”

“ก็ได้อ” มรรดารับคำหอยๆ ใช่ว่าอยากอยู่ตามลำพังกับมนุษย์หน้าตายคนนี้เสียเมื่อไหร่ แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ในเมื่อเธอก็ไม่ค่อยรู้เรื่องรถมากนัก ในถิ่นห่างไกลแบบนี้ มีเพื่อนคอยช่วยเหลือสักคนก็ยิ่งดี และอีกอย่าง เธอต้องตามไปเอากระเป๋าคืนด้วย

“ถ้าอย่างนั้นตามนี้นะฮะ เจอกันที่บ้าน”

“อือ” เจ.ที่รับคำ แต่ก็ไม่ได้หันกลับไปมองหลานชายเลยแม้แต่น้อย เพราะยังคงง่วนอยู่กับเครื่องยนต์ตรงหน้า ปล่อยให้ลินคอนขับรถกลับบ้านตามลำพัง

เมื่อเด็กปากดีออกจากตรงนี้แล้ว สาวแว่นหนาก็ขยับมาเมียงมองอยู่ไม่ห่างจากร่างสูงที่กำลังก้มหน้าก้มตาดูเครื่องยนต์ให้เธอ ท่าทางเขาดูจริงจังเอาจังมาก และไม่ยอมปริปากอะไรเลย ความเงียบที่ปกคลุมทั้ง

คู่อยู่ทำให้เริ่มอึดอัด จังหวะๆ เคียงๆ เสี่ยงเบา เพราะยังหวาดเกรงท่าทาง
คู่ต้นของเขาไม่หาย

“คุณเก่งนะอะ”

“...” เจียบ! มรุตตาไม่ได้คำตอบอะไรกลับมาเลย แต่ไม่เป็นไร ต้อง
พยายามทำใจกล้าเข้าไป แล้วเอาใหม่อีกรอบแล้วกัน

“คุณทำงานอะไรหรอ”

“...”

“นี่ก็เย็นมากแล้ว หิวไหม เดี๋ยวฉันเดินเข้าไปหาอะไรในโรงอาหาร
โรงพยาบาลมาให้กิน”

“...”

“นี่คุณ...ว้าย!” คนตัวเล็กถึงกับร้องลั่น อยู่ดีๆ เขาก็โยนประแจมา
ใส่เธอ นี่ถ้าหลบไม่ทันคงหัวร้างข้างแตกแน่นอน มรุตตาอยากจะกรีดไ้
เขาเหลือเกิน แต่ก็ไม่กล้า ได้แต่แสดงความไม่พอใจทางสายตาเท่านั้น

“อยู่เจียบๆ เป็นไหม น่ารำคาญ!” นายทหารเรือหนุ่มตะคอกเสียง
ดัง จนมรุตตาถึงกับผงะ

“ก็...”

“ถ้าเจียบไม่ได้ ก็เข้าไปรอในรถเลยไป”

“ฉันอยากช่วยนี่คะ” หญิงสาวขยับแว่นตาขนาดใหญ่ที่เลื่อนลง
จากดั้งจมูก แล้วชะงักหน้ามองสองมือของเขาที่ง่วนอยู่กับเครื่องยนต์
“มืออะไรให้ฉันทำบ้างไหม”

“ถ้าอยากช่วยมากนัก ก็ช่วยเข้าไปรอในรถไป อย่ามายุ่งวุ่นวายแถว
นี้ ผมรำคาญ”

คนนำรำคาญทำหน้าเจ้า อ้าปากจะเถียงแต่ก็โดนสายตาทิ่มตจาก
ชายหนุ่มเสียก่อน จนสาวเจ้าคอดก “ขอยืมโทรศัพท์หน่อยได้ไหมคะ”

“เอาไปเลยไป” มือหนาหยิบโทรศัพท์มือถือของตนเองให้ไป แล้ว
ไม่ได้สนใจเธออีกเลย